

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัย
ในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร

๒ ๘.๓. 2562

ปริญญานิพนธ์
ของ
ภัทราวดี พิพัฒน์เดช

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ

กรกฎาคม 2561

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัย
ในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
กรกฎาคม 2561

ภัทราวดี พิพัฒน์เดช. (2561). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปรินญาณิพนธ์: อาจารย์ ดร.กัลยกิตติ์ กิรติอังกูร.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจ และความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ซึ่งผู้วิจัยต้องการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานครโดยมีกลุ่มตัวอย่างคือพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ซึ่งใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า 1.)ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง Generation Y (เกิดช่วงอายุปี พ.ศ. 2521-2538) มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน 2-5 ปี และทำงานในตำแหน่งพนักงานปฏิบัติการ 2.)การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 พบว่า การเปิดรับข่าวสารภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการเปิดรับข่าวสารทางสื่อสมัยใหม่อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือสื่อมวลชน สื่อบุคคล และสื่อเฉพาะกิจ 3.)ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 พบว่า ด้านความรู้ทั่วไปและด้านผลกระทบ มีระดับความรู้ความเข้าใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง 4.)ความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 พบว่า ด้านความรู้ทักษะสูง ด้านจิตสาธารณะ ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง และด้านดิจิทัล มีระดับความพร้อมโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง

นอกจากนี้ผลการทดสอบสมมติฐาน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ยังพบว่า การเปิดรับข่าวสาร และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ล้วนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางเพื่อให้พนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยมีความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 คือ 1.หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ควรมีการเพิ่มช่องทางการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ผ่านหนังสือพิมพ์ วิทยุ นิตยสาร โปสเตอร์ ใบปลิว และป้ายโฆษณาให้มากยิ่งขึ้น รวมถึงควรปรับปรุงและพัฒนาการประชาสัมพันธ์ให้มีความน่าสนใจในรูปแบบต่างๆให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมายมากยิ่งขึ้นด้วย 2.หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ไม่ว่าจะเป็นในด้านความรู้ทั่วไปหรือผลกระทบที่กำลังจะเกิดขึ้น อาทิเช่น การจัดหลักสูตรให้ความรู้ การสร้างเครื่องมืออื่นๆในการให้ความรู้ เป็นต้น เพื่อให้พนักงานได้มีความเข้าใจ และตระหนักถึงความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงให้พร้อมกับการที่องค์กรจะต้องมีการปรับตัวต่อไปในอนาคต

FACTORS AFFECTING THE READINESS OF NON-LIFE INSURANCE EMPLOYEES
TO SUPPORT THE THAILAND 4.0 ECONOMIC PLAN IN BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
PATTARAWADEE PIPATTANADECH

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Business Administration Degree in Management
at Srinakharinwirot University

July 2018

Pattarawadee Pipattanadech. (2018). *Factors Affecting the Readiness of Non-Life Insurance Employees to Support the Thailand 4.0 Economic Plan in Bangkok*. Master's thesis, M.B.A. (Management). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Advisor: Dr. Kanyakit Keeratiangkoon.

This research aims to study the information exposure, understanding and readiness to support the Thailand 4.0 economic plan. The factors included the affect the readiness of non-life insurance employees regarding this plan. The questionnaire was used to collect data and the statistics employed for data analysis included frequency, percentage, mean, standard deviation, and multiple regression analysis.

The results revealed the following 1.) Most respondents were Generation Y females (born between 1978 and 1995) with a Bachelor's degree and two to five years of working experience in a staff position; 2.) Exposure to the plan revealed that the overall exposure was moderate. A high level of exposure to modern media and a moderate level of exposure to mass, personal and specialized media. 3.) Knowledge and understanding of the plan in terms of general knowledge and impact. The level of both types of knowledge was moderate; 4.) The readiness of employees to support these plans showed an overall level of readiness was moderate in terms of knowledge, public mindedness, self-esteem and digital awareness.

In addition, the results of the hypothesis testing had a statistical significance level of 0.05 The knowledge and understanding of the plan, such as the factors affected the readiness of the non-life insurance business staff to support this plan.

The researcher proposed a way for non-life insurance employees to be ready to support the plan, as follows: 1.) Increase the ways of publishing information about the plan, such as newspapers, magazines, posters, leaflets and billboards. It should also improve and develop public relations to be more attractive and to meet the target; 2.) Relevant agencies should publish the right information about the plan, whether in terms of general knowledge or impact, such as the educational curriculum. The creation of education tools for employees to understand and recognize change, along with the organization that adapts for the future.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัย
ในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร
ของ
ภัทราวดี พิพัฒน์เดช

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ศาสตราจารย์ ดร. อ.

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
วันที่ 12 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2561

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....

ที่ปรึกษา

.....

ประธาน

(อาจารย์ ดร.กัลยกิตติ์ กীরติอังกูร)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิโรจน์ บุรณศิริ)

.....

กรรมการ

(อาจารย์ ดร.กัลยกิตติ์ กীরติอังกูร)

.....

กรรมการ

(อาจารย์ ดร.สันติ เต็มประเสริฐสกุล)

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยในหัวข้อเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้ศึกษาอย่างต่อเนื่องจนสำเร็จออกมาเป็นวิทยานิพนธ์เล่มนี้ โดยความสำเร็จครั้งนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้หากไม่มีผู้สนับสนุนและให้ความช่วยเหลือต่างๆเป็นอย่างดี

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความอนุเคราะห์อย่างยิ่ง จากอาจารย์ ดร.กัลยกิจดิษฐ์ กิรติอังกูร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำและข้อเสนอแนะแนวทางต่างๆ ในการจัดทำวิจัย ตลอดจนการตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่อง จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ซึ่งผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.อินทกะ พิริยะกุล และอาจารย์ ดร.สันติ เต็มประเสริฐสกุล ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือของแบบสอบถามและคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้สละเวลาอันมีค่าในการให้ข้อเสนอแนะและชี้ข้อบกพร่องอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำงานวิจัยเล่มนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ให้ความเมตตา ให้ความรู้ในการศึกษาตลอดหลักสูตรบริหารธุรกิจ มหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ จนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปพัฒนาตนเองและทำประโยชน์ให้กับผู้อื่นได้

ขอขอบพระคุณครอบครัวที่ให้การสนับสนุนและส่งเสริมทั้งในด้านกำลังใจ กำลังใจ และกำลังทรัพย์ในการทำวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงและสมบูรณ์ไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณเพื่อนๆ นิสิต M.B.A. การจัดการ (นอกเวลาราชการ) รุ่นที่ 17 ที่ให้คำแนะนำและคอยช่วยเหลือในการทำงานวิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถามจนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยเล่มนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องที่จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงแนวทางต่างๆ เพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่พนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ต่อไป

ภัทราวดี พิพัฒน์เดช

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	4
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	4
วิธีการสุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
สมมติฐานในการวิจัย	8
2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร.....	9
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ	15
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับจิตสาธารณะ.....	24
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความภาคภูมิใจ	25
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับดีจิตดอล	29
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพร้อม	34
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0.....	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	57

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	61
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	61
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	62
การเก็บรวบรวมข้อมูล	70
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	71
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	72
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์	75
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	76
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	76
สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	112
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	114
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	114
ความสำคัญของการวิจัย	114
สมมติฐานในการวิจัย	115
วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย	115
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	116
อภิปรายผล	126
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย	128
ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	130
บรรณานุกรม	131

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก	136
ภาคผนวก ก	137
ภาคผนวก ข	139
ประวัติย่อผู้ทำปริญญานิพนธ์	150

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนข้อและค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของแบบสอบถาม	70
2 จำนวนความถี่ และค่าร้อยละของข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบ แบบสอบถาม	77
3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจ ประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในเขตกรุงเทพมหานคร	79
4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจ ประเทศไทย 4.0 ของผู้ตอบแบบสอบถาม	82
5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจ ประเทศไทย 4.0 ของผู้ตอบแบบสอบถาม	83
6 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงาน ธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขต กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis	88
7 แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ระหว่างความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการ รองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับการเปิดรับข่าวสาร เกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน	89
8 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงาน ธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ใน เขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis	91
9 แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ระหว่างความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยใน การรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน	92
10 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเอง ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis	94

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

11	แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ระหว่างความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกัน วินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน.....	95
12	ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจ ประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis.....	97
13	แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ระหว่างความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผน เศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผน เศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน.....	98
14	ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงาน ธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ใน เขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis.....	100
15	แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ระหว่างความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยใน การรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับการรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน	101
16	ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงาน ธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ใน เขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis.....	103
17	แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ระหว่างความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยใน การรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับการรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน	104

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

18 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเอง ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis	106
19 แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ระหว่างความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกัน วินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน	107
20 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจ ประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis	109
21 แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ระหว่างความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผน เศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ แผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน	110
22 แสดงผลสรุปการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจ ประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร	112
23 แสดงผลสรุปความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผน เศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร	113

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 รายงาน ผลสำรวจ “Embracing possibility, boosting innovation	2
2 กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
3 ลำดับของข้อมูล (data) สารสนเทศ (Information) และความรู้ (Knowledge).....	16
4 การสร้างความรู้ในองค์กร (SECI Model).....	22
5 Digital literacy model.....	29
6 การพัฒนาที่สมดุล SEP for SDGs.....	47

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันประเทศไทยกำลังก้าวสู่การปฏิวัติครั้งใหม่ที่เรียกว่า ประเทศไทย 4.0 ซึ่งจะเป็นการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่จะมีการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีเข้ามาเป็นส่วนช่วยในการพัฒนาประเทศไทยติดอยู่ในรายได้ปานกลาง โดยมีรายได้เฉลี่ยของประเทศคือ 203,306 บาทต่อปี และเมื่อย้อนกลับไปดูในอดีตนั้นพบว่าประเทศไทยมีการพัฒนารูปแบบทางเศรษฐกิจมาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่รูปแบบประเทศไทย 1.0 ที่เน้นด้านสังคมเกษตรกรรมลำดับต่อมาคือประเทศไทย 2.0 ที่เน้นอุตสาหกรรมเบา แรงงานราคาถูก และใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่มี ทำให้ประเทศเริ่มมีศักยภาพเพิ่มขึ้น รวมถึงประชาชนเริ่มมีการศึกษามากขึ้น และจากนั้นก็ก้าวเข้าสู่ประเทศไทย 3.0 ที่ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมหนัก เช่น รถยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น โดยใช้ต้นทุนและเทคโนโลยีจากต่างประเทศเพื่อที่จะเน้นการส่งออก ซึ่งในช่วงแรกของประเทศไทย 3.0 มีการเติบโตอย่างต่อเนื่อง แต่ปัจจุบันพบว่าการเติบโตเพียง 3-4% ต่อปีเท่านั้น

โดยการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดจะเป็นการ Reform in Action ที่จะผลักดันการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจ การปฏิรูปการวิจัย และการพัฒนาการศึกษาไปพร้อมๆกันด้วยการใช้ความได้เปรียบของประเทศที่มีอยู่แล้ว 2 ด้านคือ ความหลากหลายเชิงชีวภาพ และความหลากหลายเชิงวัฒนธรรม โดยจะเพิ่มการบริหารจัดการและเทคโนโลยีเข้าไป

ซึ่งจากการที่ประเทศไทยก้าวสู่ยุค 4.0 และเกิดเทคโนโลยีต่างๆมากมายเช่น นาโน เทคโนโลยี ไบโอเทคโนโลยี Internet of Thing และ AI ส่งผลทำให้ทุกกิจกรรมถูกแปรเป็นข้อมูลดิจิทัล โดยผู้ที่สามารถบริหารจัดการ Big Data ได้อย่างมีประสิทธิภาพก็จะเป็นฝ่ายได้เปรียบในทุกด้าน ซึ่งธุรกิจประกันภัยเองก็เริ่มต้นตัวกับกระแสดังกล่าว โดยได้มีการขับเคลื่อนการประกันภัยในยุคดิจิทัล หรือ “InsurTech” (Insurance Technology) คือการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการทำธุรกิจประกันภัย เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกค้า ผ่านการนำเสนอผลิตภัณฑ์และบริการที่ตอบโจทย์ความต้องการและการดำเนินชีวิตของคนรุ่นใหม่

อินซัวร์เทค มีจุดเด่นอยู่ที่การช่วยเพิ่มโอกาสทางธุรกิจให้กับผู้ประกอบการ เพราะคือการนำเทคโนโลยีมาช่วยอำนวยความสะดวกและเพิ่มช่องทางในการให้บริการในหลากหลายมิติ แต่เพียงมีอุปกรณ์สมาร์ทโฟนก็สามารถจัดการกับประกันภัยได้ทุกอย่าง ทำให้ชีวิตง่ายขึ้นและถือเป็นการสร้างประสบการณ์สมาร์ตไลฟ์ให้กับลูกค้า อีกทั้งยังเป็นส่วนหนึ่งในกลยุทธ์บริหารความสัมพันธ์กับลูกค้า (Customer Intelligence) ที่ดีและสนองต่อพฤติกรรมการใช้งานของผู้ใช้ประกันภัยที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

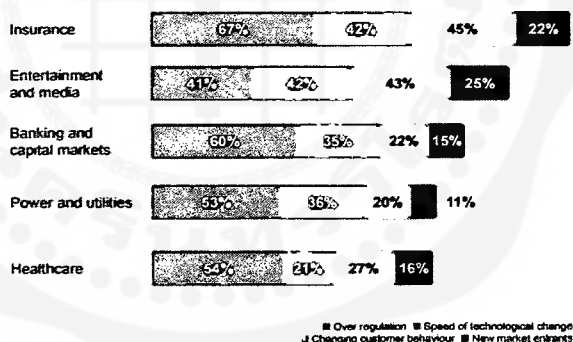
นอกจากนี้ อินซัวร์เทค ยังสามารถให้คำปรึกษาและวิเคราะห์รูปแบบของประกันภัยที่เหมาะสมกับความต้องการและความเสี่ยงของลูกค้าแต่ละราย รวมถึงคำนวณเบี้ยประกันภัย และจ่ายเงินผลประโยชน์ให้กับลูกค้าประกันภัยได้อย่างรวดเร็วและสะดวกสบายขึ้น ผ่านแอปพลิเคชันบนสมาร์ตโฟน นี่จึงทำให้ธุรกิจประกันภัยทั่วโลกหันมาให้ความสนใจกับอินซัวร์เทคมากขึ้น เพราะนอกจากจะเพิ่มโอกาสทางธุรกิจแล้ว ยังสามารถช่วยลดต้นทุนในการบริหารจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

และจากผลสำรวจ “Embracing possibility, boosting innovation” ของ PwC ที่ผ่านมา ผลสำรวจพบว่า ธุรกิจประกันภัยจะเป็นอุตสาหกรรมอันดับต้นๆ ที่ได้รับผลกระทบจากการเข้ามาของเทคโนโลยีมากที่สุด ขณะที่ 67% ของซีอีโอธุรกิจประกันภัยทั่วโลกเล็งเห็นถึงบทบาทของเทคโนโลยี โดยมองว่าความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมใหม่ๆ (Creativity and innovation) จะเข้ามามีความสำคัญมากที่สุดต่อการประกอบธุรกิจในอนาคต ส่วนกลุ่มเป้าหมายของอินซัวร์เทคคือกลุ่มมิลเลนเนียล (Millennials) ที่ต้องการเข้าถึงสินค้าและบริการที่ไม่ซับซ้อน ต้องการความหลากหลาย และมีความยืดหยุ่นได้

Five most disrupted sectors

Q: How concerned are you about the potential threat to your growth prospects from the following?

CEOs stating ‘extremely concerned’ (only includes commercial sectors with more than 50 respondents)

Source: PwC's 29th CEO Survey

ภาพประกอบ 1 รายงาน ผลสำรวจ “Embracing possibility, boosting innovation

ที่มา: PwC Thailand. (2559). “InsurTech” ปฏิวัติวงการประกันภัย ตอบโจทย์ผู้ใช้งานยุคดิจิทัล. ออนไลน์.

โดยทั้งนี้บริษัทต่างๆเริ่มมีการนำระบบการทำงานต่างๆมาใช้ให้คล่องตัวมากขึ้น ทั้งในด้านการรับประกันและสินไหมทดแทน ให้ดำเนินงานไปในทิศทางเดียวกัน และยังสามารถบริหาร

จัดการข้อมูลได้อย่างรวดเร็วแม่นยำ ตลอดจนเพิ่มช่องทางในการติดต่อสื่อสารเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับลูกค้าผ่านโมบาย แอปพลิเคชัน

ทั้งนี้เมื่อประเทศได้เริ่มเข้าสู่การปฏิรูปเศรษฐกิจ และธุรกิจประกันภัยจะเป็นอุตสาหกรรมอันดับต้นๆ ที่ได้รับผลกระทบจากการเข้ามาของเทคโนโลยีมากที่สุด ดังนั้นจึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่พนักงานควรจะมีการรับรู้ ทำความเข้าใจ และปรับตัวเพื่อเตรียมตัวเข้าสู่เศรษฐกิจในรูปแบบประเทศไทย 4.0 เพื่อเตรียมความพร้อมรับกับนโยบายการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของไทยให้เข้าสู่ประเทศไทย 4.0

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาในเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนของหน่วยงานต่างๆ ในการเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนทักษะที่จำเป็นให้พนักงานมีความพร้อมในการเข้าสู่ประเทศไทย 4.0 ต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
2. เพื่อศึกษาระดับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัย ที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเข้าสู่ประเทศไทย 4.0
3. เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัย ที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเข้าสู่ประเทศไทย 4.0

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบถึงความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 และสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปช่วยเตรียมความพร้อมที่เหมาะสมให้แก่พนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
2. เพื่อให้ทราบถึงการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัย เพื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะสามารถนำผลวิจัยที่ได้ไปวางแผนการส่งเสริม สนับสนุน และอบรมสัมมนาให้แก่บุคลากรได้อย่างเหมาะสม พร้อมทั้งจะเข้าสู่ประเทศไทย 4.0
3. เพื่อให้ทราบถึงการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัย เพื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะสามารถนำผลวิจัยที่ได้ไป

วางแผนในการคัดเลือกบุคคลากรที่มีความพร้อมในการเข้าสู่ประเทศไทย 4.0 เข้าสู่องค์กรได้อย่างเหมาะสม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ พนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร โดยไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการคำนวณแบบไม่ทราบจำนวนประชากร โดยกำหนดค่าระดับความเชื่อมั่น 95% (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2549:28) และเพิ่มกลุ่มตัวอย่าง 15 คน สำหรับแบบสอบถามที่ตอบมาไม่สมบูรณ์ ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้คือจำนวน 400 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sample) โดยจะเลือกบริษัทประกันวินาศภัย 10 อันดับยอดนิยมประจำปี 2560 ได้แก่ วิริยะประกันภัย อาคเนย์ประกันภัย ประกันคุ้มภัย สินมั่นคงประกันภัย ธนชาติประกันภัย เมืองไทยประกันภัย กรุงเทพประกันภัย แอลเอ็มจีประกันภัย กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยฯ และโตเกียวมารีนประกันภัย (คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย, 2560)

ขั้นตอนที่ 2 การสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sample) โดยกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่จะเก็บข้อมูลในแต่ละบริษัทประกันวินาศภัยของกลุ่มที่สุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงในขั้นตอนที่ 1 โดยแบ่งเป็น

1. วิริยะประกันภัย	40 ชุด
2. อาคเนย์ประกันภัย	40 ชุด
3. ประกันคุ้มภัย	40 ชุด
4. สินมั่นคงประกันภัย	40 ชุด
5. ธนชาติประกันภัย	40 ชุด
6. เมืองไทยประกันภัย	40 ชุด
7. กรุงเทพประกันภัย	40 ชุด
8. แอลเอ็มจี ประกันภัย	40 ชุด
9. กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยฯ	40 ชุด

10. โตเกียวมารีนประกันภัย	40 ชุด
รวม	400 ชุด

ขั้นตอนที่ 3 การสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (Convenience Sample) จากพนักงานที่ได้กำหนดไว้ในขั้นตอนที่ 1 และ 2 ที่สะดวกและยินดีให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษา (Independent Variable)

1.1 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

- 1.1.1 สื่อมวลชน
- 1.1.2 สื่อบุคคล
- 1.1.3 สื่อเฉพาะกิจ
- 1.1.4 สื่อสมัยใหม่

1.2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

- 1.2.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
- 1.2.2 ผลกระทบของแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ที่มีต่อประเทศไทย

2. ตัวแปรตามในการวิจัย (Dependent Variable) คือ ความพร้อมของพนักงานใน

การรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

- 2.1 ด้านความรู้และทักษะสูง
- 2.2 ด้านจิตสาธารณะ
- 2.3 ด้านความภาคภูมิใจ
- 2.4 ด้านจิตถือ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเปิดรับข่าวสาร หมายถึง กระบวนการเลือกสาร (Selective Processes) ด้วยสาเหตุต่างๆ ซึ่งแต่ละบุคคลก็จะมีพฤติกรรมในการเปิดรับสารที่แตกต่างกันไปตามประสบการณ์ ความต้องการ ความเชื่อ ทศนคติ ความรู้สึกนึกคิด ฯลฯ ที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งโดยทั่วไปแล้วบุคคลจะทำการเปิดรับข่าวสารอยู่หลายลักษณะ คือ

1.1 สื่อมวลชน หมายถึง สื่อที่ผู้ส่งสารสามารถส่งข่าวสารข้อมูลไปยังผู้รับสาร ซึ่งเป็นกลุ่มคนจำนวนมากที่ไม่สามารถจำกัดจำนวนและอยู่ในที่ต่างๆ กันอย่างกระจัดกระจายได้ในเวลาอันรวดเร็วสำหรับเครื่องมือที่ใช้เน้นประกอบด้วยสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์

1.2 สื่อบุคคล หมายถึง ผู้ที่นำข่าวสารจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง โดยอาศัย การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication) จะมีปฏิกริยาโต้ตอบระหว่างกัน ซึ่งนับว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจยอมรับนวัตกรรม เนื่องจากสื่อบุคคลมี ลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการชักจูงและโน้มน้าวใจ

1.3 สื่อเฉพาะกิจ หมายถึง สื่อที่ถูกผลิตขึ้นมาโดยมีเนื้อหาสาระที่เฉพาะเจาะจง และมีจุดมุ่งหมายหลักอยู่ที่ผู้รับสารเฉพาะกลุ่ม

1.4 สื่อสมัยใหม่ หมายถึง ระบบการสื่อสารหรือเชื่อมต่อทางอิเล็กทรอนิกส์ของ เครื่องข่ายระดับโลก ได้แก่ เครือข่ายอินเทอร์เน็ต บริการระดับเว็ลด์ไวด์เว็บ บริการข้อมูลเชิงพาณิชย์ เป็นต้น โดยสามารถป้อนข้อมูลกลับได้

2. ความรู้ความเข้าใจ หมายถึง ข้อมูล ข้อเท็จจริงต่างๆที่ได้มาจากประสบการณ์ การ สังเกต หรือสื่อต่างๆ และได้ทำการรวบรวมไว้จนเกิดความเชื่อมโยง ประมวลผล จนเกิดเป็นความรู้ ความเข้าใจในสิ่งนั้นๆ โดยในแต่ละบุคคลนั้นก็จะมีรู้ความเข้าใจในสิ่งต่างๆในระดับที่แตกต่าง กันออกไป

3. ความพร้อม หมายถึง ความพร้อมของพนักงานในรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

4. **Cognitive abilities** หมายถึง ความสามารถด้านความรู้ ความเข้าใจ หรือเชาว์ ปัญญาในการวิเคราะห์เรื่องต่างๆ

5. **System skills** หมายถึง มีความรู้ ความสามารถในการใช้ระบบต่างๆ

6. **Complex Problem Solving** หมายถึง ความสามารถในการแก้ปัญหาที่มีความ ซับซ้อน

7. **Content skills** หมายถึง ทักษะการใช้เนื้อหาต่างๆ ซึ่งจะต้องมีความเชี่ยวชาญใน เรื่องนั้นๆ หรือสายงานนั้นๆ

8. **Process skills** หมายถึง การเข้าใจในกระบวนการของขั้นตอน ซึ่งเป็นทักษะที่ เกี่ยวข้องกับวิธีดำเนินการต่างๆ

กรอบแนวคิดการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร

ตัวแปรต้น

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

- สื่อมวลชน
- สื่อบุคคล
- สื่อเฉพาะกิจ
- สื่อสมัยใหม่

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

- ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
- ความรู้ด้านผลกระทบของแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ที่มีต่อประเทศไทย

ตัวแปรตาม

ความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

1. ด้านความรู้และทักษะสูง
2. ด้านจิตสาธารณะ
3. ด้านความภาคภูมิใจ
4. ด้านดิจิทัล

สมมติฐานของการวิจัย

1. การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แตกต่างกัน
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้ใช้แนวคิดต่าง ๆ มาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาดังนี้

1. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร
2. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ
3. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับจิตสาธารณะ
4. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความภาคภูมิใจ
5. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับดิจิทัล
6. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพร้อม
7. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โดยแนวความคิดที่หลากหลายดังกล่าวได้ส่งผลให้ผู้วิจัยมองเห็นประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกันได้อย่างครบถ้วนมากยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน จึงขอเสนอรายละเอียดของแนวความคิดต่าง ๆ ตามลำดับดังนี้

1. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร

ข่าวสารเป็นปัจจัยสำคัญที่ใช้ประกอบการตัดสินใจในกิจกรรมต่างๆของมนุษย์ ความต้องการข่าวสารจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อบุคคลนั้นต้องการข้อมูลในการตัดสินใจ หรือไม่แน่ใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นข่าวสารยังเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เปิดรับมีความทันสมัย สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ของโลกปัจจุบันได้ดียิ่งขึ้น โดยมีผู้ศึกษาเรื่องการเปิดรับข่าวสารได้ให้ความหมายต่าง ๆ ดังนี้

ยุพดี วิฑิตกุลเจริญ (2537: 3) กล่าวว่า การสื่อสารนั้นจัดได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งในชีวิตของมนุษย์นอกเหนือจากปัจจัยสี่ที่มีความจำเป็นต่อความอยู่รอดของมนุษย์ ซึ่งแม้ว่าการสื่อสารจะไม่ได้มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับความเป็นความตายของมนุษย์เหมือนกับปัจจัยสี่ แต่การที่จะให้ได้มาซึ่งปัจจัยสี่เหล่านั้น ย่อมต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมืออย่างแน่นอน มนุษย์ต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมใดๆของตน และเพื่ออยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ ในสังคม การสื่อสารเป็นพื้นฐานของการติดต่อของกระบวนการสังคม ยิ่งสังคมมีความสลับซับซ้อนมากและประกอบด้วยคนจำนวนมากขึ้นเท่าใดการสื่อสารก็ยิ่งมีความสำคัญมาก

ขั้นเท่านั้น ทั้งนี้เพราะการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และสังคมจะนำมาซึ่งความสลับซับซ้อน หรือความสับสนต่าง ๆ จนอาจก่อให้เกิดความไม่เข้าใจและไม่แน่ใจแก่สมาชิกในสังคม ดังนั้นจึงต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือเพื่อแก้ไขปัญหา

พีระ จีระโสภณ (2529: 636-640) กล่าวว่า ในการรับข่าวสารต่าง ๆ ผู้รับสารย่อมมีกระบวนการเลือกสาร (Selective Processes) ด้วยสาเหตุต่าง ๆ ซึ่งแต่ละบุคคลก็จะมีพฤติกรรมในการเปิดรับสารที่แตกต่างกันไปตามประสบการณ์ ความต้องการ ความเชื่อ ทศนคติ ความรู้สึกนึกคิด ฯลฯ ที่ไม่เหมือนกัน ดังนั้น บุคคลจะมีพฤติกรรมในการเปิดรับสารด้วยสาเหตุต่าง ๆ อันได้แก่

1. ความเหงา เพราะมนุษย์ต้องการมีเพื่อน จึงไม่สามารถอยู่ได้เพียงลำพังต้องหาทางสื่อสารกับบุคคลอื่น ความอยากรู้อยากเห็นเพราะเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ที่ต้องการจะรับรู้ข่าวสารเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง
2. ประโยชน์ใช้สอย (Self-Aggrandizement) มนุษย์ต้องการรับรู้ข่าวสารเพื่อประโยชน์ของตนเอง เช่น ได้รับความรู้ ความสนุกสนาน ความสุขกายสบายใจ
3. สาเหตุจากตัวสื่อซึ่งมีลักษณะกระตุ้น ชื่นนำ ทำให้ผู้รับข่าวสารต้องการได้รับข่าวสารนั้นๆ

ศิวัช จันทนาสุภาภรณ์ (2554: 9) กล่าวว่า กระบวนการเลือกรับข่าวสารหรือเปิดรับข่าวสารเปรียบเสมือนเครื่องกรองข่าวสารในการรับรู้ของมนุษย์ ซึ่งประกอบด้วยกลั่นกรอง 4 ขั้นตอนตามลำดับดังต่อไปนี้

1. การเปิดรับ (Selective Exposure) เป็นขั้นแรกในการเลือกช่องทางการสื่อสาร บุคคลจะเลือกเปิดรับสื่อและข่าวสารจากแหล่งสารที่มีอยู่ด้วยกันหลากหลาย เช่น การเลือกซื้อหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่ง เลือกเปิดวิทยุกระจายเสียงสถานีใดสถานีหนึ่งตามความสนใจ และเพื่อนำมาใช้แก้ปัญหาหรือสนองความต้องการของตน
2. การเลือกให้ความสนใจ (Selective Attention) บุคคลมีแนวโน้มที่จะเลือกให้ความสนใจสารจากแหล่งข่าวใดแหล่งหนึ่ง โดยมักเลือกตามความคิดเห็น ความสนใจของตน เพื่อสนับสนุนทัศนคติ และความเชื่อดั้งเดิมของบุคคลนั้นๆ และหลีกเลี่ยงข่าวสารที่ไม่สอดคล้องกับความรู้ความเข้าใจหรือทัศนคติเดิมที่มีอยู่แล้ว และมีแนวโน้มแสวงหาข่าวสารที่สนับสนุนการตัดสินใจนั้น (Reinforcement Information) มากกว่าที่จะแสวงหาข่าวสารที่ขัดแย้งกับสิ่งที่กระทำลงไป
3. การเลือกรับรู้ และตีความหมาย (Selective Perception and Selective Interpretation) เมื่อบุคคลเปิดรับข่าวสารจากแหล่งใดแหล่งหนึ่งแล้ว ผู้รับสารอาจมีการเลือกรับรู้และเลือกตีความสารที่ได้รับด้วย ตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ผู้รับสารจะมีการตีความข่าวสารที่ได้รับมาตามความเข้าใจของตนเองหรือตามทัศนคติ ประสบการณ์ ความเชื่อ ความต้องการ และแรงจูงใจของบุคคลในขณะนั้น

4. การเลือกจดจำ (Selective Retention) เมื่อผ่านขั้นตอนของการเลือกเปิดรับสาร เลือกสนใจ เลือกรับรู้ ดีความข่าวสารไปในทิศทางที่สอดคล้องกับทัศนคติ และความเชื่อของบุคคลแล้ว ยังเลือกจดจำเนื้อหาสาระของสารในส่วนที่ต้องการจำเอาไว้เป็นประสบการณ์ และมักจะไม่นิจดจำในสิ่งที่ตนเองไม่สนใจหรือขัดแย้งกับความคิด ทัศนคติตนเอง

ดวงฤทัย พงศ์ไพฑูรย์ (2544: 13-14) กล่าวว่า บุคคลจะมีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร วัตถุประสงค์ และความต้องการในการเปิดรับสารที่แตกต่างกัน โดยทั่วไปแล้วบุคคลจะทำการเปิดรับข่าวสารอยู่หลายลักษณะ คือ

1. การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน โดยผู้รับสารมีความคาดหวังจากสื่อมวลชนว่า การบริโภคข่าวสารจากสื่อมวลชนจะช่วยตอบสนองความต้องการ ซึ่งจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ทัศนคติ เปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัย หรือเปลี่ยนพฤติกรรมบางอย่างได้ โดยการเลือกบริโภค สื่อมวลชนนั้นจะขึ้นอยู่กับความต้องการ หรือแรงจูงใจของผู้รับสารเอง เพราะบุคคลแต่ละบุคคลมี วัตถุประสงค์ และความตั้งใจในการใช้ประโยชน์แตกต่างกันไป

นอกจากนี้ ประมะ สะเวทิน กล่าวว่า สื่อมวลชนคือ สื่อที่ใช้ในการสื่อสารมวลชน โดย เรียกว่าสื่อมวลชน ซึ่งหมายถึงสื่อที่สามารถนำสารจากผู้ส่งสารไปสู่ผู้รับสารที่ประกอบด้วยคน จำนวนมากได้อย่างรวดเร็วภายในเวลาที่ใกล้เคียงกันหรือในเวลาเดียวกัน โดยทั่วไปแล้วสื่อที่ เรียกว่าสื่อมวลชนได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ นิตยสารและภาพยนตร์

พัชนี เขยจรรยา และคณะ กล่าวว่า สื่อมวลชนมีความหมายครอบคลุมไปถึงเครื่องมือ ทางเทคนิคซึ่งการสื่อสารถึงมวลชนต้องใช้ประกอบด้วย

- สื่อสิ่งพิมพ์ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร หนังสือ แผ่นพับ จดหมายเวียน ใบ ตัดประกาศ ตัวอักษรที่เครื่องพิมพ์เป็นคว้นบนฟ้าและเครื่องมืออื่นๆซึ่งนำสารไปสู่มวลชนโดยผ่าน ทางตา
- สื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้แก่ รายการวิทยุและการบันทึกเสียงต่างๆซึ่งผ่านหูหรือ รายการโทรทัศน์ภาพยนตร์และการบันทึกวิดีโอ ซึ่งผ่านทั้งตาและหู

อย่างไรก็ตาม การจำกัดความคำว่าสื่อมวลชน ไม่ได้ดูตัวเครื่องมือเป็นหลัก แต่ จำกัดความตามวิธีที่สื่อถูกใช้ ดังนั้นสื่อมวลชนจึงหมายถึงเครื่องมือเทคนิคซึ่งทำให้การสื่อสาร เกิดขึ้นได้โดยผ่านเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารไม่เป็นการ ส่วนตัวและสามารถใช้สื่อสารจากแหล่งสารหนึ่งไปสู่ผู้รับสารจำนวนมาก

เกศินี จุฑาวิจิตร กล่าวว่า สื่อมวลชนเป็นสื่อที่มีความซับซ้อนทางเทคโนโลยีสามารถที่จะส่งสารไปยังผู้รับสารที่ไม่รู้จักเป็นจำนวนมากและอยู่ห่างไกลกันได้อย่างรวดเร็วภายในเวลา เดียวกันหรือใกล้เคียงกัน สื่อมวลชนได้แก่หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์

สรุปได้ว่าสื่อมวลชนหมายถึง สื่อที่ผู้ส่งสารสามารถส่งข่าวสารข้อมูลไปยังผู้รับสาร ซึ่งเป็นกลุ่มคนจำนวนมากที่อยู่ในที่ต่างกันได้ภายในเวลาอันรวดเร็ว

2. การเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคล โดยสื่อบุคคล หมายถึง ผู้ที่นำข่าวสารจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง โดยอาศัยการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication) จะมีปฏิสัมพันธ์ต่อบรรยากาศ ซึ่งการสื่อสารระหว่างบุคคลนี้สามารถแบ่งออกได้ ดังนี้ การติดต่อโดยตรง (Direct Contact) เป็นการเผยแพร่ข่าวสารเพื่อสร้างความเข้าใจหรือชักจูงโน้มน้าวใจกับประโยชน์โดยตรง และการติดต่อโดยกลุ่ม (Group Contact of Communication Public) ซึ่งกลุ่มจะมีอิทธิพลต่อบุคคลส่วนรวมที่จะช่วยให้การสื่อสารของบุคคลบรรลุเป้าหมายได้ เพราะเมื่อกลุ่มมีความสนใจในเรื่องหรือทิศทางเดียวกัน บุคคลส่วนใหญ่ในกลุ่มก็就会有ความสนใจสิ่งนั้นด้วย

เกศินี จุฑาวิจิตร กล่าวว่าสื่อบุคคลเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจยอมรับนวัตกรรม เนื่องจากสื่อบุคคลมีลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการชักจูงและโน้มน้าวใจ ซึ่งสรุปได้จากทฤษฎีและรายงานการวิจัยต่างๆดังนี้

- การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลดำเนินไปอย่างง่าย ๆ ไม่มีกฎเกณฑ์บังคับ คู่สื่อสารมีความใกล้ชิดกัน ซึ่งกระบวนการกลุ่มสามารถที่จะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของบุคคล

- การติดต่อสื่อสารแบบเห็นหน้าตาหรือเผชิญหน้าเป็นการสื่อสารที่เปิดโอกาสให้มีการซักถามได้ทันที และหากผู้ส่งสารได้รับการต่อต้านจากผู้ฟังก็อาจเปลี่ยนหัวข้อสนทนาได้

- ผู้รับสารบางคนมีแนวโน้มที่จะเชื่อถือและยอมรับความคิดเห็นหรือทัศนะของสื่อบุคคลที่เขารู้จักคุ้นเคยและนับถือมากกว่าที่จะเชื่อบุคคลที่เขาไม่รู้จักคุ้นเคย

ปัจจัยที่ทำให้สื่อบุคคลในฐานะที่เป็นผู้ส่งสารเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมของผู้รับสารเป้าหมาย ได้แก่ปัจจัยต่างๆดังนี้

- ความน่าเชื่อถือ คือระดับของความรู้สึกที่ผู้รับสารรู้สึกว่าการส่งสารเป็นที่น่าสนใจและมีความสามารถ ถ้าผู้รับสารมีความรู้สึกว่าการพัฒนาหรือผู้นำความคิดเห็นนั้นมีความน่าเชื่อถือ ผู้รับสารก็มีแนวโน้มที่จะยอมรับสารจากพวกเขาเหล่านั้น สื่อบุคคลที่ได้รับการเชื่อถือจะต้องเป็นผู้ที่มีความชำนาญเฉพาะด้าน โดยเป็นความชำนาญที่มาจากประสบการณ์มากกว่าการศึกษาหรือสถานะทางสังคม นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับไหวพริบ ความซื่อสัตย์ ความจริงใจและความใจกว้าง ลักษณะดังกล่าวนี้แสดงจะให้เห็นว่าผู้รับสารหรือกลุ่มเป้าหมายมีแนวโน้มที่จะหาข่าวสารรับฟังคำแนะนำ ยอมรับและให้ความเชื่อถือสื่อบุคคล ไม่ว่าจะเป็นนักพัฒนาหรือผู้นำทางความคิดเห็นที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นบุคคลที่มีความสามารถมากกว่าตนเองและความสามารถนี้อาจแสดงให้เห็นในรูปแบบของสถานะทางสังคมที่สูงกว่า การศึกษาที่สูงกว่า ใช้สื่อมวลชนมากกว่า แต่ก็จะต้องไม่แตกต่างกันมากจนเกินไปและที่สำคัญคือจะต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติบางประการดังกล่าวข้างต้นด้วย

- ความดึงดูดใจ ผู้ส่งสารที่มีความดึงดูดใจย่อมกระตุ้นให้ผู้รับสารเกิดความสนใจหรือพึงพอใจในการได้พบเห็นพูดคุย เช่น ดาราภาพยนตร์ ศิลปินเพลง หรือนักกีฬาที่มีชื่อเสียงต่างๆ ที่บุคคลผู้นั้นอาจไม่ใช่ผู้ที่มีความน่าเชื่อถือหรือผู้เชี่ยวชาญโดยเฉพาะ แต่เป็นเพียงผู้ที่มีบุคลิกภาพน่าดึงดูดใจซึ่งก็ทำให้ผู้รับสารเกิดความสนใจและคล้อยตามข่าวสารได้

- ความคล้ายคลึง สื่อบุคคลหรือผู้ส่งสารที่มีความคล้ายคลึงกับผู้รับสารเป้าหมายในด้านต่าง ๆ เช่น อายุ เพศ เชื้อชาติ ภาษา การแต่งกาย สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ ฯลฯ จะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและความคิดเห็นของผู้รับสารเพราะความคล้ายคลึงนี้เองจะทำให้เกิดความรู้สึกเข้าใจกัน เห็นอกเห็นใจ ชอบพอและไว้วางใจ นอกจากนี้ลักษณะของข่าวสารที่ทำให้ผู้ส่งสารได้รับความน่าเชื่อถือและทำให้ผู้รับสารเห็นด้วยก็ควรมีลักษณะดังนี้คือ เป็นข่าวสารที่ตรงตามความจริงไม่อวดอ้างจนเกินเลยและมีหลักฐานหรือเหตุผลสนับสนุน ทั้งนี้ข่าวสารและเหตุผลดังกล่าวควรจะต้องมีความสอดคล้องกับประสบการณ์ของกลุ่มผู้รับสารเป้าหมายด้วย เพราะบุคคลมีความโน้มเอียงที่จะยอมรับข่าวสารที่สอดคล้องกับประสบการณ์ที่ตนเองมีมาก่อน

จากนิยามและความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า สื่อบุคคลหมายถึง สื่อที่ใช้ถ่ายทอดสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นความรู้ ความคิดเห็นต่าง ๆ ผ่านการสื่อสารระหว่างบุคคล ซึ่งนับว่าสื่อบุคคลนั้นมีอิทธิพลที่สามารถจูงใจหรือเปลี่ยนแปลงทัศนคติแก่ผู้รับสารได้เป็นอย่างมาก นอกจากนี้สื่อบุคคลยังสามารถทำให้ข้อมูลที่ส่งผ่านนั้นน่าสนใจ ตลอดจนผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถสื่อสารกันได้ทันที

3. สื่อเฉพาะกิจ หมายถึง สื่อที่ถูกผลิตขึ้นมาโดยมีเนื้อหาสาระที่เฉพาะเจาะจง และมีจุดมุ่งหมายหลักอยู่ที่ผู้รับสารเฉพาะกลุ่ม

การเปิดรับข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจ โดยสื่อเฉพาะกิจ หมายถึง สื่อที่ถูกผลิตขึ้นมาโดยมีเนื้อหาสาระที่เฉพาะเจาะจง และมีจุดมุ่งหมายหลักอยู่ที่ผู้รับสารเฉพาะกลุ่ม

ณรงค์ สมพงษ์ กล่าวว่า สิ่งพิมพ์เฉพาะกิจว่าเป็นสิ่งพิมพ์ที่ผลิตขึ้นเพื่อใช้ในกิจการใดกิจการหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น การโฆษณาการประชาสัมพันธ์โครงการเผยแพร่ความรู้ด้านต่าง ๆ

พีระ จิรโสภณ กล่าวว่า สื่อสิ่งพิมพ์เฉพาะกิจ หมายถึง สื่อสิ่งพิมพ์ทุกชนิดทุกประเภทที่ใช้ในกิจการใดกิจการหนึ่ง เช่น ใช้เพื่อการโฆษณาประชาสัมพันธ์ หรือใช้เพื่อการศึกษาพัฒนา เป็นต้น โดยสื่อที่จัดรวมเข้าเป็นสื่อสิ่งพิมพ์เฉพาะกิจ ได้แก่ สื่อต่างๆดังต่อไปนี้

1. หนังสือพิมพ์
2. นิตยสารและวารสาร
3. หนังสือเล่ม
4. สิ่งพิมพ์ในรูปแบบอื่นๆ เช่น โปสเตอร์ ใบปลิว เอกสารแผ่นพับ จุลสารและจดหมายข่าว

ข่าว

ซึ่งสื่อสิ่งพิมพ์ 3 ประเภทแรกนั้นที่จริงก็มีความหมายและลักษณะตามที่กล่าวไว้แต่จะมุ่งเน้นในแง่ที่สื่อในลักษณะเหล่านี้ถูกนำมาใช้เพื่องานเฉพาะกิจ เช่น เพื่อการประชาสัมพันธ์ เป็นต้น ส่วนสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทที่ 4 นั้นจะเป็นสื่อที่มุ่งใช้เพื่องานเฉพาะกิจเท่านั้นไม่ได้มีลักษณะเหมือนสื่อมวลชนประเภทอื่นตามความหมายที่เราคุ้นเคยกัน ซึ่งสื่อสิ่งพิมพ์ในลักษณะพิเศษนี้โดยทั่วไปแล้วมักจะแจกฟรี ไม่มีจำหน่ายหรือวางขายในท้องตลาดแบบสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสารและหนังสือเล่ม มีวัตถุประสงค์ในการเผยแพร่แจกจ่ายเพื่องานเฉพาะกิจอย่างใดอย่าง

หนึ่ง ที่เราพบเห็นมากที่สุดก็มักจะเป็นการเผยแพร่เพื่อการโฆษณาประชาสัมพันธ์ เช่น การแนะนำให้รู้จักหน่วยงาน แนะนำให้รู้จักสินค้าใหม่หรือเพื่อการรณรงค์ในเรื่องต่างๆ เช่น ร่วมมือรักษาความสะอาด รักษาสิ่งแวดล้อม วางแผนครอบครัว ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง เป็นต้น

4. สื่อสมัยใหม่ (New Media) หมายถึง เทคโนโลยีการสื่อสารไม่ว่าจะเป็น สื่อเสียง (Audio) ตัวหนังสือหรือตัวเลข (Text) ภาพกราฟิก (Graphics, Still Images) หรือวิดีโอ (Video, Animation) ที่มีศักยภาพในการเชื่อมโยงกับเทคโนโลยีเครือข่าย อันมีคอมพิวเตอร์เป็นองค์ประกอบหลัก

สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ (2545) กล่าวว่า สื่อสมัยใหม่เป็นระบบการสื่อสารหรือเชื่อมต่อทางอิเล็กทรอนิกส์ของเครือข่ายระดับโลก ได้แก่ เครือข่ายอินเทอร์เน็ต บริการระดับเว็ลด์ไวด์เว็บ บริการข้อมูลเชิงพาณิชย์ เป็นต้น

นักสัจฉริย ศักดิ์ชัชวาล (2553: 20-21) กล่าวว่า สื่อสมัยใหม่เป็นสื่อที่มีความหลากหลายและมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งสื่อใหม่มีช่องทางการสื่อสารที่คล้ายคลึงกัน แต่จะแตกต่างกันไปตามประเภทของการใช้งาน เนื้อหา และบริบท ดังนั้นลักษณะสำคัญของสื่อใหม่ที่สำคัญมีอยู่ 4 ประการ คือ

1. สื่อเพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication Media) ได้แก่ โทรศัพท์ (ซึ่งมีลักษณะของความสามารถในการเคลื่อนย้ายมากขึ้น) และอีเมล (ในระยะแรกเป็นการใช้เพื่อการทำงาน แต่ปัจจุบันเป็นการใช้ในเรื่องส่วนตัวมากขึ้น) โดยทั่วไปมักมีเนื้อหาเป็นส่วนตัว ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากการสื่อสารอาจสำคัญมากกว่าข้อมูลที่ส่งถึงกัน

2. สื่อปฏิสัมพันธ์เพื่อความเพลิดเพลิน (Interactive Play Media) ได้แก่ คอมพิวเตอร์และวิดีโอเกม รวมทั้งอุปกรณ์ Virtual Reality หากเปรียบเทียบกับสื่อเก่า แม้ว่าจะมีการสื่อสารที่ใช้เทคโนโลยีคล้ายคลึงกันและอาจถือว่าเป็น “ทางเลือกในการใช้งาน” ของการใช้สื่อบางอย่างข้อแตกต่างที่สำคัญก็คือ ความสามารถในการโต้ตอบ (Interactivity) และ “กระบวนการ” ในการใช้ประโยชน์

3. สื่อเพื่อการค้นหาข้อมูล (Information Search Media) เป็นประเภทที่มีสื่อหลายชนิด แต่อินเทอร์เน็ตและเว็ลด์ไวด์เว็บเป็นตัวอย่างที่เด่นที่สุด โดยจัดเป็นเสมือนห้องสมุด และแหล่งข้อมูลที่ไม่มีข้อจำกัดในเรื่องของขนาดความเป็นปัจจุบันและการเข้าถึง อย่างไรก็ตามความหลากหลายของเนื้อหาและแรงจูงใจในการใช้แสดงให้เห็นถึงลักษณะที่เป็นประโยชน์ที่นอกเหนือไปจากผลของการพัฒนาทางเทคโนโลยี

4. สื่อเพื่อการมีส่วนร่วม (Collective Participatory Media) สื่อในกลุ่มนี้ ประกอบด้วย การใช้อินเทอร์เน็ตในการแบ่งปัน และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ความคิด ประสบการณ์ และสร้างความสัมพันธ์จากการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ นอกจากอินเทอร์เน็ตแล้วการประชุมผ่านทางวิดีโอและโทรศัพท์ก็เกี่ยวข้องกับสื่อประเภทนี้ด้วยเช่นกัน แม้ว่าจะเป็นสื่อที่จำกัดในขอบเขตของการใช้เพื่อจุดประสงค์เรื่องงาน

2. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ

2.1 ความหมายของความรู้ความเข้าใจ

ความรู้ตามพจนานุกรมราชบัณฑิตสถาน พ.ศ.2552 ความรู้ หมายถึง สิ่งที่ได้สะสมมาจากการศึกษา การค้นคว้า ประสบการณ์ ความสามารถในการเชิงปฏิบัติและทักษะความเข้าใจหรือสารสนเทศที่ได้รับมาจากการประสบการณ์ สิ่งที่ได้รับมาจากการได้ยิน ได้ฟัง การคิดหรือการปฏิบัติองค์วิชาในแต่ละสาขา นอกจากนี้ยังมีผู้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความรู้ไว้ดังนี้

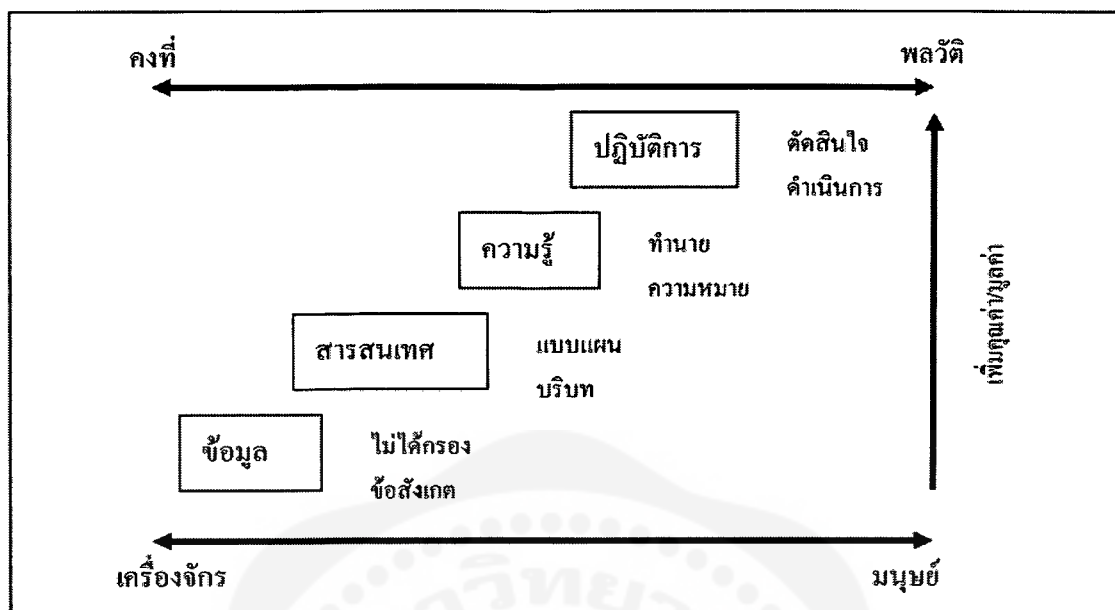
พรธิดา วิเชียรปัญญา (2547: 20) กล่าวว่า ความรู้หมายถึง ส่วนผสมของกรอบประสบการณ์ คุณค่า สารสนเทศ ที่เป็นสภาพแวดล้อมและกรอบการทำงานสำหรับการประเมินและการรวมกันของประสบการณ์และสารสนเทศใหม่

สำนักงาน ก.พ.ร.และสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ (2548: 8) กล่าวว่า ความรู้เป็นสารสนเทศที่ผ่านกระบวนการคิดเปรียบเทียบ เชื่อมโยงกับความรู้อื่น จนเกิดเป็นความเข้าใจและนำไปใช้ประโยชน์ในการสรุปและตัดสินใจในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยไม่จำกัดช่วงเวลา

ศาสตราจารย์นายแพทย์วิจารณ์ พานิช (2548: 5-6) กล่าวว่า ความรู้นั้นมีหลายนัย คือ

- ความรู้คือสิ่งที่นำไปใช้จะไม่หมดหรือสึกหรอ แต่จะยิ่งงอกเงยหรืองอกงามขึ้น
- ความรู้คือสารสนเทศที่นำไปสู่การปฏิบัติ
- ความรู้เกิดขึ้น ณ จุดที่ต้องการใช้ความรู้นั้น
- ความรู้เป็นสิ่งที่ขึ้นกับบริบทและกระตุ้นให้เกิดขึ้นโดยความต้องการ

ซึ่งในช่วงแรกของการพัฒนาศาสตร์ด้านการจัดการความรู้ จะมองว่าความรู้มาจากการจัดระบบและตีความสารสนเทศ (Information) ตามบริบท ซึ่งสารสนเทศก็ได้มาจากการประมวลข้อมูล (data) ดังนั้นความรู้จะไม่มีประโยชน์เลย ถ้าไม่นำไปสู่การกระทำหรือการตัดสินใจ ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 ลำดับของข้อมูล (data) สารสนเทศ (Information) และความรู้ (Knowledge)

ที่มา: วิจารย์ พานิช. (2548). เอกสารประกอบการบรรยาย เรื่องการจัดการความรู้กับการบริหารราชการแนวใหม่. หน้า 5.

สุวริย์ ศิวะแพทย์ (2549) กล่าวว่า ความรู้หมายถึง การได้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริง รูปแบบ วิธีการ กฎเกณฑ์ แนวปฏิบัติ สิ่งของ เหตุการณ์ หรือบุคคล ซึ่งได้จากการสังเกต ประสบการณ์หรือจากสื่อต่างๆ ประกอบกับความรู้ จึงเป็นความสามารถในการใช้ข้อเท็จจริง หรือ ความคิด ความหยั่งรู้ยังเห็น หรือสามารถเชื่อมโยงความคิดเข้ากับเหตุการณ์

สุรพงษ์ โสธนะเสถียร (2533: 120) กล่าวว่า บุคคลส่วนมากจะรับรู้ข้อมูลเบื้องต้นผ่าน ประสบการณ์ แล้วจัดระบบเป็นโครงสร้างของความรู้ผสมผสานระหว่างความจำกับสภาพจิตวิทยา ความรู้จึงเป็นความจำที่เลือกสรรให้สอดคล้องกับสภาพจิตใจของคน

เว็บเตอร์ ดิกชันนารี (Webster Dictionary. 1973: 531) กล่าวว่า ความรู้หมายถึง ข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ และโครงสร้างที่เกิดขึ้นจากการศึกษาหรือค้นคว้า หรือเป็นความรู้เกี่ยวกับ สถานที่ สิ่งของหรือบุคคลซึ่งได้จากการสังเกตและประสบการณ์

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2535: 7-8) กล่าวว่า ความรู้หมายถึงความจำ การระลึกถึง เรื่องราวต่างๆ ที่เคยมีประสบการณ์มาแล้ว และรวมถึงการจำเนื้อเรื่องต่างๆ ทั้งที่ปรากฏอยู่ใน เนื้อหาวิชาและเกี่ยวกับเนื้อหาวิชานั้นด้วย ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ความรู้เฉพาะสิ่ง (Knowledge of Specifics) เป็นความสามารถในการระลึกหรือจำศัพท์เฉพาะ ข้อเท็จจริงเฉพาะสิ่ง

2. ความรู้เรื่องวิถีและการจัดการกระทำเฉพาะสิ่ง (Knowledge of Ways and Means of Dealing with Specifics) ได้แก่ ความรู้ในวิถีและวิธีการแบบแผนนิยม แนวโน้มลำดับเหตุการณ์ การจัดพวกประเภท เกณฑ์ ระเบียบวิธี

3. ความรู้เรื่องสากลและนามธรรมในสาขาต่าง ๆ (Knowledge of the Universals and Abstracts in a Field) เป็นความรู้ความสามารถในเรื่องแผนและรูปแบบที่สำคัญ ๆ ทั้งที่เป็นโครงสร้าง ทฤษฎี และข้อสรุป ได้แก่ ความรู้ความสามารถเกี่ยวกับหลักการและข้อสรุปทั่วไป รวมทั้งทฤษฎีและโครงสร้าง

วีระชัย เสงฆฎีกุล (2551: 10) กล่าวว่า ความรู้หมายถึงการแสดงออกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งมีผลมาจากความเชื่อ ความคิดเห็นและทัศนคติโดยต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ประสบการณ์ และพฤติกรรมระหว่างบุคคลเป็นเครื่องช่วยในการตัดสินใจแสดงออกมา

สมศักดิ์ ศรีสันติสุข (2538: 2-4) กล่าวว่า ความรู้ในทางสังคมศาสตร์หมายถึง ความรู้ที่เกิดจากปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในสังคมของมนุษย์ที่ประสบทั้งทางธรรมชาติและทางสังคม ซึ่งกล่าวได้ว่า มนุษย์มีความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อม ทั้งธรรมชาติและสังคม โดยจะมีบทบาทต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ซึ่งมนุษย์จะต้องเข้าใจสิ่งแวดล้อมและสังคม รวมถึงรู้จักกับการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ทั้งที่มาจากสิ่งแวดล้อมและสังคม กล่าวคือมนุษย์จะต้องหาความรู้ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสาเหตุและการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ต่อปรากฏการณ์ทางธรรมชาติและสังคม ซึ่งความรู้ของมนุษย์ได้มีการพัฒนามามากมาย และมีหลายระดับของความรู้ตามความสามารถพื้นฐานของมนุษย์ ดังนี้

1. ความรู้ในทัศนะของบุคคลทั่วไปมีลักษณะที่แตกต่างกันไปตามพื้นฐานและความสามารถของแต่ละบุคคล

2. ความรู้ในทัศนะของนักวิชาการมีลักษณะต้องเป็นวิทยาศาสตร์ เนื่องจากนักวิชาการสนใจเรื่องข้อเท็จจริงที่สามารถพิสูจน์ได้โดยความรู้นั้นจะต้องมีเหตุและผล สามารถที่จะสังเกตได้ เที่ยงตรงและเชื่อถือ นักวิชาการจึงสนใจที่จะค้นคว้าความรู้ที่มีระบบตามแขนงวิชาการของตน เพื่อที่จะนำความรู้นั้นสร้างทฤษฎีต่อไป

3. ความรู้ในทัศนะของนักปฏิบัติ ความหมายของความรู้ของนักปฏิบัติเกี่ยวข้องกับความเข้าใจเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ ทั้งทางธรรมชาติและที่อธิบายได้ในลักษณะที่สามารถนำไปใช้ได้ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า นักปฏิบัติเป็นบุคคลที่เชื่อมโยงระหว่างความรู้ของนักวิชาการและบุคคลทั่วไป เพื่อนำความรู้นั้นไปทำประโยชน์ให้แก่ส่วนรวม ระดับของความนึกคิดและความลึกซึ้งของความรู้จะอยู่ในรูปธรรมและนามธรรมของบุคคลทั่วไป

สมิตรา จันประเสริฐ (2544: 15) กล่าวว่า ความรู้หมายถึงข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ และข้อมูลต่าง ๆ ที่มนุษย์ได้รวบรวมไว้จากการประมวลประสบการณ์ต่าง ๆ

บลูม (Bloom. 1970) กล่าวว่า ความเข้าใจหมายถึง ความสามารถในการแปลความ ตีความ และขยายความจากสื่อ ข้อมูลและสิ่งต่างๆ ที่ได้พบเห็น รับรู้ ซึ่งก็คือพฤติกรรมด้านความ เข้าใจเป็นพฤติกรรมที่สามารถดัดแปลง แก้ไข สิ่งที่ยากมาเป็นสิ่งที่ย่าย ความเข้าใจจึงแตกต่างจาก ความจำ แต่ความเข้าใจต้องมีพื้นฐานจากการเรียนรู้ ความรู้ และความจำก่อน เพื่อให้เกิดความ เข้าใจยิ่งขึ้น โดยสามารถแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การแปลความ เป็นความสามารถในการจับใจความให้ถูกต้องกับสิ่งที่สื่อ ความหมายหรือความสามารถในการถ่ายทอดความหมายจากการสื่อสารรูปแบบหนึ่งไปสู่อีกรูปแบบ หนึ่ง

2. การตีความ เป็นความสามารถในการอธิบายหรือแปลความหมายหลายอย่างอัน มาเรียงกัน และทำการจัดระเบียบสรุปย่อเป็นเนื้อหาใหม่ โดยยึดเนื้อหาของความเดิมเป็นหลัก ไม่ ต้องอาศัยหลักเกณฑ์อื่นใดมาใช้

3. การขยายความ เป็นความสามารถที่ขยายเนื้อหา ข้อมูลที่รับรู้มาให้มากขึ้น หรือเป็นความสามารถในการคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้าได้อย่างดีโดยอาศัยข้อมูลอ้างอิง

สรุปได้ว่า ความรู้ความเข้าใจหมายถึง ข้อมูลและข้อเท็จจริงต่างๆ ที่ได้มาจาก ประสบการณ์ การสังเกต หรือสื่อต่างๆ และได้ทำการรวบรวมไว้จนเกิดความเชื่อมโยง ประมวลผล จนเกิดเป็นความรู้ความเข้าใจในสิ่งนั้นๆ

1.2 ระดับของความรู้

สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ (2548: 16) แบ่งระดับความรู้เป็น 4 ระดับ ได้แก่

ระดับที่1 Know –what (รู้ว่าคืออะไร) เป็นความรู้เชิงรับรู้ที่ได้รับมาจากการเรียน เห็นหรือจดจำ มีลักษณะเป็นความรู้ในภาคทฤษฎีว่าสิ่งนั้นคืออะไร

ระดับที่2 Know-how (รู้ว่เป็นอย่างไร/รู้วิธีการ) เป็นความสามารถในการนำ ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติให้เข้ากับสภาพแวดล้อม

ระดับที่3 Know-why (รู้ว่ทำไม/รู้เหตุผล) เป็นความเข้าใจที่ลึกซึ้งเชิงเหตุผลที่ สลับซับซ้อนขึ้นภายใต้เหตุการณ์และสถานการณ์ต่างๆ ความรู้ในระดับนี้สามารถพัฒนาได้บน พื้นฐานของประสบการณ์ในการแก้ไขปัญหาและการอภิปรายร่วมกับผู้อื่น

ระดับที่4 Care –why (ใส่ใจกับเหตุผล) เป็นความรู้ในลักษณะการสร้างสรรค์ที่มา จากตัวเอง บุคคลที่มีความรู้ในระดับนี้จะมีเจตจำนง แรงจูงใจ และการปรับตัวเพื่อความสำเร็จ

ดังนั้นในการจัดการความรู้ องค์กรต้องคำนึงถึงระดับของความรู้เพื่อก่อให้เกิดการ บรรลุผลด้วย

บันลือ พฤกษ์วัน (2534: 155) แบ่งพฤติกรรมโครงสร้างความรู้เป็น 6 ขั้นตอนโดย เรียงจากขั้นตอนง่ายไปหาขั้นตอนยาก สรุปได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความรู้-ความจำ (Knowledge) หมายถึง การระลึกได้ ความรู้ความสามารถมาอ้างอิง เพื่อสนับสนุนในสิ่งที่ตนต้องการทำความเข้าใจกระจ่างขึ้น

ขั้นที่ 2 ความเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง สามารถอธิบายชี้แจง โดยการแปลความ ตีความ พยากรณ์ ยกตัวอย่างประกอบได้

ขั้นที่ 3 การนำไปใช้ (Application) หมายถึง สามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์หรือนำเอากฎ สูตร หลักการมาใช้ในการแก้ปัญหา

ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง สามารถแยกแยะให้เห็นส่วนประกอบจำแนกประเภท หาความสัมพันธ์ของส่วนย่อยของสิ่งของตั้งแต่สองสิ่งขึ้นไป

ขั้นที่ 5 การสังเคราะห์ (Synthesis) หมายถึง สามารถนำเอาส่วนย่อยๆ มาประกอบเป็นสิ่งใหม่ เรียบเรียงเรื่องราว ออกแบบการทดลอง การเรียนรู้ระดับนี้เน้นความสร้างสรรค์

ขั้นที่ 6 การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง ความสามารถในการตีราคา ประเมินจัดกลุ่มวิจารณ์ โดยใช้สถิติเป็นเครื่องมือสนับสนุน

เบนจามินและบลูม (Benjamin S; & Bloom. 1971: 271-273) แยกการประเมินระดับความรู้ไว้ 6 ระดับดังนี้

1. ระดับที่ระลึกได้ (Recall) เป็นระดับที่มีความสามารถในการดึงข้อมูลออกมาจากความจำได้

2. ระดับที่รวบรวมสาระสำคัญได้ (Comprehensive) เป็นระดับที่สามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้มากกว่าการจำเนื้อหาที่ได้รับ สามารถเขียนข้อความด้วยถ้อยคำของตนเอง สามารถแสดงให้เห็นได้ด้วยภาพ ให้ความหมายแปลความ และเปรียบเทียบความคิดอื่นๆ หรือคาดคะเนผลที่เกิดขึ้นต่อไปได้

3. ระดับของการนำไปใช้ (Application) สามารถนำเอาข้อเท็จจริงและความคิดเห็นที่เป็นนามธรรมไปปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม

4. ระดับของการวิเคราะห์ (Analysis) เป็นระดับที่สามารถให้ความคิดในรูปของการนำความคิดมาแยกส่วนเป็นประเภทหรือการนำข้อมูลมาประกอบกันเพื่อปฏิบัติของตนเอง

5. ระดับของการสังเคราะห์ (Analysis) คือการนำเอาข้อมูลแนวความคิดมาประกอบกันแล้วนำไปสู่การสร้างสรรค์ที่ต่างจากเดิม

6. ระดับการประเมิน (Evaluation) คือความสามารถในการใช้ข้อมูลเพื่อตั้งเกณฑ์การรวบรวมผลและวัดข้อมูลตามมาตรฐาน เพื่อให้ตั้งข้อตัดสินถึงระดับของประสิทธิผลของกิจกรรมแต่ละอย่าง

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526: 10-14) กล่าวว่า การเรียนรู้ของมนุษย์เริ่มต้นจากระดับง่าย ๆ ก่อน แล้วจึงเพิ่มความสามารถในการใช้ความคิดและการพัฒนาสติปัญญาเพิ่มขึ้นเป็นลำดับดังนี้

1. ความรู้ เป็นขั้นแรกของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการจดจำ อาจจะโดยการนึก มองเห็น ได้ยิน หรือได้ฟังความรู้ในขั้นนี้ประกอบด้วยคำจำกัดความ ความหมาย ข้อเท็จจริง ทฤษฎี กฎโครงสร้าง วิธีการแก้ปัญหา มาตรฐาน

2. ความเข้าใจ เป็นพฤติกรรมขั้นต่อมาจากความรู้ ขั้นนี้จะต้องใช้ความสามารถทางสมองและทักษะที่สูงจนถึงระดับการสื่อความหมาย ซึ่งอาจทำได้ทั้งที่เป็นการใช้ปากเปล่า ข้อเขียนภาษา ซึ่งมักเกิดขึ้นหลังจากบุคคลได้ทราบข่าวต่างๆแล้ว

3. การนำความรู้ไปใช้ เป็นพฤติกรรมที่ 3 ซึ่งต้องอาศัยความสามารถหรือทักษะทางด้านความเข้าใจ การนำความรู้ไปใช้หรือแก้ปัญหา

4. การวิเคราะห์ เป็นพฤติกรรมที่ช่วยให้ความสามารถแยกภาพรวมออกเป็น ส่วนย่อย เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

5. การประเมินผล เป็นความสามารถในการประเมินผลที่เกี่ยวข้องกับการให้ค่า ของความรู้หรือข้อเท็จจริงต่าง ๆ ซึ่งจะต้องใช้เกณฑ์หรือมาตรฐานอย่างใดอย่างหนึ่งเป็น ส่วนประกอบในการประเมินผล โดยมาตรฐานนี้อาจเป็นเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพที่มาจากบุคคล นั้นตั้งขึ้นเองหรือมีอยู่แล้ว

มนตรี จุฬาววัฒนทล (2537: 26) กล่าวว่า ความรู้มีอยู่มากมายรอบๆตัวเรา และ สามารถจัดแบ่งออกได้เป็น 4 ระดับ ดังนี้

ระดับแรก ความรู้เกี่ยวกับสิ่งรอบตัวเรา ซึ่งสามารถรับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส มองเห็น ได้ยิน ดมกลิ่น และลิ้มรสได้

ระดับที่สอง ได้แก่ ความรู้ด้านภาษา ซึ่งจะทำให้อ่านและเขียนหนังสือได้ ฟังเข้าใจ ฟังวิทยุและดูทีวีรู้เรื่อง ตลอดจนมีภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ได้สะสมและตกทอดกันมา

ระดับที่สาม ได้แก่ ความรู้ด้านวิชาการ ซึ่งได้จากการศึกษาเล่าเรียน ทำให้คิดเลข เป็นคำนวณดอกเบี้ยได้ ออกแบบอาคารได้ เขียนบทละครได้ ใช้คอมพิวเตอร์เป็น รู้กฎหมาย บ้านเมือง รู้จักกฎเกณฑ์ทางฟิสิกส์ ดาราศาสตร์ เคมี และชีววิทยา วินิจฉัยโรคและรู้วิธีการรักษาโรค เป็นต้น ความรู้วิชาการเหล่านี้ มักจะต้องเรียนรู้จากครู อาจารย์ เอกสาร ตำราทางวิชาการหรือผู้ที่รู้ เรื่องนั้นมาก่อน

ระดับที่สี่ ได้แก่ ความรู้ใหม่เป็นความรู้ที่ไม่เคยมีอยู่ก่อน ได้มาโดยการค้นคว้าวิจัย การคิดค้นกระบวนการใหม่ และควรจะหาแนวทางในการนำความรู้ใหม่ไปใช้ให้เป็นประโยชน์เพื่อให้เกิดการพัฒนา

1.3 การวัดความรู้

สมบุญ ชิตพงษ์ (2540: 537) กล่าวว่า การวัดความรู้เป็นการวัดความสามารถทาง สมองที่จะรักษาไว้ซึ่งเรื่องราวต่างๆที่ได้รับรู้ วิธีการวัดความรู้ที่ดีที่สุดคือการใช้แบบสอบถามหรือ แบบทดสอบ ซึ่งเป็นชุดของคำถามที่ไปกระตุ้นสมองค้นหาคำตอบที่เป็นผลลัพธ์ของคำถาม สมองจะ แสดงความสามารถสูงสุดออกมาให้ปรากฏ โดยพิจารณาจากคำถามที่สามารถตอบได้ถูกต้อง

จำนง พรายแยมแซ (2535: 24-29) กล่าวว่า การวัดความรู้ในส่วนมากนิยมใช้แบบทดสอบซึ่งแบบทดสอบนี้เป็นเครื่องมือประเภทข้อเขียนที่นิยมใช้กันทั่วไป แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. แบบอัตนัยหรือแบบความเรียง โดยให้เขียนตอบเป็นข้อความสั้นๆ ไม่เกิน 1-2 บรรทัดหรือเป็นข้อๆตามความเหมาะสม

2. แบบปรนัย แบ่งเป็น

- แบบเติมคำหรือเติมข้อความให้สมบูรณ์ แบบทดสอบนี้เป็นการวัดความสามารถในการหาคำหรือข้อความมาเติมลงในช่องว่างของประโยคที่กำหนดให้ถูกต้องแม่นยำ โดยไม่มีคำตอบใดชี้นำมาก่อน

- แบบถูก-ผิด แบบทดสอบนี้วัดความสามารถในการพิจารณาข้อความที่กำหนดให้ว่าถูกหรือผิด ใช่หรือไม่ใช่ จากความสามารถที่เรียนรู้มาแล้ว โดยจะเป็นการวัดความจำและความคิดในการออกแบบทดสอบควรต้องพิจารณาถึงข้อความจะต้องชัดเจน ถูกหรือผิดเพียงเรื่องเดียว สันกะทัดรัดได้ใจความ และไม่ควรรใช้คำปฏิเสธซ้อน

- แบบจับคู่ แบบทดสอบนี้เป็นลักษณะการวางข้อเท็จจริง เงื่อนไข คำตัวเลข หรือสัญลักษณ์ไว้ 2 ด้านขนานกัน เป็นแถวตั้ง 2 แถว แล้วให้อ่านดูข้อเท็จจริงในแถวตั้งด้านหนึ่งว่ามีความเกี่ยวข้อง จับคู่ได้พอดีกับข้อเท็จจริงในอีกแถวตั้งหนึ่ง โดยทั่วไปจะกำหนดให้ตัวเลือกในแถวตั้งด้านหนึ่งน้อยกว่าอีกด้านหนึ่ง เพื่อให้ได้ใช้ความสามารถในการจับคู่มากขึ้น

- แบบเลือกตอบ ข้อสอบแบบนี้เป็นข้อสอบที่นิยมใช้กันในปัจจุบัน เนื่องจากสามารถวัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์และตรวจให้คะแนนได้แน่นอน ลักษณะของข้อสอบประกอบด้วยส่วนข้อคำถามและตัวเลือก โดยตัวเลือกจะมีตัวเลือกที่เป็นตัวถูก และตัวเลือกที่เป็นตัวลวง ผู้เขียนข้อสอบต้องมีความรู้ในวิชานั้นอย่างลึกซึ้ง และรู้วิธีการเขียนข้อสอบ โดยมีข้อควรพิจารณา คือ ในส่วนข้อคำถามต้องชัดเจนเพียงหนึ่งเรื่อง ภาษาที่ใช้กะทัดรัดเหมาะสมกับระดับของผู้ตอบ ไม่ใช่คำปฏิเสธหรือปฏิเสธซ้อนกัน และไม่ควรถามคำถามแบบท่องจำ และในส่วนตัวเลือกควรมีคำตอบถูกเพียงคำตอบเดียวที่มีความกะทัดรัด ไม่ชี้นำหรือแนะคำตอบ มีความเป็นอิสระจากกัน มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเรียงตามลำดับตามปริมาณหรือตัวเลข ตัวลวงต้องมีความเป็นไปได้ และกำหนดจำนวนตัวเลือก 4 หรือ 5 ตัวเลือก

เยาวดี วิบูลย์ศรี (2540: 205) กล่าวว่า การวัดความรู้เป็นการวัดความสามารถของบุคคลในการระลึกรู้ถึงเรื่องราว หรือสิ่งที่เคยเรียนมาแล้วซึ่งคำถามที่ใช้ในระดับนี้ คือความจำ

ไพศาล หวังพานิช (2526: 96-104) การวัดความรู้เป็นการวัดความสามารถในการระลึกเรื่องราวข้อเท็จจริง ประสบการณ์ต่างๆ หรือเป็นการวัดการระลึกประสบการณ์เดิมที่บุคคลได้รับคำสอน การบอกกล่าว การฝึกฝนของผู้สอน รวมทั้งจากตำรา จากสิ่งแวดล้อมต่างๆ ด้วยคำถามวัดความรู้ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ

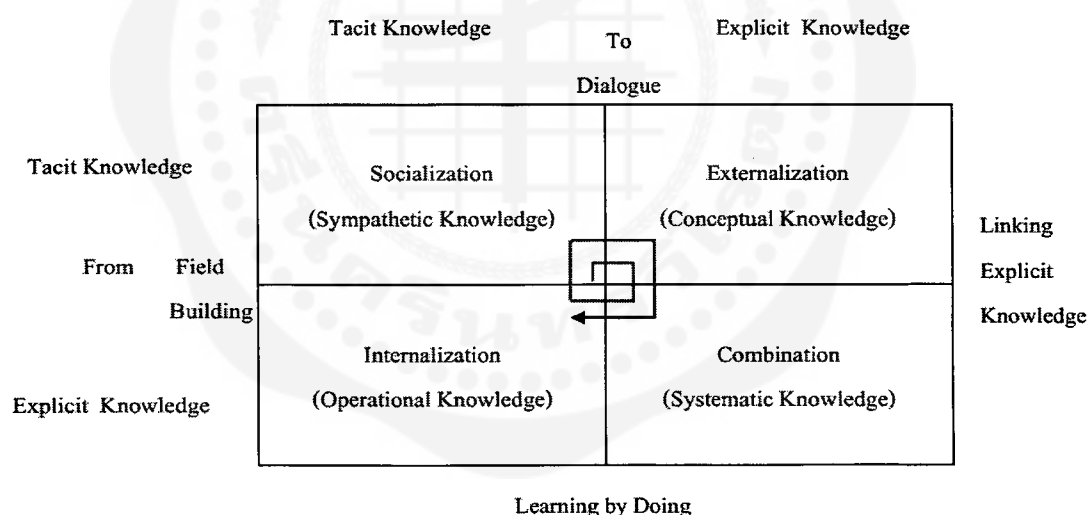
1. ถามความรู้ในเนื้อเรื่อง เป็นการถามรายละเอียดของเนื้อหาข้อเท็จจริงต่างๆ ของเรื่องราวทั้งหลาย ประกอบด้วยคำถามประเภทต่างๆ เช่น ศัพท์ นิยม กฎ ความจริง หรือ รายละเอียดของเนื้อหาต่างๆ

2. ถามความรู้ในวิธีการดำเนินการ เป็นการถามวิธีการปฏิบัติต่างๆ ตามแบบแผน ประเพณี ขั้นตอนของการปฏิบัติงานทั้งหลาย เช่น ถามระเบียบแบบแผน ลำดับขั้น แนวโน้ม การจัดประเภท และหลักเกณฑ์ต่างๆ

3. ถามความรู้รวบยอด เป็นการถามความสามารถในการจดจำข้อสรุป หรือ หลักการของเรื่องที่เกิดจากการผสมผสานหลักขณะร่วม เพื่อรวบรวมและย่อลงมาเป็นหลัก หรือ หัวใจของเนื้อหา

1.4 การสร้างความรู้ในองค์กร

โนนากะและทากุชิ (Nonaka; & Takeuchi. 2000: 139-150) ได้นำเสนอแนวคิดเรื่อง การสร้างและกระจายความรู้ในองค์กร ซึ่งเกิดเป็นวงจรความรู้ระหว่างความรู้ที่อยู่ในตัวคน ความรู้โดยนัย (Tacit Knowledge) กับความรู้ที่ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) โดยใช้โมเดล SECI knowledge conversion ในการอธิบาย ซึ่งแบ่งการสร้างความรู้เป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

ภาพประกอบ 3 การสร้างความรู้ในองค์กร (SECI Model)

ที่มา: Nonaka; & takeuchi. (2000). *Classic work: Theory of organizational knowledge creation* ใน Morey, Maybury and Thuraisingham, *Knowledge Management: Classic and contemporary works*. หน้า 139-182.

ขั้นที่1 กระบวนการขัดเกลาทางสังคม (Socialization: Tacit knowledge to Tacit Knowledge) เป็นกระบวนการแบ่งปันประสบการณ์และการสร้างความรู้ที่เป็นนัย โดยที่บุคคลสามารถรับความรู้ที่เป็นนัยได้โดยตรงจากผู้อื่น โดยปราศจากการใช้ภาษาหรือการพูดคุยกัน คือ บุคคลจะได้รับความรู้ผ่านการดำรงชีวิตร่วมกันกับผู้อื่น มีการสังเกตซึ่งกันและกัน และการอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน สิ่งสำคัญของขั้นตอนนี้ คือ “ประสบการณ์” Experience

ประสบการณ์เกิดได้จากการสังเกต การลอกเลียนแบบ การฝึกหัด การลงมือปฏิบัติ เช่น พนักงานเข้าใหม่จะเรียนรู้จากพนักงานที่มีประสบการณ์ผ่านการฝึกอบรมแบบ On the job training ดังนั้นความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นในขั้นตอนนี้จึงมีลักษณะที่เรียกว่า “ความรู้ที่เห็นพ้องต้องกัน” Sympathetic Knowledge

ขั้นที่2 กระบวนการกระจายสู่ภายนอก (Externalization: From Tacit Knowledge to Explicit Knowledge) ระหว่างขั้นตอนนี้ ความรู้ที่เป็นนัยหรือที่อยู่ในตัวคน จะเชื่อมต่อเข้ากับความคิดที่ชัดเจน กล่าวคือ ความรู้ที่ได้มาจากขั้นที่1 จะถูกนำมาแสดงให้เห็นในรูปแบบที่สามารถเข้าใจได้กว้างและครอบคลุมมากขึ้น ขั้นตอนนี้เป็นหัวใจของกระบวนการสร้างความรู้ เพราะเป็นขั้นที่ความรู้ที่เป็นนัยถูกทำให้เป็นความรู้ที่ชัดเจนโดยผ่านการเปรียบเทียบ การใช้ตัวอย่าง การสร้างแนวคิดหรือตัวแบบ ขั้นตอนนี้จึงมีลักษณะที่เรียกว่า “ความรู้ที่เกี่ยวกับการสร้างแนวคิด” Conceptual Knowledge

ขั้นที่3 การรวมเข้าด้วยกัน (Combination: Explicit Knowledge to Explicit Knowledge) ในขั้นตอนนี้เป็นกระบวนการของการทำให้ความคิดต่างๆเป็นระบบเพื่อให้กลายเป็นความรู้ ความรู้ที่ชัดเจนจะถูกรวมกันโดยอาศัยการแลกเปลี่ยนของบุคคลเป็นหลัก ความรู้จะเกิดการรวมตัวกันผ่านสื่อต่างๆ เช่น การประชุม การสัมมนา การสนทนา การติดต่อผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ เป็นต้น ความรู้ลักษณะนี้เรียกว่า “ความรู้ที่เป็นระบบ” Systematic Knowledge

ขั้นที่4 กระบวนการรวมเข้าสู่ภายใน (Internalization: Explicit Knowledge to Tacit Knowledge) ขั้นตอนนี้เป็นกระบวนการของการประมวลให้ความรู้ที่ชัดเจน กลายเป็นความรู้ที่เป็นนัย กล่าวคือ ความรู้ที่ชัดเจน (เป็นที่ประจักษ์) จากขั้นที่ 3 จะเปลี่ยนกันไปเป็นความรู้โดยนัยอีกครั้ง ซึ่งเปรียบเทียบได้กับการเรียนรู้จากการกระทำ (Learning by Doing) ประสบการณ์ที่ผ่านขั้นที่ 1 – 2 – 3 ซึ่งประสบการณ์เหล่านั้นจะทำให้บุคคลกลายเป็นทรัพย์สินที่มีค่า ความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นจึงมีลักษณะที่เรียกว่า “ความรู้เชิงปฏิบัติการ” Operational Knowledge

แต่ทั้งนี้การแบ่งปันความรู้ที่เป็นนัยผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (ขั้นที่1) หรือการเปลี่ยนให้เป็นความรู้ที่ชัดเจนผ่านกระบวนการกระจายสู่ภายนอก(ขั้น2) ไม่ใช่เรื่องที่ย่ายดายนัก ซึ่งมีหลายปัจจัยเข้ามาที่เกี่ยวข้อง และกระบวนการจัดการความรู้เพื่อนำความรู้ไปแบ่งปันกันก็เป็นอีกส่วนที่มีความสำคัญเช่นเดียวกัน

จากการรวบรวมแนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจความทั้งหมดนั้นสรุปได้ว่า ความรู้ความเข้าใจคือ ข้อมูล ข้อเท็จจริงต่างๆที่ได้มาจากประสบการณ์ การสังเกต หรือ

สื่อต่างๆ และได้ทำการรวบรวมไว้จนเกิดความเชื่อมโยง ประมวลผล จนเกิดเป็นความรู้ความเข้าใจในสิ่งนั้นๆ โดยในแต่ละบุคคลนั้นก็จะมีความรู้ความเข้าใจในสิ่งต่างๆในระดับที่แตกต่างกันออกไป

3. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับจิตสาธารณะ

3.1 ความหมายของคำว่าจิตสาธารณะ

จากการสืบค้นข้อมูลพบว่า มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

สุพจน์ ทรายแก้ว (2546: 45) กล่าวว่า จิตสาธารณะ หมายถึง คุณลักษณะทางจิตใจของบุคคลเกี่ยวกับการมองเห็นคุณค่าหรือการให้คุณค่าต่อการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสังคม เป็นสิ่งที่สามารถสังเกตได้จากความรู้สึกนึกคิดที่แสดงออกมา

โกศล มีความดี (2547: 19–20) กล่าวว่า จิตสาธารณะ หมายถึง การกระทำของบุคคลที่มีความปรารถนาและตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อสังคม ด้วยการดูแลเอาใจใส่ และมีส่วนร่วมในการอาสาทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2552: 13) กล่าวว่า จิตสาธารณะ หมายถึง การรู้จักเอาใจใส่และเข้าร่วมในเรื่องของส่วนรวมที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ มีความสำนึกและยึดมั่นในระบบคุณธรรมและจริยธรรมที่ดีงาม ละอายต่อสิ่งผิด เน้นความเรียบร้อย ประหยัด และมีความสมดุลระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ

กระทรวงศึกษาธิการ (2553: 220) กล่าวว่า จิตสาธารณะเป็นคุณลักษณะที่แสดงออกถึงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมหรือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้อื่น ชุมชน และสังคมด้วยความเต็มใจ กระตือรือร้น โดยไม่หวังผลตอบแทน ผู้ที่มีจิตสาธารณะคือผู้ที่มีลักษณะเป็นผู้ให้และช่วยเหลือผู้อื่น แบ่งปันความสุขส่วนตนเพื่อทำประโยชน์แก่ส่วนรวม เข้าใจ เห็นใจผู้ที่มีความเดือดร้อน อาสาช่วยเหลือสังคม อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยร่างกาย สติปัญญา ลงมือปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาหรือร่วมสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามให้เกิดในชุมชนโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน

สรุปได้ว่าจิตสาธารณะ หมายถึง การกระทำของบุคคลที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ด้วยใจที่อาสาและรับผิดชอบต่อสังคม โดยไม่หวังผลตอบแทน

3.2 ตัวชี้วัดจิตสาธารณะ

ณัฐนิชากร ศรีบริบูรณ์ (2550: 24–25) นำเสนอองค์ประกอบย่อย ดังนี้

1. พฤติกรรมช่วยเหลือผู้อื่น ได้แก่
 - 1.1 ช่วยแนะนำสิ่งที่ถูกที่ควรแก่ผู้อื่น
 - 1.2 ร่วมมือกับผู้อื่นในการพัฒนาสังคม
 - 1.3 อำนวยความสะดวกให้กับผู้อื่น
 - 1.4 แบ่งปันสิ่งของให้กับผู้อื่น

- ผู้รับ
อ่อนแอกว่า
2. พฤติกรรมการเสียสละต่อสังคม ได้แก่
 - 2.1 สละกำลังกาย กำลังทรัพย์ และเวลาช่วยเหลือผู้อื่นและสังคม
 - 2.2 เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว รู้จักเป็นผู้ให้มากกว่า
 - 2.3 สละประโยชน์ที่ตนพึงได้รับเพื่อแลกกับประโยชน์ของคนหมู่มากหรือผู้ที่อ่อนแอกว่า
 - 2.4 ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม
 3. พฤติกรรมมุ่งมั่นพัฒนาสังคม ได้แก่
 - 3.1 สนใจในปัญหาและการเปลี่ยนแปลง พร้อมทั้งเสนอความคิดที่จะพัฒนาสังคม
 - 3.2 ตั้งใจทำงานอย่างหนึ่งอย่างใดให้สำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด และเป็นประโยชน์ต่อสังคม
 - 3.3 ตั้งใจที่จะทำงานของส่วนรวมจนสำเร็จ
 - 3.4 ริเริ่มสิ่งใหม่ๆ เพื่อพัฒนาสังคมจนสำเร็จ

4. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความภาคภูมิใจ

4.1 ความหมายของความภาคภูมิใจ

แบรนเดน (Branden. 1981: 110) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นลักษณะของความเชื่อและมีความนับถือตนเอง เกิดจากความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองความมั่นใจในความสามารถของตนที่กระทำสิ่งใดให้สำเร็จได้ตามความพอใจ

คูเปอร์สมิธ (Coopersmith. 1981: 5) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นการประเมินคุณค่าของตนเอง แสดงถึงทัศนคติทั้งทางบวกหรือลบ เป็นการตัดสินคุณค่าแห่งตนทำให้บุคคลนั้นรู้สึกว่าคุณมีความสามารถ ความสำคัญ ประสบความสำเร็จและมีคุณค่าซึ่ง สังเกตได้จากคำพูดและพฤติกรรมที่แสดงออก

ลอเรนซ์ (Lawrence. 1987: 4) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลประเมินตนเองในด้านความแตกต่างระหว่างตนที่เป็นจริงอยู่ในปัจจุบันกับตนในอุดมคติ (Ideal self) เป็นกระบวนการทางอารมณ์ที่วัดได้จากการที่บุคคลใส่ใจในความแตกต่างนี้ บุคคลที่มีความแตกต่างในการประเมินมากจะมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองต่ำ ถ้าหากมีความแตกต่างน้อยจะมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองสูง

ออสบอร์น (Osbourne. 1996: 22) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองคือ ความรู้สึกทางบวกและทางลบเกี่ยวกับตนเองที่มีความคงทนถาวรว่าอาจจะมีสิ่งที่ดีหรือไม่ดีเพิ่มขึ้นหรือลดลง เป็นสิ่งที่บุคคลเผชิญและเข้าใจในความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการดำรงชีวิตประจำวัน

เคอรา (Kerra. 1998: 95) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นความรู้สึกที่มีต่อตนเอง เป็นองค์ประกอบหลักในการตัดสินใจความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการทำงาน การที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองจะทำให้รู้สึกมีความสุข ความพึงพอใจ และมีชีวิตอยู่อย่างมีความหมาย

เจมส์ (James. 1950: 310-311) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง ความรู้สึกที่มีอยู่ในตัวเราการไม่ทำให้เกิดความล้มเหลวและต่ำต้อยความรู้สึกของเราที่จะคงอยู่ครบถ้วนหลังจากที่ทำอะไรสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ซึ่งเปรียบเสมือนว่าความภาคภูมิใจในตนเองเป็นอัตราส่วนของคุณภาพที่เป็นจริงระหว่างความสำเร็จกับความคาดหวัง ดังนั้นจึงได้เสนอแนวคิดในเรื่องความภาคภูมิใจในตนเองไว้เป็นสูตรดังนี้

$$\text{ความภาคภูมิใจ} = \text{ความสำเร็จ/ความคาดหวัง}$$

สรุปได้ว่าความภาคภูมิใจในตนเองหมายถึง การพิจารณาค่าของตนเองตามความรู้สึกที่มีต่อตนเองในด้านบวกและลบ พร้อมทั้งจะเผชิญกับปัญหาต่างๆ ตลอดจนสามารถที่จะตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆ และปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม ซึ่งบุคคลที่มีความเชื่อมั่นตนเองจะต้องเป็นคนที่มีจิตใจมั่นคง มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าตัดสินใจกระทำการสิ่งต่างๆด้วยตนเอง ยอมรับในความสามารถของตนเอง ตลอดจนมีความรู้สึกนึกคิดที่ดีต่อตนเอง

4.2 ความสำคัญของความภาคภูมิใจในตนเอง

วอลซ์ (Walz. 1992: 16) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองนับว่ามีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็นพื้นฐานของการมองชีวิตของมนุษย์ ซึ่งจะสามารถทำให้มนุษย์มีการพัฒนาหรือดำรงอยู่อย่างมีคุณค่า และส่วนหนึ่งของการประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในชีวิตก็ขึ้นอยู่กับความภาคภูมิใจในตนเอง

ธีระ ชัยยุทธยรรยง (2542: 22) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นความจำเป็นพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งสามารถทำให้มนุษย์มีการพัฒนาหรือดำเนินชีวิตอยู่อย่างมีคุณค่า การที่มนุษย์จะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองดังนั้นบุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะมีแนวโน้มทำลายตนเอง รวมทั้งมีพฤติกรรมติดสารเสพติดและการก่ออาชญากรรม

อุมพร ตรังคสมบัติ (2543: 16-17) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นสิ่งสำคัญต่อการดำรงอยู่ของชีวิตเช่นเดียวกับอาหารและน้ำ ชีวิตไม่อาจเติบโตและดำเนินไปอย่างมีความสุขได้หากปราศจากความภาคภูมิใจในตนเอง เพราะคนเราทุกคนต้องการยอมรับนับถือจากผู้อื่น เราต้องการให้ผู้อื่นมองเห็นคุณค่าในตัวเราและชื่นชมเรา แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการที่เราารู้สึกภาคภูมิใจ

ในตนเองและยอมรับตนเองซึ่งจะช่วยให้สามารถเผชิญอุปสรรคต่าง ๆ ที่เข้ามาในชีวิตด้วยจิตใจที่เข้มแข็งมั่นคง หลีกเลี่ยงความรุนแรงของปัญหา เป็นอิสระไม่พึ่งพาใคร อยู่กับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถยอมรับสถานการณ์ที่ทำให้ตนเองรู้สึกผิดหวัง ซึ่งกล่าวได้ว่าความภาคภูมิใจในตนเองเปรียบได้กับภูมิคุ้มกันของร่างกายหรือเกราะป้องกันตัวเรา ผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงจะมีความเข้มแข็งสามารถแก้ปัญหาได้ดี จัดการกับการความกังวลและความเครียดที่เกิดขึ้นได้จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าความภาคภูมิใจในตนเองมีความสำคัญอย่างมากต่อจิตใจ บุคลิกภาพ และการประสบความสำเร็จในชีวิตของมนุษย์ ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะส่งเสริมพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ

กัมมอน (Gommon, 1991) กล่าวว่า บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำจะอยู่ในภาวะความไม่สอดคล้องกลมกลืนของตน มักใช้กลไกในการป้องกันตนเองรับรู้ว่าคุณค่าหรือมีคุณค่าเกิน ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลเหล่านี้มีความวิตกกังวล มีปมด้อยอ่อนแอ ช่วยตนเองไม่ได้ รับรู้ตนเองในทางที่ไม่ดี ท้อแท้ใจ คิดว่าตนเองไม่มีประโยชน์ สิ้นหวัง ประเมินคุณค่าตนเองต่ำกว่าผู้อื่น ทำให้ขาดความมั่นใจในตนเองและไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำจะมีความกลัว เสรี สดุดเหตุ จะรู้สึกที่ถูกทอดทิ้งอยู่โดดเดี่ยว ไร้คนให้ความรักและความเข้าใจ ไร้ความสามารถในการที่จะต่อสู้ชีวิต มีความอ่อนแอทอดทิ้งในการที่จะพิชิตความบกพร่องของตน ชอบสร้างปัญหาให้มากขึ้นโดยไม่หาทางกำจัดปัญหา

สรุปได้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคลจะแสดงออกทางบุคลิกภาพและสุขภาพจิต โดยบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงจะมีบุคลิกภาพและสุขภาพจิตในทางบวก ซึ่งในทางตรงข้ามเมื่อบุคคลมีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำก็จะมีบุคลิกภาพและสุขภาพจิตในทางลบ

4.3 ลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเอง

คูเปอร์สมิธ (Coopersmith, 1981: 345) กล่าวว่า บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงจะรับรู้ค่าของตนตามความเป็นจริง ตระหนักถึงศักยภาพทั้งหมดของตนเอง มีจิตใจที่เปิดกว้างและยอมรับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง พร้อมทั้งสามารถแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม บุคคลเหล่านี้จะมีความกระตือรือร้น เชื่อมมั่นในตนเองว่ามีความสามารถในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ มักเป็นผู้นำในการอภิปรายและมีความเป็นตัวของตัวเองในการแสดงความคิดเห็น ไม่หวั่นไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ มีความคิดสร้างสรรค์ มองโลกในแง่ดี มีความสามารถในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า ตลอดทั้งเป็นผู้ที่มีความพึงพอใจ เคารพและประทับใจในตนเอง บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงจะตระหนักถึงความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่น รวมทั้งสามารถสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อบุคคลและสิ่งแวดล้อมได้

บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำจะไม่ค่อยมีความเชื่อในตนเอง จะมองตนเองว่าเป็นคนไม่ดี รู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ไร้ความสามารถ มีข้อบกพร่อง ทำอะไรก็ล้มเหลว มีความวิตกกังวลสูง มีความเครียด รู้สึกไม่เป็นสุข ไร้ความพยายามในการทำงานที่ยากลำบาก เมื่อพบอุปสรรคก็ละทิ้ง หลีกเลี่ยงการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น บุคคลที่มีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองต่ำ

จึงมีความอายสูง ไม่กล้าปฏิเสธในสิ่งที่คนไม่ต้องการ กลัวการตัดสินของคนอื่นที่มีต่อตนเอง รู้สึกว่าตนเองด้อย กลัวการเข้าสังคมเพราะรู้สึกว่าตนเองงุ่มง่ามแล้วจะทำให้คนรอบข้างเดือดร้อน มักนำความคิดของบุคคลอื่นมาใส่ใจ มักคิดว่ากลุ่มเพื่อนไม่ให้การยอมรับ ไม่ให้ความสนใจและเกิดความรู้สึกเสียใจบ่อยๆ

แบรนเดน (Branden. 1981: 144-145) กล่าวว่า ลักษณะอีกประการหนึ่งของบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ ที่ถือเป็นภาวะวิกฤตของความภาคภูมิใจในตนเอง คือการที่บุคคลป้องกันตนเองให้ยังคงมีความรู้สึกเห็นคุณค่าตนเองอย่างไม่สมเหตุผล เพื่อลดความวิตกกังวล หลอกลวงตนให้มีความรู้สึกมั่นคงเพื่อรองรับความต้องการความภาคภูมิใจในตนเองที่แท้จริง เป็นการหลบหลีกการขาดความภาคภูมิใจในตนเองซึ่งเป็นต้นเหตุที่แท้จริงของความไม่สมดุลทางจิตใจ ผู้ที่มีความภาคภูมิใจตนเองเทียมจะมีลักษณะที่สำคัญสองประการคือ ประการแรกจะหลบเลี่ยงถดถอยหาเหตุผลเข้าข้างตนเองเพื่อปฏิเสธความคิด ความรู้สึก ซึ่งมีผลต่อคุณค่าในตนเอง ประการที่สองจะแสวงหาสิ่งที่จะสร้างความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองจากสิ่งอื่นๆ ทดแทน

4.4 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง

ฮีทเธอร์ตันและโพลีวี (Heatherton; & Pow. 1991: 895-910) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองจะเกิดขึ้นได้ต้องขึ้นอยู่กับแรงบันดาลใจและประสบการณ์ของความสำเร็จ ปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจ เช่น ระดับชั้นทางสังคม ลำดับเดือนปีเกิด เพศ และจำนวนพี่น้อง มีความสำคัญ ในทำนองเดียวกันพบว่าปัจจัยที่เป็นพื้นฐานจากการวิจัยในหลายรูปแบบทำให้เค้าได้ตระหนักถึงผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกในสิ่งที่ตนแสดงออกมาจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง การวิจัยได้ดำเนินการโดยมีเป้าหมายของการจัดการความภาคภูมิใจในตนเองในสถานการณ์ที่ต่างกัน ในทำนองเดียวกันก็พบว่ามีพื้นฐานที่มั่นคง ค่าของความนับถือตนเองที่มีความผันผวนเล็กน้อยขึ้นอยู่กับผู้เข้าร่วมการศึกษาได้รับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบริบทของบุคคลกับการติดต่อทางสังคม ดังนั้นจึงปรากฏว่าความภาคภูมิใจในตนเองเป็นนิสัยที่ค่อนข้างยั่งยืน ซึ่งบางครั้งก็มีบางอย่างที่อาจขัดแย้งกับความคิดของตนเอง (self concept) ดังนั้นแม้ว่าการประเมินตัวเองชั่วขณะอาจจะขึ้นอยู่กับบริบทของสังคมที่ได้รับความรู้สึกโดยรวมของความภาคภูมิใจในตนเอง โดยเฉลี่ยจะเกิดขึ้นกับจำนวนสถานการณ์ทางสังคมที่แตกต่างกัน

จากที่มีระดับของการเบี่ยงเบนบางอย่าง งานวิจัยที่ได้รับการดำเนินการโดยมีเป้าหมายในการจัดการความนับถือตนเองและมีข้อตกลง การประเมินผลตนเองที่แตกต่างกันแต่ละสถานการณ์ดูเหมือนว่ามีมากในทางทฤษฎีและสนับสนุนแนวคิด ซึ่งเมื่อได้ใช้แบบวัดกับกลุ่มตัวอย่างทำให้ทราบถึงปัจจัยที่เพิ่มขึ้นคือ ความสามารถทางวิชาการและความเชื่อมั่นทางสังคม โดยได้แบบทดสอบวัด 3 ด้านคือ

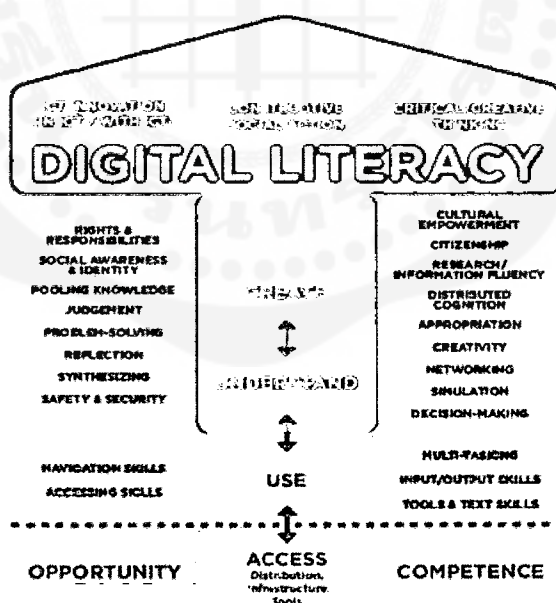
1. ด้านสังคม (social) หมายถึง สังคมที่เกี่ยวกับการกระทำระหว่างกัน เป็นการคบค้าสมาคมระหว่างบุคคล ได้แก่ การที่รู้สึกว่าตนเองมีความสำคัญ มีคุณค่า ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย ชอบทักทายผู้อื่นก่อนเสมอ ชอบช่วยเหลือสังคม อีกทั้งยังมีความสุขกับการอยู่ในสังคม

2. ด้านการกระทำของตนเอง (Performance) หมายถึง ความคิดเห็นหรือความรู้สึกในการกระทำ ได้แก่ ความรู้สึกที่ตนเองเป็นคนดี มองโลกในแง่ดีอยู่เสมอ กลัวต่อการทำความผิด ชอบทำให้ผู้อื่นเป็นสุข เป็นคนที่มีการประพฤติปฏิบัติที่ตรงต่อความเป็นจริงตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งต่อหน้าและลับหลัง ตรงไปตรงมาทั้งกายวาจาใจ สามารถควบคุมอารมณ์ มีความอดทน ความมีจิตใจที่หนักแน่นไม่หวั่นไหวต่อเหตุการณ์ต่างๆ

3. ด้านการแสดงตน (Appear) หมายถึง ความคิดเห็นหรือความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ได้แก่ การที่มีความรู้สึกพอใจในตนเองที่เกี่ยวกับการมองรูปลักษณ์ของตนเองว่า สูง เตี้ย อ้วน ผอม กำลังดี นอกจากนี้ยังรู้สึกดีเกี่ยวกับการแต่งกาย ลักษณะท่าทางการเดิน การพูดจา อ่อนหวาน เป็นต้น

5. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับดิจิทัล

มีเดีย สมาร์ท (Media Smarts, 2015: ออนไลน์) นำเสนอว่าการรู้ดิจิทัล (Digital literacy) คือ ส่วนประกอบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันภายใต้การรู้ดิจิทัล ครอบคลุมตั้งแต่ประเด็นขั้นพื้นฐานไปจนกระทั่งขั้นที่สูงขึ้น ทั้งนี้เป็นการพัฒนาเชิงตรรกะจากทักษะขั้นพื้นฐานไปสู่ทักษะที่สูงขึ้น แต่การปฏิบัตินั้นไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามลำดับขั้น ส่วนมากขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้เรียนรู้แต่ละคน ดังภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 Digital literacy model

ที่มา: มีเดีย สมาร์ท. (2558). *Digital Literacy Fundamentals*. ออนไลน์.

นิยามของคำว่า การรู้หนังสือ หรือ Literacy แบบดั้งเดิมนั้น เน้นทักษะซึ่งเกี่ยวข้องกับการคิดคำนวณ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการคิดเชิงวิเคราะห์ ด้วยเป้าหมายคือการพัฒนานักคิดและผู้เรียนผู้ซึ่งสามารถเข้าร่วมสังคมในวิธีที่มีประสิทธิภาพ ทักษะทั้งหมดดังกล่าวจำเป็นสำหรับการมีส่วนร่วมในสังคมดิจิทัล อย่างไรก็ตามมันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของชุดทักษะและความสามารถทั้งหมดที่จำเป็น ซึ่งความสามารถสำหรับการรู้ดิจิทัลสามารถแบ่งเป็น 3 ส่วนที่สำคัญได้แก่ ใช้ (Use) เข้าใจ (Understand) และสร้าง (Create)

ใช้ (Use) หมายถึง ความคล่องแคล่วทางเทคนิคที่จำเป็นในการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ทักษะและความสามารถที่เกี่ยวข้องกับคำว่า “ใช้” ครอบคลุมตั้งแต่เทคนิคขั้นพื้นฐานคือ การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ เช่น โปรแกรมประมวลผลคำ (Word processor) เว็บเบราว์เซอร์ (Web browser) อีเมล และเครื่องมือสื่อสารอื่นๆ สู่เทคนิคขั้นสูงขึ้นสำหรับการเข้าถึงและการใช้ความรู้ เช่น โปรแกรมที่ช่วยในการสืบค้นข้อมูล หรือ เสิร์ชเอนจิน (Search engine) และฐานข้อมูลออนไลน์ รวมถึงเทคโนโลยีอุบัติใหม่ เช่น Cloud computing

เข้าใจ (Understand) คือชุดของทักษะที่จะช่วยผู้เรียนเข้าใจบริบทและประเมินสื่อดิจิทัล เพื่อให้สามารถตัดสินใจเกี่ยวกับอะไรที่ทำได้และพบบนโลกออนไลน์ จัดว่าเป็นทักษะที่สำคัญและที่จำเป็นที่จะต้องเริ่มสอนเด็กให้เร็วที่สุดเท่าที่พวกเขาเข้าสู่โลกออนไลน์ เข้าใจยังรวมถึงการตระหนักว่าเทคโนโลยีเครือข่ายมีผลกระทบต่อพฤติกรรมและมุมมองของผู้เรียนอย่างไร มีผลกระทบต่อความเชื่อและความรู้สึกเกี่ยวกับโลกรอบตัวผู้เรียนอย่างไร เข้าใจยังช่วยเตรียมผู้เรียนสำหรับเศรษฐกิจฐานความรู้ที่ผู้เรียนพัฒนาทักษะการจัดการสารสนเทศเพื่อค้นหา ประเมิน และใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อติดต่อสื่อสาร ประสานงานร่วมมือ และแก้ไขปัญหา

สร้าง (Create) คือความสามารถในการผลิตเนื้อหาและการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพผ่านเครื่องมือสื่อดิจิทัลที่หลากหลาย การสร้างด้วยสื่อดิจิทัลเป็นมากกว่าแค่การรู้วิธีการใช้โปรแกรมประมวลผลคำหรือการเขียนอีเมล แต่มันยังรวมความสามารถในการดัดแปลงสิ่ง que ผู้เรียนสร้างสำหรับบริบทและผู้ชมที่แตกต่างและหลากหลาย ความสามารถในการสร้างและสื่อสารด้วยการใช้ Rich media เช่น ภาพ วิดีโอ และเสียง ตลอดจนความสามารถในการมีส่วนร่วม กับ Web 2.0 อย่างมีประสิทธิภาพและรับผิดชอบ เช่น Blog การแชร์ภาพและวิดีโอ และ Social media รูปแบบอื่นๆ

สิ่งสำคัญ คือ การพัฒนาการรู้ดิจิทัลคือกระบวนการการเรียนรู้ตลอดชีวิต ทักษะเฉพาะที่มีความจำเป็นสำหรับการรู้ดิจิทัลจะแตกต่างจากคนหนึ่งถึงอีกคนหนึ่งโดยขึ้นอยู่กับความต้องการและสถานการณ์ของผู้เรียน ซึ่งอาจครอบคลุมตั้งแต่การรับรู้ขั้นพื้นฐานและการฝึกอบรมสู่การประยุกต์ใช้งานที่มีความยุ่งยากและซับซ้อนยิ่งขึ้น นอกจากนี้การรู้ดิจิทัลนั้นมากกว่าแค่การรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยี แต่มันยังครอบคลุมถึงประเด็นต่างๆ เกี่ยวกับจริยธรรม สังคม และการสะท้อน (Reflection) ซึ่งฝังอยู่ในการทำงาน การเรียนรู้ การพักผ่อน และชีวิตประจำวัน

"Multi-literacies" คือคำที่มักใช้เพื่ออธิบายถึงความถนัดและความสามารถที่แตกต่างและหลากหลายซึ่งจำเป็นต่อการใช้ เข้าใจ และสร้างสื่อดิจิทัลที่กล่าวถึงข้างต้น จากตรงนี้ช่วยให้เราได้คิดว่า "การรู้ดิจิทัลไม่ใช่ชุดทักษะที่ตายตัวแต่คือกรอบแนวคิด (Framework) ซึ่งตั้งและขยายมาจากการรู้และความสามารถมากมายหลายหลายด้าน"

ภายใต้ "การรู้ดิจิทัล" คือความหลากหลายของทักษะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันซึ่งทักษะเหล่านั้นอยู่ภายใต้ การรู้สื่อ (Media literacy) การรู้เทคโนโลยี (Technology literacy) การรู้สารสนเทศ (Information literacy) การรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เห็น (Visual literacy) การรู้การสื่อสาร (Communication literacy) และการรู้สังคม (Social literacy)

การรู้สื่อ (Media Literacy)

การรู้สื่อนสะท้อนความสามารถของผู้เรียนเกี่ยวกับการเข้าถึง การวิเคราะห์ และการผลิตสื่อผ่านความเข้าใจและการตระหนักเกี่ยวกับ

1. ศิลปะ ความหมาย และการส่งข้อความในรูปแบบต่างๆ
2. ผลกระทบและอิทธิพลของสื่อมวลชนและวัฒนธรรมที่เป็นที่นิยม
3. สื่อข้อความถูกสร้างขึ้นอย่างไรและทำไมถึงถูกผลิตขึ้น
4. สื่อสามารถใช้ในการสื่อสารความคิดของเราเองได้อย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างไร

การรู้เทคโนโลยี (Technology literacy)

ความชำนาญในเทคโนโลยีส่วนใหญ่มักจะเกี่ยวข้องกับความรู้ดิจิทัล ซึ่งครอบคลุมจากทักษะคอมพิวเตอร์ขั้นพื้นฐานสู่ทักษะที่ซับซ้อนมากขึ้นเช่นการแก้ไขภาพยนตร์ดิจิทัลหรือการเขียนรหัสคอมพิวเตอร์

การรู้สารสนเทศ (Information literacy)

การรู้สารสนเทศเป็นอีกสิ่งที่สำคัญของการรู้ดิจิทัลซึ่งครอบคลุมความสามารถในการประเมินว่าสารสนเทศใดที่ผู้เรียนต้องการ การรู้วิธีการที่จะค้นหาสารสนเทศที่ต้องการออนไลน์ และการรู้การประเมินและการใช้สารสนเทศที่สืบค้นได้ การรู้สารสนเทศถูกพัฒนาเพื่อการใช้ห้องสมุดมันยังสามารถเข้าได้ดีกับยุคดิจิทัลซึ่งเป็นยุคที่มีข้อมูลสารสนเทศออนไลน์มหาศาลซึ่งไม่ได้มีการกรอง ดังนั้นการรู้วิธีการคิดวิเคราะห์เกี่ยวกับแหล่งที่มาและเนื้อหา นับเป็นสิ่งจำเป็น

การรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เห็น (Visual literacy)

การรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เห็นสะท้อนความสามารถของของผู้เรียนเกี่ยวกับความเข้าใจ การแปลความหมายสิ่งที่เห็น การวิเคราะห์ การเรียนรู้ การแสดงความคิดเห็น และความสามารถในการใช้สิ่งที่เห็นนั้นในการทำงานและการดำรงชีวิตประจำวันของตนเองได้ รวมถึงการผลิตข้อความภาพไม่ว่าจะผ่านวัตถุ การกระทำ หรือสัญลักษณ์ การรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เห็นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนรู้และการสื่อสารในสังคมสมัยใหม่

การรู้การสื่อสาร (Communication literacy)

การรู้การสื่อสารเป็นรากฐานสำหรับการคิด การจัดการ และการเชื่อมต่อกับคนอื่น ๆ ในสังคมเครือข่าย ทุกวันนี้เด็กและเยาวชนไม่เพียงจำเป็นต้องเข้าใจการบูรณาการความรู้จากแหล่งต่าง ๆ เช่น เพลง วิดีโอ ฐานข้อมูลออนไลน์ และสื่ออื่นๆ พวกเขายังจำเป็นต้องรู้วิธีการใช้แหล่งสารสนเทศเหล่านั้นเพื่อเผยแพร่และแลกเปลี่ยนความรู้

การรู้สังคม (Social literacy)

การรู้สังคมหมายถึงวัฒนธรรมแบบการมีส่วนร่วม ซึ่งถูกพัฒนาผ่านความร่วมมือและเครือข่าย เยาวชนต้องการทักษะสำหรับการทำงานภายในเครือข่ายทางสังคม เพื่อการรวบรวมความรู้ การเจรจาข้ามวัฒนธรรมที่แตกต่าง และการผสานความขัดแย้งของข้อมูล

เฮนรี เจนคินส์ (Henry Jenkins. 2016) ได้ระบุชุดของการรู้ชุดใหม่ซึ่งถูกสร้างขึ้นบนทักษะทางสังคมข้างต้น ขณะเดียวกันก็เพื่อใช้เสริมสร้างทักษะทางสังคมดังกล่าว ซึ่งรวมถึง

- Play หรือการเล่น คือความสามารถในการทดลองหรือทดสอบกับสภาพแวดล้อมของคนใดคนหนึ่งซึ่งเป็น รูปแบบของการแก้ไขปัญหา
- Performance คือ ความสามารถในการที่จะเลือกใช้ลักษณะเฉพาะทางเลือกอื่นๆ เพื่อวัตถุประสงค์ของการปรับตัวและการค้นพบ
- Simulation คือ ความสามารถในการตีความและการสร้างแบบจำลองเชิงไดนามิกสำหรับกระบวนการจริง
- Appropriation คือ ความสามารถในการเลือกและเรียบเรียงเนื้อหาของสื่อ
- Multitasking คือ ความสามารถในการสแกนสภาพแวดล้อมหนึ่งๆ และ การเปลี่ยนแปลงเป้าหมายตามความจำเป็นเพื่อรายละเอียดที่สำคัญที่สุด
- Distributed Cognition คือ ความสามารถในการโต้ตอบอย่างมีความหมายด้วยเครื่องมือที่ขยายขีดความสามารถทางจิตใจ
- Collective Intelligence คือ ความสามารถในการรวมความรู้และเปรียบเทียบข้อความ หรือความรู้ต่างๆ เพื่อเป้าหมายร่วมกัน
- Judgment คือ ความสามารถในการประเมินความน่าเชื่อถือและความเชื่อถือได้ของแหล่งสารสนเทศที่แตกต่างกัน
- Transmedia Navigation คือ ความสามารถในการปฏิบัติตามการไหลของเรื่องราวและสารสนเทศข้ามแพลตฟอร์ม เช่น ความเข้าใจโครงเรื่องซึ่งถูกบอกเล่าทั้งในรายการโทรทัศน์และเว็บไซต์
- Network คือ ความสามารถในการค้นหา สังเคราะห์ และเผยแพร่สารสนเทศ
- Negotiation คือ ความสามารถในการเจรจาต่อรองข้ามชุมชนที่แตกต่างและหลากหลาย รวมถึงความฉลาดและความเคารพในมุมมองที่หลากหลาย

ทั้งนี้ มี 8 ทักษะดิจิทัล (Digital Skills Set) ซึ่งหัวใจสำคัญที่จะช่วยให้ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ยุคใหม่ด้านเทคโนโลยีอย่างเต็มรูปแบบ โดยการยกระดับคุณภาพบุคลากรให้มีความเชี่ยวชาญด้านดิจิทัลในสาขาที่ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเข้มข้น (Digital perform) ด้วยทักษะระดับมาตรฐานสากล เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม (Value-Based Economy) และพัฒนาเศรษฐกิจอย่างสร้างสรรค์ พร้อมร่วมผลักดันให้ประเทศก้าวเข้าสู่ Thailand 4.0 ในปี 2017 มีดังนี้

1. Digital skill Leadership ทักษะความเป็นผู้นำภายใต้การบริหารงานในยุคดิจิทัล
2. Digital skill Transformation ทักษะการขับเคลื่อนองค์กรเพื่อนำไปสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล
3. Digital skill Governance ทักษะด้านการบริหารงานภายใต้ธรรมาภิบาลที่สอดคล้องกับนโยบายดิจิทัล
4. Digital skill Project Management ทักษะการบริหารโครงการในยุคดิจิทัล
5. Digital skill Technology ทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อยกระดับศักยภาพองค์กร
6. Digital Services Design & Assurance ทักษะการออกแบบการให้บริการด้านดิจิทัลเพื่อการพัฒนาคุณภาพ
7. Digital skill Compliance ทักษะในการประยุกต์ใช้กฎระเบียบ แผนดำเนินงาน นโยบาย และกฎหมายด้านดิจิทัล
8. Digital skill Literacy ทักษะความรู้เท่าทันในการนำประสบการณ์ด้านเทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับใช้ในการพัฒนาองค์กร

ดิจิทัล เอจ (Digital age. 2017: ออนไลน์) ได้มีการนำเสนอว่าเมื่อถึงเวลาของการทำงานในช่วงสมัครงานก็มักจะมีคำถามถึงความสามารถทางดิจิทัล ซึ่งก็จะแบ่งเป็นระดับพอใช้ ดี หรือดีมาก ซึ่งหลายคนก็เลือกตอบในข้อที่คิดว่าน่าจะดีที่สุดสำหรับตัวเอง เนื่องจากที่ผ่านมาไม่ได้มีเกณฑ์วัดที่แน่ชัดสำหรับทักษะด้านนี้เกิดขึ้น ซึ่งในตอนนี้องค์การมาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน) ได้ร่วมกับสถาบัน ICDL (The International Computer Driving Licence) ได้มีการออกแบบเพื่อวัดความรู้เพื่อให้บุคคลทั่วไปสามารถวัดระดับทักษะเพื่อการันตีตัวเองได้แล้ว เพราะเล็งเห็นถึงความสำคัญของการบูรณาการในการดำเนินงาน มาพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพของคนไทย เนื่องจากกำลังคนเป็นสิ่งสำคัญในการก้าวสู่ไทยแลนด์ 4.0 แต่การเร่งพัฒนาต้องเป็นไปทั้งระบบ ทางด้านพัฒนาศักยภาพบุคคลตอนนี้ก็ได้ผู้นำด้านการประเมินทักษะระดับสากลอย่าง ICDL มาร่วมมือกันทำงานสนับสนุน ยกกระดับความรู้และทักษะด้านการใช้ดิจิทัลให้กับบุคลากรของรัฐ นักศึกษา ตลอดจนประชาชนทั่วไป ด้วยการประเมินสมรรถนะความสามารถด้านการใช้ดิจิทัล คาดว่าในอนาคตเราจะเห็นการสร้างกำลังคนในตลาดอาชีพของคนไทย มีทักษะในการใช้ดิจิทัลอย่างมี

ประสิทธิผลและประสิทธิภาพ โดยจะแบ่งออกเป็น 3 ระดับ เพื่อวัดคุณสมบัติของการทำงานในแต่ละบุคคล ตั้งแต่ระดับพื้นฐานการใช้งานจนถึงการทำงานร่วมกันผ่านดิจิทัล ดังนี้

ระดับที่ 1 การรับรู้และเข้าใจถึงโลกดิจิทัล (ICDL Computers & Online Basics)

- พื้นฐานการใช้งานคอมพิวเตอร์ (Computer Basics)
- พื้นฐานการใช้งานอินเทอร์เน็ต (Online Basics)

ระดับที่ 2 พื้นฐานความรู้ทักษะดิจิทัล (ICDL Application Basics)

- พื้นฐานงานเอกสารประมวลคำ (Word Processing Basics)
- พื้นฐานตารางงานคำนวณ (Spreadsheet Basics)
- พื้นฐานการนำเสนองาน (Presentation Basics)

ระดับที่ 3 การทำงานร่วมกันด้วยดิจิทัล (ICDL Digital Collaboration)

- การทำงานร่วมกันออนไลน์ (Online Collaboration)
- การใช้โปรแกรมสร้างสื่อดิจิทัล (Web Editing)

6. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพร้อม

6.1 ความหมายของความพร้อม

คำว่า “พร้อม” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2552 เป็นคำวิเศษณ์ที่มีความหมายว่าครบถ้วน ส่วนคำว่า “ความพร้อม” เป็นคำนามซึ่งจะมีความหมายว่าความครบครันหรือมีทุกอย่างครบแล้ว ดังนั้นหากจะแปลความหมายของความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมาแล้วจะได้ความหมายว่า สภาพที่มีทุกสิ่งทุกอย่างครบครันที่จะไปปฏิบัติหน้าที่ได้ ความพร้อมจึงเป็นสภาพที่เกิดขึ้นกับบุคคล โดยบุคคลจะสามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มใจและมีประสิทธิภาพ และเป็นปัจจัยที่จะทำให้บุคคลสามารถดำเนินกิจกรรมใดๆต่อไปได้ นอกจากนี้ยังมีผู้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมไว้ดังนี้

มาลี จุฑา (2538: 69) กล่าวว่า ความพร้อมหมายถึง สภาวะของผู้เรียนที่จะรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ได้ดีนั้นขึ้นอยู่กับสิ่งต่อไปนี้

1. ความพร้อมทางด้านร่างกาย สติปัญญา และจิตใจ มีทักษะที่ด้านการรับรู้สามารถพร้อมที่จะทำงานได้

2. มีวุฒิภาวะ (Maturity)

3. ความสนใจหรือแรงจูงใจ

4. การได้รับการฝึกฝน การมีประสบการณ์ มีการเตรียมตัว

วีระ นิยมวัน (2542: 15) กล่าวว่า ความพร้อมเป็นสภาวะของบุคคลที่จะเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ การได้รับการฝึกฝน การเตรียมตัวและการให้ความสนใจหรือแรงจูงใจต่อสิ่งนั้น

दनัย เทียนพุด (2543: 26) กล่าวว่า ความพร้อมคือลักษณะทั้งหมดของบุคคลที่สามารถรวบรวมเป็นเครื่องมือให้ใช้ตอบสนองการกระทำใดการกระทำหนึ่งด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง หรือการเตรียมที่จะดำเนินการให้มีความก้าวหน้าต่อไป

กันยา สุวรรณแสง (2544: 159) กล่าวว่า ความพร้อมคือความสามารถของบุคคลที่จะดำเนินกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งได้ผลดีในระยะหนึ่ง โดยความพร้อมนั้นจะประกอบด้วยวุฒิภาวะทางกายของผู้นั้น (วุฒิภาวะทางกายหมายถึง ความเจริญของระบบอวัยวะต่าง ๆ) ผสมผสานกับสภาพอื่นๆ เช่น ความสนใจ แรงจูงใจ ประสบการณ์ที่ผ่านมา ความต้องการ และสุขภาพจิต เป็นต้น

สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2544: 45) กล่าวว่า ความพร้อมหมายถึง ลักษณะที่ผู้กระทำมีความคล่องตัว กระตือรือร้น ความตั้งใจ ในการทำพฤติกรรมต่างๆ เพื่อให้กิจกรรมนั้นบรรลุซึ่งผลสำเร็จ

นันทนา วงศ์วัฒนาเสถียร (2545: 13) กล่าวว่า ความพร้อมคือสภาพบุคคลที่มีความรู้ ทักษะหรือความสามารถ ที่พร้อมจะปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ความพร้อมจึงเป็นปัจจัยพื้นฐานประการหนึ่งที่จะทำให้บุคคลสามารถกระทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งได้

คณางค์ พิริยะกิจ (2548: 21) กล่าวว่า ความพร้อมเป็นสภาพที่ต้องมีการเตรียมการ ในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ให้สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี โดยมีความตั้งใจและพึงพอใจที่จะทำกิจกรรมนั้นๆ ดังนั้นบุคลากรผู้ปฏิบัติงานจะต้องมีความพร้อมในการปฏิบัติงาน โดยจะต้องมีความรู้ ในการดำเนินงานอย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อช่วยเพิ่มพูนประสิทธิผลในการทำงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ประมวล รุจนศรี (2548: 220) กล่าวว่า ความพร้อมหมายถึง สภาพสมบูรณ์ทางกาย และจิตใจที่ พร้อมจะตอบสนองสิ่งใดสิ่งหนึ่งทางด้านร่างกาย ได้แก่ วุฒิภาวะ (maturity) คือ การเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ของอวัยวะร่างกาย ทางด้านจิตใจ ได้แก่ ความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า หรือพอใจที่จะกระทำสิ่งต่างๆ

จริยา จันทน์จรัส (2553: 11) กล่าวว่า ความพร้อมคือ สภาวะบุคคลที่จะสามารถทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งบุคคลนั้นต้องมีความรู้ ความเข้าใจหรือความสามารถที่จะทำกิจกรรมนั้นๆ ได้

ดาร์ณี เสือพริก (2554: 29) กล่าวว่า ความพร้อมคือ สภาพบุคคลมีภาวะสมบูรณ์ทั้งกายและจิตใจมีความสามารถที่จะเรียนรู้และทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างสัมฤทธิ์ผล

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความพร้อม หมายถึง สภาวะส่วนบุคคลซึ่งประกอบด้วยวุฒิภาวะด้านร่างกาย จิตใจในการที่พร้อมจะปฏิบัติหน้าที่ให้สำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6.2 องค์ประกอบของความพร้อม

ดาวนิงและแธคเคอรี (Downing; & Thackrey. 1971: 14-15) ได้แบ่งองค์ประกอบความพร้อมไว้ 4 กลุ่มคือ

1. องค์ประกอบทางกาย (Physical Factors) ได้แก่ การบรรลุลวุฒิภาวะด้านร่างกายทั่วไป

2. องค์ประกอบทางสติปัญญา (Intellectual Factors) ได้แก่ ความพร้อมด้านสติปัญญา โดยทั่วไปคือความสามารถในการรับรู้ (Perception) และความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล

3. องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อม (Environment Factors) ได้แก่ ประสบการณ์ทางด้านสังคม

4. องค์ประกอบด้านอารมณ์แรงจูงใจและบุคลิกภาพ (Emotional Factors, Motivation and Personality Factors)

เฮอร์เชย์และบลันชาร์ด (Hersey; & Blanchard. 1993: 189-190) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญของความพร้อมตามทฤษฎีภาวะผู้นำตามสถานการณ์ (Situation Leadership Theory) ว่าองค์ประกอบที่สำคัญของความพร้อมมี 2 ประการคือ

1. ความสามารถ (Ability) เป็นความพร้อมในด้านการทำงาน (Job Readiness) หมายถึงความสามารถที่จะทำงาน หรือทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จได้ โดยอาศัยปัจจัยดังนี้

- ความรู้ (Knowledge) เป็นความรู้ ความเข้าใจเนื้อหา รู้วัตถุประสงค์และเป้าหมายของการทำงาน

- ความเข้าใจ (Understanding) เป็นความเข้าใจหน้าที่ความรับผิดชอบและวิธีปฏิบัติงาน การเลือกวิธีการทำงานให้ประสบความสำเร็จมีประสิทธิภาพ

- ทักษะ (Skill) เป็นทักษะการปฏิบัติงาน การตัดสินใจ วินิจฉัย สั่งการ การวางแผนปฏิบัติงานการเลือกวิธีการทำงานให้ประสบความสำเร็จมีประสิทธิภาพ

- ประสบการณ์ (Experience) เป็นประสบการณ์ในการวางแผน การจัดการ การตัดสินใจ การติดต่อสื่อสาร การแจ้งข่าวสารข้อมูล ตลอดจนการทำความเข้าใจอันเป็นพื้นฐานของการทำให้พฤติกรรมของกลุ่มรวมเป็นหนึ่งเดียว

2. ความเต็มใจ (Willingness) เป็นความพร้อมด้านจิตวิทยา (Psychological Readiness) คือความเต็มใจหรือแรงจูงใจที่จะทำงานให้สำเร็จโดยอาศัยปัจจัยดังนี้

- ความมุ่งมั่น (Commitment) คือ ความเสียสละให้กับงาน การไม่ละทิ้งงาน มานะบากบั่นจนสำเร็จ ทุ่มเทให้กับงานแม้มีใช้เวลาปฏิบัติงาน
- ความมั่นใจ (Confidence) คือ ความเชื่อมั่นในตนเอง การเข้าสังคม ความเป็นผู้นำ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทักษะการบริหาร
- แรงจูงใจในความสำเร็จ (Achievement) คือ การกระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่ม ทำงานส่งเสริมให้ใช้ความรู้ความสามารถ
- ความมั่นคง (Security) คือ ความมีวินัยในตนเอง การปฏิบัติตามกฎระเบียบ มีความจริงใจ ช่วยเหลือผู้อื่น ไม่คดโกง หลอกลวง

6.3 การวัดความพร้อม

ดาวนิงและแธคเคอรี (Downing; & Thackrey. 1971: 14-15) ได้กำหนดความพร้อม ออกเป็น 4 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบทางกาย องค์ประกอบทางสติปัญญา องค์ประกอบทางด้าน สิ่งแวดล้อม และองค์ประกอบด้านอารมณ์ แรงจูงใจและบุคลิกภาพ การวัดความพร้อมจึงต้องวัดทุก องค์ประกอบพร้อมกันไป เพราะทุกองค์ประกอบจะมีส่วนสัมพันธ์กัน จึงจะสามารถบ่งบอกถึงความ พร้อมได้

สุชาและสุรางค์ (2520: 28-29) ได้กล่าวถึงวิธีการประเมินความพร้อมอย่างกว้างๆ อยู่ 3 วิธี โดยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การทดสอบสติปัญญาโดยใช้มาตรวัดมาตรฐานสำหรับการวัดสติปัญญา เช่น มาตรวัด IQ
2. การใช้ข้อสอบที่ทำขึ้นเอง เป็นการวัดทั้งสติปัญญาและความรู้เดิม
3. การสังเกต เป็นส่วนที่ช่วยให้สามารถประเมินความพร้อมได้อย่างถูกต้อง พอสมควรโดยสามารถสังเกตได้จาก
 - พัฒนาการทางกาย ได้แก่ สุขภาพ การเจริญเติบโต ความสามารถในการ ยืนและมองเห็น การเคลื่อนไหวของร่างกาย
 - พัฒนาการทางสติปัญญา ได้แก่ การเรียนรู้ได้ง่าย การรู้จักหาเหตุผล ความจำ การเอาใจใส่ต่อการหาความรู้
 - พัฒนาการทางอารมณ์ ได้แก่ ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ การ แสดงความวิตกกังวล
 - พัฒนาการทางสังคม ได้แก่ ความสามารถในการเข้ากับผู้อื่น การรู้จัก ช่วยเหลือ ความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

จากการรวบรวมแนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพร้อมมาทั้งหมดนั้น สรุปได้ว่า ความพร้อมเป็นสภาวะส่วนบุคคลซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบทางกาย สติปัญญา สิ่งแวดล้อม

ตลอดจนอารมณ์แรงใจและบุคลิกภาพที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้สามารถลุล่วงและสำเร็จภารกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

7. ความรู้เกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

7.1 ข้อมูลทั่วไป

Thailand 4.0 เป็นการพัฒนาศรษฐกิจของประเทศไทย โดยในยุค 1.0 เป็นยุคเกษตรกรรม จากนั้นกลายเป็นยุค 2.0 ที่มีการนำเครื่องจักรเข้ามาช่วยงานหรือเป็นยุคของอุตสาหกรรมเบา ในขณะที่ยุค 3.0 เป็นยุคอุตสาหกรรมหนักและมีการลงทุนจากต่างชาติ อย่างไรก็ตาม เศรษฐกิจในยุค 3.0 ยังมีความเปราะบางต่อสถานการณ์โลก และประเทศไทยยังไม่สามารถก้าวข้ามความเป็นประเทศรายได้ปานกลางได้ ดังนั้นจึงนำมาสู่ Thailand 4.0 ที่เน้นที่การแก้ปัญหาให้ประเทศหลุดพ้นจากกับดักรายได้ปานกลาง เราจึงต้องพัฒนาโครงสร้างเศรษฐกิจใหม่ที่เรียกว่า New Economy Model มีการใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ที่ประชาชนสามารถสร้างรายได้ด้วยตนเอง ซึ่งจะต้องมีการปฏิรูปทั้งโครงสร้าง ไม่ว่าจะเป็นในภาคธุรกิจ การเกษตร การศึกษา และแรงงาน จากระบบเศรษฐกิจที่เน้นการผลิตโดยใช้แรงงาน เครื่องจักรและทรัพยากร เปลี่ยนมาเป็นการผลิตบนฐานความรู้และเทคโนโลยี โดยมีการดึงดูดสถาบันวิจัยระดับโลกเข้ามาตั้งในประเทศไทย และมีความร่วมมือระหว่างรัฐ เอกชน สถาบันการศึกษา และสถาบันการเงินให้มากขึ้น หรือที่เรียกว่าประชารัฐ โดยมีเป้าหมายให้เกิดผลสัมฤทธิ์ภายใน 3-5 ปี ในการสร้างโมเดล Thailand 4.0 หรือ "ประเทศไทย 4.0" หรือ "ไทยแลนด์ 4.0" ที่เป็น Value-based Economy นั้น ต้องการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการผลิต เน้นการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าและบริการ ประเทศไทย 4.0 ซึ่งประเทศไทยจะต้องเปลี่ยนผ่านทั้งระบบใน 4 องค์ประกอบสำคัญ คือ

1. เปลี่ยนจากการเกษตรแบบดั้งเดิมในปัจจุบัน (Traditional Farming) ไปสู่การเกษตรสมัยใหม่ ที่เน้นการบริหารจัดการและเทคโนโลยี (Smart Farming) โดยเกษตรกรต้องร่ำรวยขึ้น และเป็นเกษตรกรแบบเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneur)

2. เปลี่ยนจาก Traditional SMEs หรือ SMEs ที่มีอยู่และรัฐต้องให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลาไปสู่การเป็น Smart Enterprises และ Start ups ที่มีศักยภาพสูง

3. เปลี่ยนจาก Traditional Services ซึ่งมีการสร้างมูลค่าค่อนข้างต่ำไปสู่ High Value Services

4. เปลี่ยนจากแรงงานทักษะต่ำไปสู่แรงงานที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และทักษะสูง

ทั้งนี้มีเป้าหมายอยู่ที่ 5 อุตสาหกรรมหลักได้แก่

1. กลุ่มอาหาร เกษตร และเทคโนโลยีชีวภาพ (Food, Agriculture & Bio-Tech) อาทิ เทคโนโลยีการเกษตร (Agritech) เทคโนโลยีอาหาร (Foodtech) เป็นต้น

2. กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และเทคโนโลยีทางการแพทย์ (Health, Wellness & Bio-Med) อาทิ เทคโนโลยีสุขภาพ (Healthtech) เทคโนโลยีการแพทย์ (Medtech) สปา (Spa) เป็นต้น

3. กลุ่มเครื่องมือ อุปกรณ์อัจฉริยะ หุ่นยนต์ และระบบเครื่องกลที่ใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ควบคุม (Smart Devices, Robotics & Mechatronics) อาทิ เทคโนโลยีหุ่นยนต์ (Robotech) เป็นต้น

4. กลุ่มดิจิทัล เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมต่อและบังคับอุปกรณ์ต่างๆ ปัญญาประดิษฐ์และเทคโนโลยีสมองกลฝังตัว (Digital, IOT, Artificial intelligence & Embedded Technology) อาทิ เทคโนโลยีการเงิน (Fintech) อุปกรณ์เชื่อมต่อออนไลน์โดยไม่ต้องใช้คน (IoT) เทคโนโลยีการศึกษา (Edtech) อี-มาร์เก็ตเพลส (E-Market place) อี-คอมเมิร์ซ (E-Commerce) เป็นต้น

5. กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ วัฒนธรรม และบริการที่มีมูลค่าสูง (Creative, Culture & High Value Services) อาทิ เทคโนโลยีการออกแบบ (Designtech) ธุรกิจไลฟ์สไตล์ (Lifestyle Business) เทคโนโลยีการท่องเที่ยว (Traveltech) การเพิ่มประสิทธิภาพการบริการ (Service Enhancing) เป็นต้น

7.2 โมเดลขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

ในประวัติศาสตร์ประเทศไทยมีการปฏิรูปขนานใหญ่อย่างเป็นระบบเพียงครั้งเดียวในสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งประเทศไทยในสมัยรัชกาลที่ 4 สืบเนื่องถึงรัชกาลที่ 5 เป็นช่วงเวลาที่ประเทศอยู่ในภาวะวิกฤตท่ามกลางกระแสภัยคุกคามจากภายนอก ซึ่งได้แก่ การล่าอาณานิคมของประเทศตะวันตก ด้วยเหตุนี้พระมหากษัตริย์ไทยทั้งสองรัชกาลจึงต้องทรงดำเนินการปฏิรูปปรับเปลี่ยนประเทศให้เกิดความทันสมัยและทัดเทียมนานอารยประเทศ เพื่อป้องกันไม่ให้ประเทศไทยต้องถูกยึดครองเป็นดินแดนอาณานิคม การดำเนินนโยบายดังกล่าวได้เริ่มต้นขึ้นในรัชกาลที่ 4 และได้รับการสานต่ออย่างเป็นรูปธรรมในสมัยรัชกาลที่ 5 ผ่านการปฏิรูประบบการปกครองและระบบราชการของไทยครั้งสำคัญ โดยเปลี่ยนจากเดิมที่เคยปกครองในรูปแบบอาณาจักรโบราณและนครรัฐ ซึ่งปราศจากศูนย์อำนาจที่ชัดเจนและขาดความเป็นเอกภาพ ซึ่งไม่ส่งเสริมต่อความมั่นคงของชาติให้เป็นการปกครองรูปแบบใหม่ที่มีลักษณะเป็น “รัฐชาติ” โดยการรวมศูนย์อำนาจเข้าสู่ส่วนกลางหรือเมืองหลวง เพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีเสถียรภาพพร้อมทั้งเกิดความชัดเจน ส่งเสริมให้เกิดความเป็นปึกแผ่นและความมั่นคงของประเทศได้เป็นอย่างดี

ณ ขณะนี้ประเทศไทยอยู่ในระยะ “เปลี่ยนผ่าน” วิกฤตทางเศรษฐกิจและการเมืองหลายต่อหลายครั้ง ควบคู่กับการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของโลกในศตวรรษที่ 21 หากประเทศไทยไม่มีการกำหนดวิสัยทัศน์ และยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ตลอดจนไม่ดำเนินการเพื่อขับเคลื่อนประเทศผ่านการปฏิรูปและการปรับเปลี่ยนอย่างจริงจัง ประเทศไทยอาจจะประสบกับ

สภาวะเสื่อมถอยจากประเทศในโลกที่สอง ในปัจจุบันเป็นประเทศในโลกที่สาม ในอนาคตก็ไม่ได้ แต่หากดำเนินการปฏิรูปสำเร็จจะทำให้ประเทศไทยสามารถก้าวไปสู่ “ประเทศในโลกที่หนึ่ง”

อันเป็นดังพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่พระราชทานไว้ว่า “เราจำต้องก้าวไปข้างหน้าเสมอ เราต้องไม่ถอยหลังเป็นอันขาด แม้ว่าหยุดอยู่กับที่ก็ไม่ได้ เพราะการหยุดก็เสมอด้วยการถอยหลัง”

ทั้งนี้โลกแบ่งออกเป็น 4 ยุค ได้แก่

ยุคที่ 1 เกิดการปฏิวัติในภาคเกษตร หรือที่เรียกกันว่า Green Evolution

ยุคที่ 2 เกิดการปรับเปลี่ยนสู่สังคมอุตสาหกรรม ผ่าน Industrial Revolution ครั้งที่ 1 และ 2

ยุคที่ 3 เกิด Digital Revolution เป็นระลอกๆ

ยุคที่ 4 คือ The Fourth Industrial Revolution หรือยุคปัจจุบันเกิดการรวมตัวและแตกตัวของเทคโนโลยีและนวัตกรรมใน 3 Domains หลัก ดังนี้

- Bio Domain เช่น Bioprint, Genetic Transformation
- Physical Domain เช่น Autonomous Vehicle (รถที่ขับเองได้) วัสดุศาสตร์ นาโนเทคโนโลยี และ 3D/4D Printing
- Digital Domain เช่น Internet of Thing (IoT), Digital Manufacturing

โดยจากนี้ไปนวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ๆจะเกิดจากการรวมตัวและแตกตัวของ 3 Domains นั้นนั่นเอง

สำหรับการเคลื่อนจากโลกในศตวรรษที่ 20 มาสู่โลกในศตวรรษที่ 21 เป็นการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้าง ก่อให้เกิดชุดของโอกาส ภัยคุกคาม เงื่อนไขและข้อจำกัดชุดใหม่จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพัฒนาชุดของขีดความสามารถชุดใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง

ใน The Fourth Industrial Revolution นั้น ความฉลาดและความรู้ที่สร้างขึ้นมาจากสิ่งที่ไม่มีชีวิต หรือที่เรียกว่า Artificial Intelligence (AI) จะมาแทน Knowledge Worker ถ้าเราตามมันทัน เราจะทำางานร่วมกับมันได้ แต่ถ้าเราไม่ทันมัน AI จะทำงานแทนเรา เรากำลังอยู่ใน “The Age of Disruption” ยุคแห่งการทำลายล้างเพื่อการสร้างสรรค์ ซึ่งแต่ก่อนการปฏิวัติอุตสาหกรรมใช้เวลา 50-100 ปี แต่ในยุคปัจจุบันใช้เวลาเพียง 5 ปีเท่านั้น ก็สามารถทำลายล้างอุตสาหกรรมหนึ่งแล้วเกิดอุตสาหกรรมใหม่ได้โดยใช้ Digital technology หากไม่มีการคิดค้นนวัตกรรมใดๆขึ้นมาใหม่ อุตสาหกรรมนั้นก็หายไป ดังนั้นที่มีผู้กล่าวว่า “When Pattern are Broken, New Worlds Emerge” กำลังจะเกิดขึ้น ตอนนี้โลกเหมือนอยู่ในระยะเปลี่ยนผ่าน (Metamorphosis) ผู้คนอาจจะรู้สึกอึดอัด รู้สึกหวาดกลัวกับการเปลี่ยนผ่านไปสู่โลกใหม่เพราะไม่คุ้นเคยมาก่อน แต่จะรู้สึกดีขึ้นเมื่อความเป็นปกติสุขเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง โดยทั้งนี้มี 5 กระแสที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิตของผู้คน คือ

1. Globalization ที่เป็นแรงขับเคลื่อนให้เกิดการเคลื่อนไหวของทุนสินค้าและบริการผู้คนอย่างเสรี จนกลายเป็นโลกที่เชื่อมต่อกันอย่างสนิท (Connected World) เกิดการขยับปรับเปลี่ยนจาก One Country, One Destiny เป็น One World, One Destiny

2. Digitization การติดต่อสื่อสารมีการเปลี่ยนรูปแบบจากการสื่อสารกับ Someone, Somewhere และ Sometime เป็น Anyone, Anywhere และ Anytime เรากำลังดำรงชีวิตอยู่ใน 2 อารยธรรมไปพร้อมๆกัน คืออารยธรรมในโลกจริง และอารยธรรมในโลกเสมือนในโลกของดิจิทัล ก่อให้เกิด Network Externalities ดังนั้นรูปแบบการเติบโตจะไม่เป็นไปตามหลักเศรษฐศาสตร์เดิมว่าด้วย Diminishing Return to Scale อีกต่อไป แต่รูปแบบการเติบโตจะเปลี่ยนไปเป็นแบบ Exponential Return to Scale มากขึ้น

3. Urbanization สัดส่วนของผู้คนในเมืองจะมีมากขึ้น โดยในปี 1995 โลกมีคนในเมืองเพียงร้อยละ 30 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 54 ในปี 2014 และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 66 ในปี 2050 ดังนั้นวิถีชีวิต พฤติกรรม และปฏิสัมพันธ์ของผู้คนจะเปลี่ยนแปลงไปจากสังคมชนบทเป็นสังคมเมือง จะเกิดประเด็นท้าทายชุดใหม่ครอบคลุมทั้งในมิติพลังงาน การคมนาคม การศึกษา สาธารณสุข สิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย อาชญากรรม ยาเสพติด ฯลฯ ซึ่งหากเตรียมการไว้ได้ไม่ดีพอ เมืองเหล่านี้จะกลายเป็น Mega-Slums แต่หากเตรียมการได้ดีพอ เมืองเหล่านี้จะถูกปรับเปลี่ยนไปเป็น Smart Cities

4. Individualization คนในศตวรรษที่ 21 จะมีความเป็นปัจเจกมากขึ้น มีความคิดความอ่านเป็นของตัวเองมากขึ้น ต้องการแสดงออกมากขึ้น ความเป็นปัจเจกจะเกิดขึ้นได้ 2 รูปแบบ คือ Collective Individuals และ Contra-Individuals รูปแบบแรกเป็นรูปแบบที่สร้างสรรค์ที่ผู้คนอยากอยู่ร่วมกันเพื่อสร้างสรรค์สังคม เกิดเป็นสังคมที่เข้มแข็ง แต่ในรูปแบบที่สองเป็นรูปแบบที่ผู้คนต่างคนต่างอยู่ มองแต่ประโยชน์ส่วนตน เกิดสังคมที่เปราะบาง โอกาสที่จะเกิดความขัดแย้งจะมีอยู่สูง

5. Commonization ในโลกที่ยังเชื่อมต่อกันมากขึ้นเท่าไร ผู้คนก็ยิ่งต้องพึ่งพิงกันมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ความเสี่ยงและภัยคุกคามมิได้ส่งผลกระทบต่อประเทศใดประเทศหนึ่ง แต่จะส่งผลกระทบต่อโลกโดยรวมโดยเป็นปัญหาที่ทุกประเทศต้องเผชิญ ที่เรียกกันว่า “Global Commons” อาทิ วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ โรคระบาด การก่อการร้าย ภาวะโลกร้อน เป็นต้น นั่นหมายความว่า จากนี้ไปเวลาสุขประชาคมโลกจะสุขด้วยกัน และเวลาทุกข์ประชาคมโลกก็จะทุกข์ด้วยกันด้วย

จากทั้ง 5 กระแสดังกล่าวข้างต้น ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใน 4 มิติ ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงในวัฒนธรรมของการดำรงอยู่ ซึ่งวัฒนธรรมของการดำรงอยู่ชุดใหม่ การดำรงชีวิตให้อยู่รอดในศตวรรษที่ 21 จะเกิดจาก Power of Shared Knowledge ไม่ใช่ Power of Knowledge ดังเช่นในศตวรรษที่ผ่านมา โดยในยุคศตวรรษที่ 21 การได้มาซึ่งความรู้

(Producing Knowledge) นั้นไม่เพียงพอ สิ่งที่สำคัญควบคู่กันไปก็คือ การสร้างความหมายและนัยในองค์ความรู้นั้น (Producing Meaning)

ในโลกศตวรรษที่ 20 เรามองเห็น “ข้อเสียในสิ่งที่ดี” (Negative Side of the Good) โลกในศตวรรษที่ 21 เราต้องค้นหา “ข้อดีในสิ่งที่ไม่ดี” (Positive Side of the Bad) เช่น การปรับตัวให้เข้ากับ Climate Change นำมาสู่การปรับเปลี่ยนสู่สังคมคาร์บอนต่ำ และการพัฒนา Green Growth Industries เป็นต้น

2. การเปลี่ยนแปลงในวัฒนธรรมของการดำเนินธุรกิจ โดยในอดีตการทำธุรกิจยึดหลักการ Economies of Scale คือ ยิ่งผลิตมากเท่าไร ต้นทุนถูกลงเท่านั้น ซื้อมากเท่าไรได้ราคาถูกเท่านั้น ณ วันนี้โลกได้เปลี่ยนไปแล้ว โลกของดิจิทัลนั้นเอื้อบริษัทเล็กๆ อย่าง SMEs และ Startups มีโอกาสมากขึ้นจากปัจจัยต่างๆดังต่อไปนี้

- Open Innovation Economy เกิดกระแสของนวัตกรรมแบบเปิดผ่านหลักคิดว่าด้วย NEA:

N: Nobody owns ไม่มีใครเป็นเจ้าของที่แท้จริง

E: Everybody can use it ทุกคนสามารถเข้าถึงและนำไปใช้ได้

A: Anybody can improve it ใครๆก็สามารถเข้าไปแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นได้

- เกิดธุรกิจภายใต้แนวคิด Sharing Economy อาทิ UBER, Airbnb, Co-Working Space เป็นต้น

- เกิดธุรกิจภายใต้ Do It Yourself Economy (DIY) จากนั้นไป Maker และ Buyer เริ่มแยกออกจากกันไม่ได้เด็ดขาดเหมือนในอดีต จึงเกิดคำว่า Prosumer นั่นก็คือ ผู้บริโภคสามารถเป็นทั้ง Producer และ Consumer ในเวลาเดียวกัน

ดังนั้น การทำธุรกิจในศตวรรษที่ 21 เริ่มจากการคิดค้นนวัตกรรมเพื่อสร้างมูลค่าผ่านนวัตกรรมในผลิตภัณฑ์ นวัตกรรมในกระบวนการผลิต และนวัตกรรมเชิงธุรกิจเป็นสำคัญ กระบวนการทำธุรกิจมีการปรับเปลี่ยนจาก “Make & Sell” Paradigm ในยุค Industrial Revolution เป็น “Sense & Respond” Paradigm ในยุค Digital Revolution และเปลี่ยนจาก “Sense & Respond” Paradigm ในยุค Digital Revolution เป็น “Care & Share” Paradigm ในยุค The Forth Industrial Revolution ดังเช่นในปัจจุบัน

3. การเปลี่ยนแปลงในวัฒนธรรมของการทำงาน ซึ่งการใช้ชีวิตสมัยก่อน มนุษย์เรามี 4 กิจกรรมหลักคือ ทำงาน พักผ่อน จิบจ่ายซื้อของ และท่องเที่ยว เราจะใช้เวลาแต่ละช่วงเป็นเรื่องราวไป แต่ปัจจุบันนี้ดิจิทัลเทคโนโลยีทำให้เราสามารถทำกิจกรรมหลายๆอย่างได้ในเวลาเดียวกัน (Multiplexing)

การเชื่อมโยงต่อกันเป็นเครือข่ายจะมีมากขึ้น ดังนั้นจะทำงานกันบนแพลตฟอร์มในระบบเปิดมากขึ้น ในลักษณะงานที่ต้องมีการประสานและร่วมมือกันมากขึ้น และมีลักษณะของการแชร์ หรือแลกเปลี่ยนแบ่งปันกันมากขึ้น

งานในลักษณะ Routine Job จะค่อยๆลดน้อยถอยลง และจะค่อยๆถูกแทนที่ด้วยหุ่นยนต์ และ Automation ในทิศทางของกระแส Industry 4.0 งานในลักษณะ Non-Routine Job จะมีความสำคัญมากขึ้น

4. การเปลี่ยนแปลงในวัฒนธรรมของการเรียนรู้ โลกในศตวรรษที่ 21 มีการเปลี่ยนแปลงใน 3 กระแสหลักคือ

- 1) เกิด Demonopolization of Knowledge ไม่มีการผูกขาดความรู้
- 2) เกิด Democratization of Information ไม่มีการผูกขาดข้อมูล
- 3) เกิด Disruption of Technology & Innovation เทคโนโลยีและนวัตกรรมเกิดขึ้นใหม่ๆ จากการรวมตัวและแตกตัวของเทคโนโลยีและนวัตกรรมเดิมตลอดเวลา

เพื่อให้สามารถปรับตัวเข้ากับกระแสดังกล่าว วัฒนธรรมการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ต้องประกอบไปด้วย 3 องค์ประกอบสำคัญคือ Learn, Unlearn และ Relearn

โดย “Unlearn” คือการไม่ยึดติดกับสิ่งที่เรารู้มา ต้องปรับตัวให้ทันตลอดเวลา ส่วน “Relearn” นั่นคือ สิ่งที่เรารู้มามันเปลี่ยนไปในบริบทใหม่ๆ ดังนั้นต้องเรียนรู้สถานการณ์หรือเหตุการณ์จากมุมมองใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิม สำหรับ “Learn” นั้น โจทย์ที่สำคัญในศตวรรษที่ 21 คือ จะเรียนรู้อย่างไรให้มีความสามารถในการรังสรรค์นวัตกรรม

หลายประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่พัฒนาแล้ว เริ่มมีการปรับเปลี่ยนโมเดลเศรษฐกิจให้สอดคล้องกับโลกในศตวรรษที่ 21 ยกตัวอย่างเช่น

- A Nation of Maker ของสหรัฐอเมริกา
- Design in Innovation ของสหราชอาณาจักร
- Make in India ของอินเดีย
- Smart Nation ของสิงคโปร์
- Creative Economy ของเกาหลีใต้

7.2.1 สิ่งประเทศไทยกำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน

ในอดีตจะพบว่าประเทศไทยมีพัฒนาการทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง โดยเริ่มต้นจาก Thailand 1.0 ที่เน้นเกษตรกรรมแบบดั้งเดิมมาสู่ Thailand 2.0 ที่เน้นอุตสาหกรรมเบา และพัฒนาสู่ Thailand 3.0 ที่เน้นอุตสาหกรรมที่มีความซับซ้อนมากขึ้นจวบจนปัจจุบัน

Thailand 3.0 เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กระแสโลกาภิวัตน์เปิดกว้าง มีการหลั่งไหลของทุนและเทคโนโลยีจากต่างประเทศเข้ามาลงทุนในประเทศ ทำให้อุตสาหกรรมไทยมีความซับซ้อนมากขึ้น มีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการผลิต จากการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้ามาเป็นการส่งเสริมการ

ผลิตเพื่อส่งออก ค่านิยมชุดใหม่ ไม่ว่าจะเป็นวัตถุนิยม ปัจเจกนิยม สุขนิยม และสากลนิยม ได้เข้ามาแทนที่ค่านิยมดั้งเดิมที่เน้นการเอื้อเพื่อแบ่งปันความเป็นอยู่อย่างพอเพียง การมีครอบครัวที่อบอุ่น และท้องถิ่นนิยม

ในช่วงต้นของการขับเคลื่อน Thailand 3.0 อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยอยู่ที่ร้อยละ 7-8 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มีการคาดหวังว่าประเทศไทยจะก้าวสู่ความเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ เช่นเดียวกับประเทศเกาหลีใต้ ไต้หวัน ฮองกง และสิงคโปร์ ซึ่งดูเหมือนว่าทุกอย่างจะดำเนินไปได้ด้วยดี แต่ในความเป็นจริง Thailand 3.0 เป็นโมเดลการพัฒนาที่ค่อนข้าง “เปราะบาง” เป็นการเร่งการเจริญเติบโต เพื่อไล่ให้ทันประเทศที่พัฒนาแล้ว จึงใช้วิธีการแบบ “มั่งง่าย” ด้วยการพัฒนานับ “การปักชำ” จึงมีการเจริญเติบโตแบบรากแขนง เทคโนโลยี และทุนของต่างชาติที่นำเข้ามาไม่มีกระบวนการถ่ายทอดเทคโนโลยีอย่างจริงจัง ขาดการสะสมทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาทุนมนุษย์ ประเทศไทยจึงถูกมองเป็น “ประเทศที่ดูเหมือนทันสมัย แต่ไม่พัฒนา”

การที่ไม่มีฐานรากที่แข็งแรงของตนเอง ไม่มีภูมิคุ้มกันที่เพียงพอ พึ่งพิงกับโอกาสของการค้าและการลงทุนจากภายนอก แต่ละเลยการสร้างความเข้มแข็งจากภายใน ส่งผลให้ประเทศไทยจึงต้องเผชิญกับวิกฤตต้มยำกุ้ง ในปี พ.ศ. 2540 ซึ่งหลังจากการเกิดวิกฤตแล้วอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยได้ตกลงมาอยู่ที่ระดับร้อยละ 3-4 มาเกือบ 20 ปี จนปัจจุบัน ซึ่งนี่คือภาวะของการติดอยู่ใน “กับดักประเทศรายได้ปานกลาง” (Middle Income Trap)

การติดอยู่ในกับดักประเทศรายได้ปานกลาง สะท้อนให้เห็นว่าประเทศไทยกำลังติดอยู่ใน “Competitive Nutcracker” กล่าวคือ เราไม่สามารถที่จะขยับขึ้นไปแข่งขันกับประเทศคู่แข่งชั้นที่ขับเคลื่อนด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ เช่น อิตาลี ญี่ปุ่น หรือเกาหลีใต้ ในขณะที่ตัวเราก็ไม่สามารถขยับลงมาแข่งกับประเทศคู่แข่งชั้นที่ขับเคลื่อนด้วยการผลิตสินค้าต้นทุนต่ำด้วยแรงงานจำนวนมากและราคาถูกอย่างจีนหรือเวียดนามได้ เราติดอยู่ตรงกลาง ที่เรียกว่า “Stuck in the Middle”

ในโลกของการแข่งขันเพื่อสร้างความมั่งคั่งให้กับประเทศนั้นจำเป็นจะต้องยกเครื่องกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจใหม่ โดยเน้นการใช้ข้อดีความรู้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ แทนการเน้นทรัพยากรพื้นฐานที่นับวันจะหมดลงเรื่อยๆ เป็นการเติมเต็ม “ความได้เปรียบในเชิงเปรียบเทียบ” ที่มีอยู่ด้วย “ความได้เปรียบในการแข่งขัน” เพื่อ “สร้างมูลค่า” แทนที่จะเป็นแค่ “เพิ่มมูลค่า” ผลลัพธ์ที่ได้จากการขับเคลื่อนกลไกเศรษฐกิจชุดใหม่จึงเป็นไปในลักษณะ “ทำน้อยได้มาก” ไม่ใช่ในลักษณะ “ทำมากได้น้อย” แบบเดิมอีกต่อไป

นอกเหนือจากการติดอยู่ในกับดักประเทศรายได้ปานกลางภายใต้ Thailand 3.0 ประเทศไทยต้องเผชิญกับ “กับดักความเหลื่อมล้ำ” (Inequality Trap) กล่าวคือ ช่องว่างของรายได้และโอกาสของคนจนและคนรวยต่างออกมากขึ้น ในปี พ.ศ. 2552 ประเทศไทยมีความเหลื่อมล้ำทางรายได้สูงเป็นอันดับ 2 ของทวีปเอเชีย หากพิจารณาสัดส่วนรายได้ของประชากร และการถือครองทรัพย์สิน ระหว่างปี พ.ศ. 2531-2550 สัดส่วนรายได้ของประชากรร้อยละ 20 ที่รวยที่สุด มีรายได้

รวมกันประมาณร้อยละ 55 ของรายได้รวมทั้งประเทศ ในขณะที่กลุ่มที่จนที่สุดร้อยละ 20 มีรายได้รวมเพียงร้อยละ 4 ของรายได้รวมทั้งประเทศเท่านั้น โดยสัดส่วนรายได้ดังกล่าวไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญในระยะเวลากว่า 20 ปีที่ผ่านมา และข้อมูลการถือครองทรัพย์สินครัวเรือน แสดงว่าในปี พ.ศ. 2549 กลุ่มประชากรที่รวยที่สุดร้อยละ 20 ของประเทศ มีทรัพย์สินประมาณ 70 เท่าของกลุ่มที่จนที่สุดร้อยละ 20 ของประเทศ

นอกเหนือจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางและกับดักความเหลื่อมล้ำ อีกหนึ่งกับดักที่ประเทศไทยเผชิญคือ “กับดักความไม่สมดุล” (Imbalance Trap) โดยในหลายทศวรรษที่ผ่านมา ประเทศไทยเน้นความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ แต่ละเลยการรักษาสິงแวดล้อม การสร้างสังคมที่อยู่ดี มีสุข และการยกระดับศักยภาพและภูมิปัญญามนุษย์ จนส่งผลกระทบเชิงลบในมิติต่างๆ มากมาย

ทั้ง 3 กับดักใน Thailand 3.0 จึงเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ประเทศไทยไม่สามารถสร้างความมั่งคั่ง มีความมั่งคั่งในแนวทางที่ยั่งยืนได้มากกว่านี้ นี่คือเหตุผลสำคัญของการปรับเปลี่ยนโมเดลทางเศรษฐกิจ จากThailand 3.0 ไปสู่ Thailand 4.0

7.2.2 โมเดล Thailand 4.0

Thailand 4.0 เป็นโมเดลเศรษฐกิจที่จะนำพาประเทศไทยให้หลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลาง กับดักความเหลื่อมล้ำ และกับดักความไม่สมดุล พร้อมๆกับเปลี่ยนผ่านประเทศไทยไปสู่ประเทศในโลกที่หนึ่ง ที่มีความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ในบริบทของโลกยุค The Fourth Industrial Revolution อย่างเป็นรูปธรรม ตามแนวทางที่แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปีได้วางไว้ ด้วยการสร้างความเข้มแข็งจากภายใน ควบคู่ไปกับการเชื่อมโยงกับประชาคมโลก ตามแนวคิด “ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” โดยขับเคลื่อนผ่านกลไก “ประชารัฐ”

สิ่งที่คนไทยคาดว่าจะได้รับจาก Thailand 4.0 คือ

1. อยู่ใน “สังคมไทย 4.0” ที่เป็นสังคมที่มีความหวัง (Hope) เป็นสังคมที่เปี่ยมสุข (Happiness) และเป็นสังคมที่มีความสมานฉันท์ (Harmony) เป็นสังคมที่มีความพอเพียง โดยมีคนชนชั้นกลางเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศเกิดความเท่าเทียมในสังคม ความเหลื่อมล้ำอยู่ในระดับต่ำ มีสิ่งแวดล้อมและสุขภาพที่ดี
2. เป็นคนไทย 4.0 ที่ได้รับโอกาสทางการศึกษาที่มีคุณภาพดี และได้รับสวัสดิการทางสังคมที่เหมาะสมตลอดช่วงชีวิต เป็นคนทันสมัย ทันเทคโนโลยี สามารถอยู่บนเวที โลกได้อย่างภาคภูมิใจ และสามารถมีส่วนร่วมกับนานาชาติเพื่อทำให้โลกดีขึ้น
3. เป็นเกษตรกร 4.0 ที่หลุดพ้นจากกับดักความยากจน โดยผันตัวเองจากเกษตรกรผู้ผลิตมาเป็นผู้ประกอบการทางการเกษตรสมัยใหม่ (Smart Farmers) มีการบริหารจัดการที่ดี มีต้นทุนการผลิตต่ำ สามารถเพิ่มมูลค่าสินค้าทางการเกษตรจากการแปรรูป

4. เป็น SME 4.0 ที่สามารถสร้างหรือใช้นวัตกรรม เทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์ ในการสร้างมูลค่าในสินค้าและบริการมีความสามารถทางการค้าขาย สามารถเข้าถึงตลาดในประเทศ ตลาดอาเซียน และตลาดโลก ทำให้มีรายได้สูงขึ้น มีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น

5. เกิดจังหวัด 4.0 ที่มีการกระจายความเจริญทั่วประเทศเศรษฐกิจขยายตัว สามารถทำงานในถิ่นฐานบ้านเกิดได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯหรือเมืองใหญ่ เนื่องจากมีช่องทาง โอกาส และงานที่ดีกระจายอยู่ในทุกจังหวัดทั่วประเทศ

การสร้างความเข้มแข็งจากภายใน และการเชื่อมโยงกับประชาคมโลก

Thailand 4.0 เป็นโมเดลที่ได้โน้มนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นแนวคิดหลักในการพัฒนาประเทศ ดังที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานพระราชดำรัสหลักปรัชญา “เศรษฐกิจพอเพียง” ซึ่งสามารถนำมาปรับใช้เป็น 2 ยุทธศาสตร์สำคัญคือ

1. การสร้างความเข้มแข็งจากภายใน (Strength from Within)
2. การเชื่อมโยงกับประชาคมโลก (Connect to the World)

หากการสร้าง ความเข้มแข็งจากภายในคือ Competitiveness การเชื่อมโยงกับโลกภายนอกก็คือ Connectivity ซึ่งทั้ง Competitiveness และ Connectivity เป็น 2 ปัจจัยที่จะต้องดำเนินควบคู่กันในการสร้างความมั่งคั่ง มั่นคง และยั่งยืนให้กับประเทศ

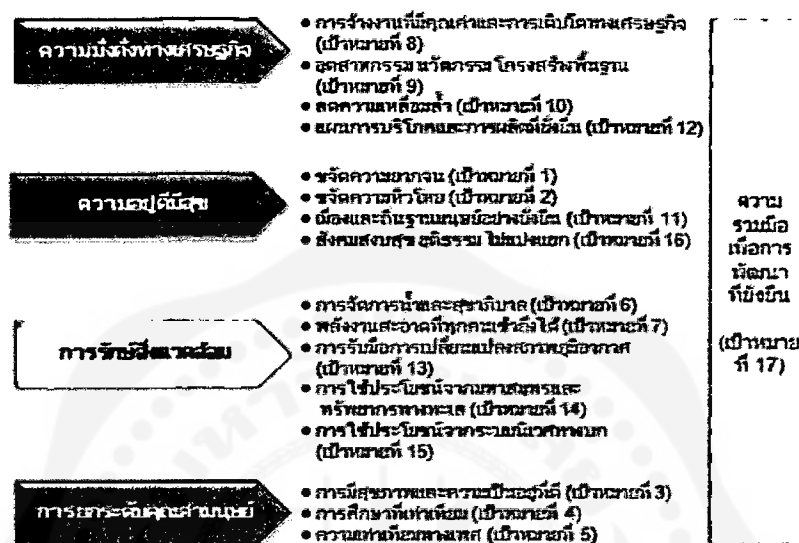
สำหรับการสร้างความเข้มแข็งจากภายใน Thailand 4.0 เน้นการปรับเปลี่ยนใน 4 ทิศทางคือ

1. จากการพึ่งพาเศรษฐกิจโลกสู่การสร้าง ความเข้มแข็งของเศรษฐกิจภายในประเทศ
2. จากการเน้นการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์สู่การผลิตสินค้าเชิงนวัตกรรม
3. จากการเน้นเงินทุนและทุนทางกายภาพสู่การเน้นทุนมนุษย์และเทคโนโลยี
4. จากการกระจุกของความมั่งคั่งและโอกาสสู่การกระจายของความมั่งคั่งและโอกาส

การปรับเปลี่ยนใน 4 ทิศทางดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเน้น “การพัฒนาที่สมดุล” ใน 4 มิติ อันประกอบด้วย

1. ความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ (Economic Wealth)
2. ความอยู่ดีมีสุขของผู้คนในสังคม (Social Well-beings)
3. การรักษาสีสิ่งแวดล้อม (Environmental Wellness)
4. การยกระดับศักยภาพและคุณค่าของมนุษย์ (Human Wisdom)

การพัฒนาที่สมดุลใน 4 มิติของ Thailand 4.0 ตามแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงนี้ สอดรับกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (17 Sustainable Development Goals) ของสหประชาชาติได้อย่างแนบแน่นและลงตัว (ดังภาพประกอบ 5)

ภาพประกอบ 5 การพัฒนาที่สมดุล SEP for SDGs

ที่มา: กองบริหารงานวิจัยและประกันคุณภาพการศึกษา. (2560). พิมพ์เขียว: Thailand 4.0 โมเดลขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ความมั่งคั่ง มั่นคง และยั่งยืน. หน้า 11.

7.2.3 กลไกขับเคลื่อนประเทศชุดใหม่ภายใต้ Thailand 4.0

Thailand 4.0 มีเป้าหมายเพื่อหลุดพ้น 3 กับดัก โดยปรับเปลี่ยนกลไกการขับเคลื่อนการเติบโตชุดใหม่ (New Growth Engines) เพื่อเปลี่ยนผ่านประเทศไทยไปสู่ “ประเทศในโลกรุ่นที่หนึ่ง” ภายในปี 2575 ดังนี้

1. หลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลาง ด้วยการสร้างความมั่งคั่งผ่านกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยนวัตกรรม ปัญญา เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ (Competitive Growth Engines) เพื่อก้าวสู่ประเทศที่มีรายได้สูง โดยเปลี่ยนจาก “ทำมากได้น้อย” เป็น “ทำน้อยได้มาก” ซึ่งประกอบไปด้วย

- การยกระดับขีดความสามารถด้านการวิจัยและพัฒนา
- การสร้างคลัสเตอร์ทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม
- การบ่มเพาะธุรกิจด้านเทคโนโลยี การออกแบบและความคิดสร้างสรรค์

- การพัฒนาวิสาหกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม
- การพัฒนาทักษะและงานใหม่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต
- การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการทำธุรกิจ
- การบริหารจัดการสมัยใหม่ที่พร้อมดำเนินการทั้งใน Physical และ Digital

Platforms

- กิจกรรมร่วมทุนรัฐและเอกชนในโครงการขนาดใหญ่

2. หลุดพ้นจากกับดักความเหลื่อมล้ำ ด้วยการสร้างความมั่นคงผ่านกลไกการกระจายรายได้ โอกาส และความมั่งคั่งอย่างเท่าเทียม (Inclusive Growth Engine) โดยเน้นการปรับเปลี่ยนจากความมั่งคั่งที่กระจุกเป็นความมั่งคั่งที่กระจายด้วยหลักคิดที่ว่า “เราจะเดินหน้าไปด้วยกัน โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง” ประกอบไปด้วย

- การยกระดับ Digital Skill Literacy, ICT Literacy, Information Literacy และ Media Literacy ของคนไทย

- การสร้างคลัสเตอร์เศรษฐกิจระดับกลุ่มจังหวัด
- การสร้างเศรษฐกิจระดับฐานรากในชุมชน
- การส่งเสริมวิสาหกิจเพื่อสังคม
- การส่งเสริมและสนับสนุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเข้มแข็งและสามารถแข่งขันได้ในเวทีโลก

- การยกระดับขีดความสามารถ การเสริมสร้างทักษะและการเติมเต็มศักยภาพของประชาชนให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาจากภายนอก

- การจ่ายภาษีให้แก่ผู้มีรายได้ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดแบบมีเงื่อนไข

3. หลุดพ้นจากกับดักความไม่สมดุล ด้วยการสร้างความยั่งยืนผ่านกลไกการพัฒนาที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Growth Engine) ปรับเปลี่ยนจากการพัฒนาที่ไม่สมดุลสู่ “การพัฒนาที่สมดุล” ประกอบไปด้วย

- การมุ่งเน้นธุรกิจ การผลิต และการใช้เทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- การมุ่งเน้นการใช้พลังงานทดแทน
- การปรับแนวคิดจากเดิมที่คำนึงถึงรายได้เปรียบเรื่องต้นทุน (Cost Advantage) เป็นหลัก มาสู่การคำนึงถึงประโยชน์ที่ได้จากการลดความสูญเสียที่เกิดขึ้นทั้งระบบ (Lost Advantage)

- การส่งเสริมให้ภาคเอกชนเป็นองค์กรที่ “คิดดีทำดี” (Doing Good, Doing Well)

7.3 การเตรียมคนไทย 4.0 เพื่อก้าวสู่โลกที่หนึ่ง

เปรียบเทียบการเตรียมเมล็ดพันธุ์ใหม่ด้วยการบ่มเพาะคนไทยให้เป็น “มนุษย์ที่สมบูรณ์ในศตวรรษที่ 21” ควบคู่ไปกับการพัฒนา “คนไทย 4.0 สู่โลกที่หนึ่ง”

คนไทยเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ในศตวรรษที่ 21 คือ คนไทยที่มีปัญญาที่เฉียบแหลม (Head) มีทักษะที่เห็นผล (Hand) มีสุขภาพที่แข็งแรง (Health) และมีจิตใจที่งดงาม (Heart)

การเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เป็นเงื่อนไขที่จำเป็นในการเตรียมคนไทย 4.0 สู่โลกที่หนึ่ง ซึ่งจะครอบคลุมการปรับเปลี่ยนใน 4 มิติดังต่อไปนี้

1. เปลี่ยนจากคนไทยที่มีความรู้ ความสามารถและทักษะที่จำกัดเป็นคนไทยที่มีความรู้และทักษะสูง มีความสามารถในการรังสรรค์นวัตกรรม

2. เปลี่ยนจากคนไทยที่มองเน้นประโยชน์ส่วนตนเป็นคนไทยที่มีจิตสาธารณะ และมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

3. เปลี่ยนจากคนไทยแบบ Thai-Thai เป็นคนไทยแบบ Global Thai มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทยและสามารถยืนอย่างมีศักดิ์ศรีในเวทีสากล

4. เปลี่ยนจากคนไทยที่เป็น Analog Thai เป็นคนไทยที่เป็น Digital Thai สามารถดำรงชีวิต เรียนรู้การทำงาน และประกอบธุรกิจได้อย่างเป็นปกติสุขในโลกยุคดิจิทัล

โดยเริ่มจากการเสริมสร้างให้เกิดการเจริญเติบโตในตัวคน (Growth for People) ผ่านการสร้างสังคมแห่งโอกาสเพื่อเติมเต็มศักยภาพ เมื่อคนเหล่านี้ได้รับการเติมเต็มศักยภาพอย่างเต็มที่ก็จะกลายเป็นตัวหลักในการขับเคลื่อนการเจริญเติบโต (People for Growth) และนำพาประเทศสู่ความมั่งคั่ง มั่นคง และยั่งยืนอย่างแท้จริง

การปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนรู้

แนวคิด Growth for People/ People for Growth นำมาสู่ประเด็นท้าทายดังต่อไปนี้

- จะพัฒนาอย่างไรให้คนไทยเป็นคนที่มีความกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่น เพื่อให้มีชีวิตอยู่อย่างมีพลังและมีความหมาย (Purposeful People)

- จะพัฒนาอย่างไรให้คนไทยเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการรังสรรค์นวัตกรรม (Innovative People)

- จะพัฒนาอย่างไรให้คนไทยเป็นคนที่มีความจิตสาธารณะ ยึดประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง (Mindful People)

- จะพัฒนาอย่างไรให้คนไทยเป็นคนที่มุ่งการทำงานให้ เกิดผลสัมฤทธิ์ (Action-Based People)

จากประเด็นท้าทายดังกล่าวข้างต้นนำมาสู่ “การปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนรู้” ของคนไทยทั้งระบบ

1. การปรับเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างแรงบันดาลใจ มีความมุ่งมั่น เพื่อให้มีชีวิตอยู่อย่างมีพลังและมีความหมาย (Purposeful Learning)

- ปรับเปลี่ยนจากการเรียนแบบเฉื่อยชา (Passive Learning) เป็นการเรียนด้วยความกระตือรือร้น (Active Learning)

- ปรับเปลี่ยนจากการเรียนตามภาคบังคับ (Duty-Driven) เป็นการเรียนที่เกิดจากความอยากรู้อยากทำ และอยากเป็น (Passion-Driven)

- ปรับเปลี่ยนจากการเรียนตามมาตรฐาน (Standardized) เป็นการเรียนเพื่อตอบโจทย์เฉพาะบุคคล (Personalized)

2. การปรับเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อบ่มเพาะความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ๆ (Generative Learning)

- ปรับเปลี่ยนจากการเรียนรู้ในห้องเรียน ในโรงเรียน และในระบบ เป็น การเรียนรู้นอกห้องเรียน นอกโรงเรียน และนอกระบบ

- ปรับเปลี่ยนจากการเรียนจากข้อเท็จจริง (Fact-Based) เป็นการเรียนที่เริ่มจากการใช้ความคิด (Idea-Based)

- ปรับเปลี่ยนจากการคิดในกรอบ (In the Box) เป็นการคิดนอกกรอบ (Out of the Box)

- ปรับเปลี่ยนจากการเรียนแบบถ่ายทอด (Transmitting) เป็นการเรียนแบบชี้แนะ (Mentoring)

3. การปรับเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อปลูกฝังจิตสาธารณะ ยึดประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง (Mindful Learning)

- ปรับเปลี่ยนจากการเน้นผลประโยชน์ร่วม (Common Interest) เป็น การเน้นสร้างคุณค่าร่วม (Sharing Value)

- ปรับเปลี่ยนจากการมุ่งเน้นความคิดสร้างสรรค์ ในรายบุคคล (Individual Creating) เป็นการมุ่งเน้นการระดมความคิดสร้างสรรค์แบบกลุ่ม (Common Creating)

- ปรับเปลี่ยนจากการให้รางวัลจากการแข่งขัน (Competing Incentive) เป็นการให้รางวัลจากการทำงานร่วมกัน (Sharing Incentive)

4. การปรับเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อมุ่งการทำงานให้เกิดผลสัมฤทธิ์ (Result-Based Learning)

- ปรับเปลี่ยนจากการเรียนโดยเน้นทฤษฎี เป็นการเรียนที่เน้นการวิเคราะห์ และแก้ไขปัญหา

- ปรับเปลี่ยนจากการเรียนแบบฟังบรรยาย เป็นการทำโครงการและแก้ปัญหา โจทย์ในรูปแบบต่างๆ

- ปรับเปลี่ยนจากการวัดความสำเร็จจากระบบการนับหน่วยกิต เป็นการวัดความสำเร็จจากการบรรลุผลสัมฤทธิ์

- ปรับเปลี่ยนจากการเรียนเพื่อวุฒิการศึกษา เป็นการเรียนเพื่อการประกอบอาชีพ การพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ในศตวรรษที่ 21 และการเตรียมคนไทย 4.0 สู่โลกที่หนึ่ง ผ่าน 4 กระบวนการเรียนรู้ดังกล่าว จะก่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนเป้าหมายและระบบการบริหารจัดการการเรียนรู้ กระบวนทัศน์ และทักษะครู หลักสูตรการเรียนการสอน รูปแบบการเรียนการสอน ตลอดจนระบบนิเวศของการเรียนรู้

การพัฒนาสู่ “แรงงาน 4.0” ที่มีความรู้และทักษะสูง

พร้อมกับเรื่องการศึกษาขั้นพื้นฐาน การปรับเปลี่ยนและการพัฒนาทักษะและอาชีพ เป็นประเด็นที่สำคัญ เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ 21

ทักษะที่มีความสำคัญมากขึ้นในศตวรรษที่ 21 ประกอบไปด้วย

- Cognitive Abilities
- Systems Skills
- Complex Problem Solving
- Content Skills
- Process Skills

ในขณะที่ทักษะที่จะมีความสำคัญน้อยลงในศตวรรษที่ 21 จะประกอบด้วย

- Social Skills
- Resource Management Skills
- Technical Skills
- Physical Abilities

ทั้งนี้ภายใต้กระแส Industry 4.0 งานต่างๆ ที่เป็น Repetitive / Routine Jobs จะค่อยๆ ถูกแทนที่ด้วยหุ่นยนต์และ Automation

หนึ่งในยุทธศาสตร์ภายใต้ Thailand 4.0 คือการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม และปรับเปลี่ยนแรงงานให้สอดคล้องกับ Industry 4.0 ดังนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องดำเนินการ Reskilling, Upskilling และ Multiskilling ในแรงงานปัจจุบัน โดยเน้นการพัฒนาทักษะเพื่อรองรับงานที่เป็น Non – Routine / Task Special / Project – Based Jobs มากขึ้น

รัฐบาลจะวางระบบเพื่อบูรณาการการศึกษา การฝึกอบรม การพัฒนาอาชีพให้คนไทยปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงและกำหนดเส้นทางชีวิตสู่อนาคต โดยกำหนดเป้าหมายไว้ 4 ประการดังต่อไปนี้

1. ช่วยบุคคลให้รู้ถึงทางเลือกในการศึกษา ฝึกอบรม และพัฒนาอาชีพ

2. พัฒนาระบบการศึกษา ฝึกอบรม และพัฒนาทักษะให้ตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรม

3. ส่งเสริมการพัฒนาเส้นทางวิชาชีพบนฐานทักษะและความเชี่ยวชาญ

4. สร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

โดยการสร้างโปรแกรมพัฒนาทักษะอาชีพใน 3 ระดับด้วยกันประกอบด้วย

- โปรแกรม In School อาทิจิ Education & Career Guidance, Enhanced Internship, Individual Learning Portfolio และ Young Talent Program
- โปรแกรม Starting Work อาทิจิ Education & Career Guidance, Earn & Learn Program, Skill Development Credit และ Individual Learning Portfolio
- โปรแกรม Growing Your Career อาทิจิ Education & Career Guidance, Skills-Based Modular Course, Mid-Career Enhanced Subsidy, Sectoral Manpower Plan, Leadership Development Program, Skill Development Credit และ Individual Learning Portfolio

กรอบยุทธศาสตร์ Brain Power Development

เพื่อให้ Thailand 4.0 บรรลุผลสัมฤทธิ์ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการกรอบยุทธศาสตร์ “National Brain Power Development” เพื่อพัฒนาและยกระดับแรงงานที่มีความรู้ และทักษะสูงที่ชัดเจน โดยเน้นการบริหารจัดการ Stock & Flow ของแรงงานที่มีความรู้และทักษะสูง ผ่านกลไกของ Talent Development และ Talent Mobility ทำให้ตลาดแรงงานที่มีความรู้และทักษะสูง เป็นตลาดแรงงานที่มีประสิทธิภาพ เน้นการพัฒนาทักษะอาชีพอย่างต่อเนื่อง พร้อมๆกับการมีระบบสวัสดิการ และสิทธิประโยชน์ที่เหมาะสมกับเป้าหมายเพื่อยกระดับผลิตภาพของแรงงานที่มีความรู้และทักษะสูง ซึ่งจะเป็นองค์ประกอบสำคัญของการยกระดับผลิตภาพของประเทศที่จะส่งผลต่อการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในที่สุด

การเตรียมคนไทย 4.0 จึงเป็นการปรับเปลี่ยนกรอบความคิด (Mindset) ทักษะ (Skill-Set) และพฤติกรรม (Behavior Set) ของคนไทยทั้งระบบ เพื่อให้คนไทย 4.0 เป็นตัวขับเคลื่อนหลักในการเปลี่ยนผ่านสู่ Thailand 4.0 ที่มีความมั่นคง มั่นคง และยั่งยืน อย่างแท้จริง

รากฐานการพัฒนา Thailand 4.0 เริ่มต้นที่ “คนไทยทุกคน”

ปัจจัยสำคัญที่สุดในการขับเคลื่อนประเทศไทย ตาม Thailand 4.0 ก็คือ “คนไทย” เนื่องจากการพัฒนาทุนมนุษย์ที่ดี มีความรู้ ความสามารถ มีคุณธรรม จะเป็นรากฐานในการเสริมสร้างคุณภาพและความเข้มแข็งให้กับสังคมไทย รวมทั้งสร้างรากฐานความมั่นคงของประเทศในทุกด้าน และเมื่อคนไทยมีคุณภาพก็จะสามารถลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมได้ การพัฒนาสังคมจึงต้องมุ่งพัฒนาโดยเน้นเรื่องคุณภาพและความยั่งยืน บนพื้นฐานแนวคิดของการ “รู้จักเต็ม รู้จักพอ และรู้จักปัน”

คนไทยทุกคนเป็นคนที่สำคัญของประเทศ คนไทยบางกลุ่มอาจมีศักยภาพหรือความพร้อมอยู่แล้ว แต่คนไทยบางกลุ่มอาจอยู่ระหว่างการค้นหาศักยภาพ ลองผิดลองถูก และขาดเพียงโอกาสเท่านั้น ประเทศไทยจะก้าวไปข้างหน้าไม่ได้ หากละทิ้งคนไทยกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งไว้ ดังนั้นการพัฒนาคนไทยทุกคนจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง

เป้าหมายการพัฒนา Thailand 4.0 คือ การยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนคนไทยทุกกลุ่มให้ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มคนที่ยังต้องการเติมเต็มศักยภาพ หรือผู้ด้อยโอกาส หรือที่กำลังประสบกับปัญหาความยากจน จะต้องทำให้คนในกลุ่มเหล่านี้สามารถมี “โอกาสทางสังคม (Social Mobility)” โดยเน้นป้องกันความเสี่ยงจากการตกอยู่ในวงจรแห่งความล้มเหลวหรือกับดักความยากจน ในลักษณะการให้แต้มต่อและสร้างโอกาส พร้อมกับการเสริมสร้างศักยภาพไปที่ตัวคน ครอบครัว และชุมชน

คนไทยจะเติบโตและพัฒนาอย่างไร

การสร้างคนไทยให้เป็นคนไทย 4.0 คือ การปลดล็อกข้อจำกัดที่มีอยู่ในตัวคน ซึ่งคนไทยแต่ละกลุ่มอาจมีข้อจำกัดที่ต้องการปลดล็อกต่างกันออกไป ดังนี้

- คนไทย 4.0 หรือคนไทยที่มีศักยภาพและความพร้อมในระดับสูงแล้ว ต้องเน้นให้มีความแข็งแกร่งในการสร้างความเจริญเติบโต เพื่อเป็นกลุ่มแนวหน้าในการสร้างความเจริญเติบโตให้กับประเทศและ “รู้จักปัน” หันมาร่วมสร้างรายได้ให้กับกลุ่มคนไทยคนอื่นๆ ให้เข้มแข็งเติบโตไปด้วยกัน คนไทยกลุ่มนี้มีความพร้อมพื้นฐานที่ดีในระดับหนึ่งแล้ว แต่ต้องปลดล็อกเรื่องการใช้ประโยชน์จากเรื่องวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรมหรืองานวิจัยพัฒนา และสร้างความพร้อมในการแสวงหาโอกาสจากภายนอกประเทศ เพื่อเป็นกลุ่มผู้นำช่วยขับเคลื่อนประเทศให้หลุดพ้นกับดักประเทศรายได้ปานกลาง

- คนไทย 1.0 คนไทย 2.0 หรือคนไทยที่ยังติดอยู่ในวงจรแห่งความยากจน ยังอาจขาดโอกาส หรือ คนไทย 3.0 อาจอยู่ในระดับรายได้ปานกลางแต่ยังขาดความมั่นคง กลุ่มนี้เป็นกลุ่มคนที่สำคัญของประเทศ จุดเน้นอยู่ที่การสร้างความสำเร็จเติบโตภายในตัวคน การค้นพบอาชีพที่เหมาะสมมี รายได้เพียงพอ ด้วยการ “รู้จักเติม” การเติมความรู้ และสร้างโอกาส เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับคนกลุ่มนี้ ซึ่งหมายความว่า เติมความรู้ ทักษะที่จำเป็นที่ขาดไปเหมาะสมกับอาชีพ มีทักษะในการเปลี่ยนแปลงปรับตัว ได้รับโอกาสที่ดี เพื่อที่จะทำให้เริ่มเข้าสู่วงจรแห่งการพัฒนา ซึ่งเรื่องการศึกษาการเรียนรู้ ตลอดชีวิตและเทคโนโลยีดิจิทัลจะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้คนไทยส่วนใหญ่กลุ่มนี้ได้รับ “การเติมความรู้และสร้างโอกาสแบบไร้พรมแดนหรือขีดจำกัด” เกิดการพัฒนาความสามารถตามศักยภาพของตนเอง สอดคล้องกับวิถีชีวิต บริบทในพื้นที่ ประยุกต์ให้เกิดการเจริญเติบโตภายในชุมชนภายในประเทศไทยได้ ควบคู่ไปกับการเริ่มเตรียมพร้อมในการรับการเปลี่ยนแปลงพลวัตโลกหรือแสวงหาโอกาสที่เปิดกว้างระดับโลกต่อไป

วาระการพัฒนาคนไทย

การพัฒนาคนไทยกลุ่มต่างๆ เพื่อให้หลุดพ้นจากความยากจน มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ อยู่ในสังคมคุณภาพนั้น ต้องเน้นพื้นฐานแนวคิดของการ "รู้จักเดิม รู้จักพอ และรู้จักปัน" ไม่ว่าจะเป็นคนไทย 1.0 คนไทย 2.0 คนไทย 3.0 หรือคนไทย 4.0 ต้องรู้จัก

- เดิมในสิ่งที่จำเป็น
- เดิมในสิ่งที่ต้องการ
- เดิมให้เต็มอย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

คนไทย 1.0 ถึง 3.0 หรือคนไทยที่ยังติดอยู่ในวงจรแห่งความยากจน หรือยังอาจขาดโอกาสยังขาดความมั่งคั่ง มั่งคั่ง จะต้องได้รับการเติมเต็มพัฒนาในเรื่องสำคัญๆ ดังนี้

- การเติมความรู้สร้างภูมิคุ้มกันให้กับคนไทยและสังคมไทยมี ความเข้มแข็ง
- การสร้างและส่งเสริมโอกาสทางสังคม
- การสร้างและพัฒนากลไกในระดับพื้นที่

การเติมความรู้ สร้างภูมิคุ้มกันให้กับคนไทย

ประกอบด้วยการเติมความรู้ พัฒนาทักษะ และสร้างภูมิคุ้มกันให้คนไทยและกลุ่มเสี่ยงสร้างภูมิคุ้มกันทางสังคมให้มีความเข้มแข็ง

1. เติมความรู้ พัฒนาทักษะ

- ปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนรู้ของคนไทย บ่มเพาะความคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการรังสรรค์นวัตกรรมใหม่ๆ ต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนรู้ คนไทยจะต้องเปลี่ยนกระบวนการเรียนรู้สร้างพื้นฐานการเรียนรู้ผ่านช่องทางต่างๆ ผู้มีรายได้น้อย ผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการจะต้องได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพและสร้างรายได้ด้วยตนเองโดยเสริมกระบวนการเรียนรู้ พัฒนาที่เชื่อมโยงกับวิถีชีวิต บริบทพื้นที่
- สร้างช่องทางการเรียนรู้และพัฒนาคนไทยในช่องทางต่างๆ ให้ขยายวงกว้าง เช่น การเรียนรู้ผ่านเว็บไซต์ Talent Action Plan การสร้างเครือข่ายมืออาชีพ (Professional Network) พัฒนา Smart People และประยุกต์เข้ากับอาชีพต่างๆ เช่น Smart Farmer
- พัฒนาสมรรถนะ ทักษะของคนไทย 1.0 ถึง 4.0 เช่น โครงการการเปลี่ยนแปลงศักยภาพด้านผู้นำและการจัดการทักษะในเชิงพาณิชย์และพฤติกรรมทางด้านดิจิทัล
- พัฒนาความก้าวหน้าอาชีพเพื่อประชาชน เพื่ออนาคต (For People, For the Future)
- จัดโครงสร้างพื้นฐานทางบริการที่ทำให้คนไทยทุกคนเข้าถึงได้ เพื่อลดความแตกต่าง
- โครงการแปลงงานวิจัยมาปรับใช้ต่อยอดกิจกรรม

2. สร้างภูมิคุ้มกันให้คนไทยและกลุ่มเสี่ยง สร้างภูมิคุ้มกันทางสังคมให้มีความเข้มแข็ง

- คนไทยกลุ่มเสี่ยงควรได้รับการป้องกันและคุ้มครองจากปัญหาทางสังคมที่สุ่มเสี่ยงที่จะทำให้ชีวิตตกอยู่ในวงจรแห่งความล้มเหลว ยากจนหรือเสี่ยงที่จะจนซ้ำซากเพราะปัญหาซ้ำซ้อน เช่น ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ ปกป้องคุ้มครองและสร้างโอกาสให้กลุ่มคนเร่ร่อน ขอดาน และกลุ่มเสี่ยงต่างๆ

- สร้างภูมิคุ้มกันให้คนไทยไม่ตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่างๆ เช่น ทรนงค์สร้าง ความตระหนักรู้เท่าทันความเสี่ยงด้านต่างๆ เช่น ยาเสพติด อบายมุข การกระทำผิดกฎหมาย และ สร้างภูมิคุ้มกันโดยเน้นพื้นฐานความเข้มแข็งของครอบครัว ทำให้สามารถผ่านพ้นความเสี่ยง วิกฤต หรือนำพาตนเองเข้าสู่วงจรที่ดีเข้าถึงโอกาสที่รัฐได้จัดไว้

- โครงการเสริมขีดความสามารถพัฒนาตนเองของกลุ่มเป้าหมาย เพื่อให้ผู้มีรายได้น้อย ผู้ด้อยโอกาสในกลุ่มที่มีศักยภาพได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพและสร้างรายได้ ด้วยตนเอง มีโอกาสทดลอง เริ่มประกอบอาชีพใหม่ที่มีโอกาสรายได้ดีกว่า มีการป้องกันความเสี่ยง

- โครงการบรรเทาปัญหาสังคมและทำให้คนไทยมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีการเปลี่ยนแปลงความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เช่น นโยบายเงินบำนาญ ให้คำแนะนำแก่ประชาชน บุคคลที่อยู่ใน ภาวะเสี่ยง ให้ช่วยเหลือประชาชนคนไทยเพื่อให้สามารถพึ่งพาตนเองได้

- ออกมาตรการที่ช่วยเพิ่มมาตรฐานการครองชีพให้กับประชาชน เพื่อแก้ไขลดผลกระทบ ลดความเสี่ยงในการกู้ยืมเป็นหนี้สิน โดยเฉพาะหนี้นอกระบบ

- มีมาตรการช่วยเหลือคนด้อยโอกาสให้สามารถเลื่อนระดับจากที่พอยู รอดในสังคม เช่น มีนโยบายทางภาษี ส่งเสริมเอกชนจ้างงานผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการหรือผู้สูงอายุที่มี รายได้น้อยให้ได้มีการประกอบอาชีพที่ดี

- มีนโยบายที่นำไปสู่การเสริมสร้างสวัสดิการพื้นฐาน ควบคู่ไปกับผลักดัน ให้คนไทยเรียนรู้ที่จะวางแผนการใช้ชีวิตด้านต่างๆ อย่างมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เช่น วางแผนด้าน รายได้ การออม การมีหลักประกันทางสุขภาพ เป็นต้น โดยรัฐมีมาตรการสร้างแรงจูงใจและ มาตรการจูงใจ

การสร้างและส่งเสริมโอกาสทางสังคม

เสริมสร้างขีดความสามารถของคนในการช่วยเหลือตนเองในการดำรงชีวิต การมี อาชีพ รายได้ และสนับสนุนส่งเสริมสังคมให้เปิดโอกาสแห่งชีวิต

- ลดความไม่เท่าเทียมกัน มีโครงการให้เงินอุดหนุนด้านสวัสดิการต่างๆ เช่น การศึกษา สุขภาพ ที่อยู่อาศัย

- รัฐสนับสนุนการประกอบอาชีพหลักและอาชีพเสริม เช่น การสนับสนุนด้าน ความรู้ ด้านการเงิน

- โครงการเสริมความรู้และพัฒนาทักษะองค์กรรวม และประเด็นพัฒนาเฉพาะกลุ่มเป้าหมาย

- โครงการให้เงินโอนหรือความช่วยเหลืออย่างมีเงื่อนไข (Conditional Cash Transfer) โดยรัฐมีมาตรการช่วยเหลือคนจน คนด้อยโอกาส ด้วยการกำหนดเกณฑ์ เงื่อนไข และ "การสร้างแต้มต่อ" สร้างโอกาสให้กับคนไทยในสังคมที่ด้อยโอกาส หรือผู้มีรายได้น้อย ยากจนมากจนไม่มีรายได้พอยังชีพ เพื่อช่วยเหลือคนจน คนด้อยโอกาสในเรื่องความจำเป็นพื้นฐาน ตัวอย่างเช่น รัฐออกมาตรการทางการเงินเพื่อเป็นการส่งเสริมการประกอบอาชีพพร้อมมีหน่วยงานหรือทีมงานเป็นที่ปรึกษาให้ความรู้และช่วยเหลือทางปฏิบัติในพื้นที่ ทั้งนี้รัฐมีมาตรการให้ความช่วยเหลือด้านรายได้หรืออาชีพ ควบคู่กับการกำหนดเงื่อนไข (Condition Design) ให้คนไทยมีการพัฒนาอย่างยั่งยืนแทนการช่วยแบบให้เปล่าระยะสั้นที่ไม่ยั่งยืน โดยกำหนดเงื่อนไขที่เป็นประโยชน์ ต่อการพัฒนาระยะยาวของคน อาทิ ต้องมีการออมเพื่อวัยเกษียณ มีเงื่อนไขกำหนดให้บุตรหลานเข้ารับการศึกษ เข้าฝึกอบรมหรือการฝึกอาชีพในภาคเอกชนที่ร่วมโครงการ เป็นต้น

- โครงการภาษีคนจน คนขยัน หรือภาษีเงินได้ติดลบ (Negative Income Tax) เพื่อช่วยสนับสนุนคนจนหรือผู้มีรายได้น้อย ไม่ต้องมีภาระภาษี และคนที่ขยันก็มีการได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล

- โครงการเงินรายได้เพิ่มเพื่อการยังชีพแก่ผู้ด้อยโอกาส

- โครงการส่งเสริมโอกาสให้ผู้สูงอายุมีโอกาสในการประกอบอาชีพที่หลากหลาย มีแหล่งรายได้ต่อเนื่อง รองรับสังคมผู้สูงอายุ

- พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพและการเข้าถึงบริการภาครัฐเพื่อลดการที่ผู้ด้อยโอกาสถูกตัดขาดออกจากสังคม และเข้าถึงบริการโครงสร้างพื้นฐานของรัฐที่ช่วยเสริมสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพให้มีรายได้

การสร้างและพัฒนากลไกในระดับพื้นที่

เพื่อพัฒนาให้เกิดกลไกขับเคลื่อนที่คนไทยส่วนใหญ่มีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมและทั่วถึง (Inclusive Growth Engine) โดยพัฒนากลไกในระดับพื้นที่ให้เข้มแข็ง เชื่อมโยงกับส่วนกลาง ตัวอย่างเช่น

- พัฒนากลไกการสร้างความรู้ให้กระจายไปในระดับพื้นที่ต่างๆ เชื่อมโยงไปถึงชุมชน เพื่อเป็นแพลตฟอร์มให้คนไทยที่อยู่ทั่วประเทศได้ใช้ประโยชน์จากโครงสร้างพื้นฐานที่รัฐจัดให้ ขจัดปัญหาเรื่องความห่างไกลในการเข้าถึง เช่น โครงการพัฒนาอินเทอร์เน็ตในระดับชุมชน โครงการเรียนรู้ผ่านทางไกลหรือออนไลน์ที่เชื่อมโยงกับความต้องการคนกลุ่มต่างๆ เช่น เกษตรกร พ่อค้าผู้ประกอบการ คนรุ่นใหม่ เป็นต้น

- สร้างกลไกเพื่อให้เกิดความมั่นคงทางสังคมในระดับพื้นที่ สร้างกลไกการเฝ้าระวังในชุมชน พัฒนากลไกอาสาสมัครและปฏิบัติการเพื่อความเข้มแข็งของชุมชน

- ส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมและจัดสวัสดิการสอดคล้องกับบริบทพื้นที่
- เสริมศักยภาพครอบครัวและชุมชน ในเรื่องการพัฒนาอาชีพ รายได้ และความเข้มแข็งมั่นคงในมิติสังคม
- พัฒนา “โมเดลต้นแบบ” เสริมสร้างอาชีพและครอบครัวชุมชนเข้มแข็ง และขยายผล “โมเดลต้นแบบ”
- พัฒนาระบบติดตาม แก้ไขปัญหา และเสริมสร้างความเข้มแข็งกลไกในพื้นที่
- พัฒนาชุมชนแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างเครือข่าย เช่น เรื่องฐานข้อมูล
- สร้างเสริมพลังให้กับจังหวัดจัดการตนเอง
- ส่งเสริมการพัฒนาและการขับเคลื่อนเพื่อสังคม (Social Movement) ของ Change Agent ต่าง ๆ อาทิ สร้างเสริมระบบ CSR วิสาหกิจเพื่อสังคม การใช้กลไกประชารัฐ โดยรัฐมีมาตรการภาษี หรือมาตรการจูงใจเพื่อให้ผู้ประกอบการรายใหญ่ที่มีศักยภาพความพร้อมช่วยเหลือคนไทยและสังคมไทยอย่างแบ่งปันหรือสร้างโอกาสให้คนที่ด้อยโอกาส

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปริยา รินรัตนกร (2559) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของความต้องการข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยโดยรวมของการเปิดรับข่าวสารและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยโดยรวมของทัศนคติต่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับดี และค่าเฉลี่ยโดยรวมของการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับมากเช่นกัน นอกจากนี้ยังพบว่าความต้องการข่าวสาร การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจ และทัศนคติ ล้วนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ภพพน เข้มทอง (2556) ศึกษาเรื่องการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่า 1) นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตมีการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย 2) นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตมีการรับรู้ผลกระทบที่เกิดจากการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก 3) นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่ศึกษาในคณะแตกต่างกันมีการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในภาพรวมที่แตกต่างกัน 4) การรับรู้ถึงผลกระทบที่เกิดจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับน้อยกับการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ชิตชนก ทองไทย (2556) ศึกษาเรื่องการรับรู้ และทัศนคติ ที่มีผลต่อความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมอาเซียนของนักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่า 1) นักศึกษาที่มีลักษณะส่วนบุคคล ด้านสาขา แตกต่างกัน มีความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมอาเซียนแตกต่างกัน 2) การรับรู้ของนักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความสัมพันธ์กับด้านความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมอาเซียน 3) ทัศนคติในการทำงานของนักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมอาเซียน

ศศิกานต์ บำรุงผล (2556) ศึกษาเรื่องความคิดเห็นและการเตรียมความพร้อมด้านงานบริการดูแลลูกค้าของพนักงาน AIS SHOP เกี่ยวกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในเขตกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่า 1) ความคิดเห็นด้านประโยชน์ที่คาดหวังต่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในภาพรวมและในรายด้านมากที่สุด 3 ด้านคือ ด้านการคาดหวังถึงมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นและมีรายได้เพิ่มสูงขึ้น ด้านการมีเศรษฐกิจในระยะยาวที่ดีขึ้น และด้านการพัฒนาด้านทักษะภาษาและการสื่อสาร 2) ความคิดเห็นด้านผลกระทบต่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนพบว่า การมีแรงงานจากต่างประเทศเข้ามาทำงาน ส่งผลให้มีการลดโอกาสการได้งานทำของแรงงานไทยอยู่ในระดับมากที่สุด 3) พนักงานบริการลูกค้าของ AIS Shop มีการเตรียมความพร้อมต่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสัมพันธ์กันในรายด้านคือ ความรู้ความสามารถพิเศษในงานที่จะทำ การเฝ้าหาความรู้และสนใจสถานการณ์บ้านเมือง และปัจจัยด้านภาษาต่างประเทศ 4) พนักงานบริการลูกค้าของ AIS Shop ที่มีการเตรียมความพร้อมต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนไม่แตกต่างกันในภาพรวมและในรายด้านทุกด้าน

นฤมล สมรรคา (2554) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความพร้อมของบุคลากรทางบัญชีเพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน : กรณีศึกษาสถานประกอบการ จ.สระบุรี ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่า 1) ความรู้ความเข้าใจทั่วไปเกี่ยวกับวิชาชีพบัญชีในเรื่องประชาคมอาเซียนพบว่า บุคลากรทางบัญชีจำเป็นต้องมีทักษะในด้านการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมากที่สุด 2) ระดับการศึกษามีผลต่อความพร้อมทุกด้าน 3) ประสบการณ์ทำงานบัญชีมีผลต่อความพร้อมด้านภาษาและด้านกฎหมาย 4) ความรู้ความเข้าใจในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของบุคลากรทางบัญชีในสถานประกอบการมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง 5) ความรู้ความเข้าใจในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมของบุคลากรทางบัญชี

จิตติมา ชมใจ (2555) ศึกษาเรื่องการรับรู้และการมีส่วนร่วมต่อการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้ต่อการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ในบทบาทหน้าที่ของตนเองแตกต่างกัน 2) กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ต่อการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในบทบาทหน้าที่ตนเองและบทบาทหน้าที่กระทรวงแตกต่างกัน 3) กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุราชการ

แตกต่างกัน มีความคิดเห็นกับการมีส่วนร่วมต่อการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนด้านการมีส่วนร่วมแตกต่างกัน

อุษณีย์ พรหมศรียา (2558) ศึกษาเรื่องความพร้อมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี ในการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่า 1) ปัจจัยส่วนบุคคลที่ต่างกันจะมีผลต่อระดับความพร้อมของนักศึกษาในการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน 2) ระดับความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง 3) สถานศึกษาควรมีการกระตุ้นให้นักศึกษาเข้าฝึกอบรมทักษะทางภาษาอังกฤษ รวมทั้งทักษะภาษาประเทศเพื่อนบ้านและศึกษาวัฒนธรรมการทำงานของประเทศในอาเซียน เพื่อสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นที่อยู่ในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันได้

มุกดา ไควหกุล (2558) ศึกษาเรื่องความพร้อมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิตต่อการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่าปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ และเกรดเฉลี่ยสะสมมีความสัมพันธ์กับการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และผลการวิเคราะห์ความพร้อมของนักศึกษาด้านวิชาการ ทักษะการใช้ภาษา ความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ การติดต่อสื่อสาร ความคิดในเชิงวิเคราะห์ ความมีมนุษยสัมพันธ์ และการปรับตัว มีความสัมพันธ์กับการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

เพ็ญพร สุขวิวัฒน์ (2553) ศึกษาเรื่องความพร้อมสู่ตลาดแรงงานของนิสิตชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่านิสิตชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่มีผลการเรียนต่างกันมีความพร้อมสู่ตลาดแรงงานแตกต่างกัน สำหรับความคิดเห็นของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์กับความพร้อมสู่ตลาดแรงงานอย่างมีนัยสำคัญ

กานดารา เข้มสิดา (2557) ศึกษาเรื่องความพร้อมของพนักงาน บริษัท พีทีที โพลีเมอร์ โลจิสติกส์ จำกัด ในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่า พนักงานบริษัท พีทีที โพลีเมอร์ โลจิสติกส์ จำกัด มีความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในระดับปานกลาง โดยพบว่าพนักงาน บริษัท พีทีที โพลีเมอร์ โลจิสติกส์ จำกัด ที่มีปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ตำแหน่งงานในปัจจุบัน และระดับการศึกษาต่างกัน มีความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่ต่างกัน ส่วนพนักงานบริษัท พีทีที โพลีเมอร์ โลจิสติกส์ จำกัด ที่มีความรู้เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่างกัน มีความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่ต่างกัน รวมทั้งความรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีของบริการด้านโลจิสติกส์ เมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่างกัน มีความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่ต่างกัน

สำหรับงานวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ผลวิจัยที่ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการทราบนั้น จึงได้มีการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยผู้วิจัยใช้แนวคิดความพร้อมตามแนวคิดของ Downing and Thackrey (1971: 14-15) และ Hersey and Blanchard

(1993:189-190) มากำหนดเป็นตัวแปรตามที่ต้องการจะศึกษา และสำหรับตัวแปรต้นที่ผู้วิจัยพิจารณาว่าเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมนั้น เพื่อนำมาสร้างเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารของดวงฤทัย พงศ์ไพฑูรย์ (2544: 13-14) และ นภัสวณิจ ศักดิ์ชีชवाल (2553: 20-21) โดยทางผู้วิจัยพิจารณาว่าสื่อเป็นองค์ประกอบที่จะส่งผลต่อความพร้อมซึ่งเป็นตัวแปรตามในการวิจัย

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของ สมบูรณ์ ชิตพงษ์ (2540: 537) ซึ่งผู้วิจัยเล็งเห็นว่าการใช้แบบสอบถามหรือแบบทดสอบนั้นจะสามารถค้นหาคำตอบที่เป็นผลลัพธ์ของคำถามได้ ซึ่งเหมาะสมกับการวัดความรู้ความเข้าใจที่จะส่งผลต่อความพร้อมในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้คือ

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือผู้พนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ พนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน ดังนั้นขนาดตัวอย่างสามารถคำนวณได้จากสูตรไม่ทราบขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดระดับค่าความเชื่อมั่น 95% และระดับค่าความคลาดเคลื่อน 5% (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2542: 74)

$$n = \frac{z^2 pq}{B^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

B แทน ระดับความคลาดเคลื่อน

Z แทน Z score ขึ้นอยู่กับระดับความเชื่อมั่น ที่กำหนดไว้ร้อยละ 95 มีค่าเท่ากับ 1.96

p แทน ความน่าจะเป็นของประชากร

q แทน $1 - p$

$$\begin{aligned} \text{ดังนั้น } n &= \frac{(1.96)^2 (0.5)(1-0.5)}{(0.05)^2} \\ &= 385 \end{aligned}$$

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้หลักการสุ่มตัวอย่าง 3 ขั้นตอน โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sample) โดยจะเลือกบริษัท ประกันวินาศภัย 10 อันดับยอดเยี่ยมประจำปี 2560 ได้แก่ วิริยะประกันภัย อาคเนย์ประกันภัย ประกันคุ้มภัย สินมั่นคงประกันภัย ธนชาติประกันภัย เมืองไทยประกันภัย กรุงเทพประกันภัย แอล เอ็มจีประกันภัย กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยฯ และโตเกียวมารีนประกันภัย (คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย. 2560)

ขั้นตอนที่ 2 การสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sample) โดยกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่จะเก็บข้อมูลในแต่ละบริษัทประกันวินาศภัยของกลุ่มที่สุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงในขั้นตอนที่ 1 โดยแบ่งเป็น

1. วิริยะประกันภัย	40 ชุด
2. อาคเนย์ประกันภัย	40 ชุด
3. ประกันคุ้มภัย	40 ชุด
4. สินมั่นคงประกันภัย	40 ชุด
5. ธนชาติประกันภัย	40 ชุด
6. เมืองไทยประกันภัย	40 ชุด
7. กรุงเทพประกันภัย	40 ชุด
8. แอลเอ็มจี ประกันภัย	40 ชุด
9. กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยฯ	40 ชุด
10. โตเกียวมารีนประกันภัย	40 ชุด
รวม	400 ชุด

ขั้นตอนที่ 3 การสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (Convenience Sample) จากพนักงาน ที่ได้กำหนดไว้ในขั้นตอนที่ 1 และ 2 ที่สะดวกและยินดีให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วนประกอบ ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามทางด้านประชากรศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ เจนเนอเรชั่น ระดับการศึกษา อาชีพ ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน และตำแหน่งงาน โดยเป็นคำถามแบบหลายตัวเลือก (Multiple choices question) โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียงข้อเดียว ได้แก่

ข้อที่ 1 เพศเป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale) ให้เลือกดังนี้

- (1) ชาย
- (2) หญิง

ข้อที่ 2 เจนเนอเรชั่นใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal scale) โดยมีคำตอบให้เลือกดังนี้

- (1) Boomers (เกิดในช่วง พ.ศ. 2489-2507)
- (2) Generation X (เกิดช่วงอายุปี พ.ศ. 2508-2520)
- (3) Generation Y (เกิดช่วงอายุปี พ.ศ. 2521-2538)

ข้อที่ 3 ระดับการศึกษาใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal scale) โดยมีคำตอบให้เลือกดังนี้

- (1) ต่ำกว่าปริญญาตรี
- (2) ปริญญาตรี
- (3) สูงกว่าปริญญาตรี

ข้อที่ 4 ระยะเวลาในการปฏิบัติงานใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal scale) โดยมีคำตอบให้เลือกดังนี้

- (1) ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 1 ปี
- (2) 2-5 ปี
- (3) 6-10 ปี
- (4) มากกว่า 10 ปีขึ้นไป

ข้อที่ 5 ตำแหน่งงานใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal scale) โดยมีคำตอบให้เลือกดังนี้

- (1) พนักงานปฏิบัติการ
- (2) ผู้เชี่ยวชาญ
- (3) ผู้จัดการ / หัวหน้า
- (4) ผู้บริหารระดับสูง
- (5) อื่นๆ

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ สื่อมวลชน จำนวน 4 ข้อ สื่อบุคคล จำนวน 3 ข้อ สื่อเฉพาะกิจ จำนวน 3 ข้อ และสื่อสมัยใหม่ จำนวน 2 ข้อ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale method) โดยคำถามมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด (Close-ended Question) โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval scale) เป็นการวัดแบบ Likert Scale มี 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับ 5 ระดับการเปิดรับข่าวสารมากที่สุด

ระดับ 4 ระดับการเปิดรับข่าวสารมาก

ระดับ 3 ระดับการเปิดรับข่าวสารปานกลาง

ระดับ 2 ระดับการเปิดรับข่าวสารน้อย

ระดับ 1 ระดับการเปิดรับข่าวสารน้อยที่สุด

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยในการแปลผลซึ่งผลจากการคำนวณโดยใช้สูตรความกว้างของอันตรภาคชั้น มีดังนี้ (พัชกานต์ โพธิ์เบญจกุล. 2550: 67)

$$\begin{aligned} \text{จากสูตรความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

เกณฑ์การประเมินผลแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับข้อมูลแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แบ่งออกเป็น 5 ระดับโดยใช้คะแนนเฉลี่ยของแต่ละตัวแปรดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง พนักงานมีระดับการเปิดรับข่าวสารมากที่สุดต่อข้อมูลแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

คะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.21 หมายถึง พนักงานมีระดับการเปิดรับข่าวสารมากต่อข้อมูลแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

คะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง พนักงานมีระดับการเปิดรับข่าวสารปานกลางต่อข้อมูลแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

คะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง พนักงานมีระดับการเปิดรับข่าวสารน้อยต่อข้อมูลแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง พนักงานมีระดับการเปิดรับข่าวสารน้อยที่สุดต่อข้อมูลแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ด้านความรู้ทั่วไปจำนวน 10 ข้อ และด้านผลกระทบจำนวน 10 ข้อ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale method) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับความรู้	คำถามที่ถูกต้อง	คำถามที่ไม่ถูกต้อง
	คะแนน	คะแนน
ใช่	1	0
ไม่ใช่	0	1

จากนั้นรวบรวมคะแนนทั้งหมดเพื่อหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างในการแปลข้อมูลโดยรวบรวมและรายข้อใช้ในการอ้างอิงเกณฑ์ ซึ่งผู้ศึกษาได้แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยใช้วิธีคำนวณ ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{จากสูตรความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\
 &= \frac{10 - 0}{5} \\
 &= 2.00
 \end{aligned}$$

เกณฑ์การประเมินผลแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แบ่งออกเป็น 5 ระดับโดยใช้คะแนนเฉลี่ยของแต่ละตัวแปรดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย 8.01 – 10.00 หมายถึง พนักงานมีระดับความรู้ความเข้าใจมากที่สุดต่อข้อมูลแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

คะแนนเฉลี่ย 6.01 – 8.00 หมายถึง พนักงานมีระดับความรู้ความเข้าใจมากต่อข้อมูลแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

คะแนนเฉลี่ย 4.01 – 6.00 หมายถึง พนักงานมีระดับความรู้ความเข้าใจปานกลางต่อข้อมูลแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

คะแนนเฉลี่ย 2.01 – 4.00 หมายถึง พนักงานมีระดับความรู้ความเข้าใจน้อยต่อข้อมูลแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

คะแนนเฉลี่ย 0.00 – 2.00 หมายถึง พนักงานมีระดับความรู้ความเข้าใจน้อยที่สุดต่อข้อมูลแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

ด้านความรู้ทักษะสูง โดยใช้แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale method) โดยคำถามมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด (Close-ended Question) โดยใช้ระดับ

การวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval scale) เป็นการวัดแบบ Likert Scale มี 5 ระดับโดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับ 5 ระดับมากที่สุด

ระดับ 4 ระดับมาก

ระดับ 3 ระดับปานกลาง

ระดับ 2 ระดับน้อย

ระดับ 1 ระดับน้อยที่สุด

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยในการแปลผลซึ่งผลจากการคำนวณโดยใช้สูตรความกว้างของอันตรภาคชั้น มีดังนี้ (พัชกานต์ โพธิ์เบญจกุล. 2550: 67)

$$\begin{aligned} \text{จากสูตรความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

เกณฑ์การประเมินผลแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความพร้อมของพนักงานด้านทักษะความรู้ในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แบ่งออกเป็น 5 ระดับโดยใช้คะแนนเฉลี่ยของแต่ละตัวแปรดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ด้านจิตสาธารณะ โดยใช้แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale method) โดยคำถามมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด (Close-ended Question) โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval scale) เป็นการวัดแบบ Likert Scale มี 5 ระดับโดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับ 5 ระดับการปฏิบัติทุกครั้ง

ระดับ 4 ระดับการปฏิบัติเกือบทุกครั้ง

ระดับ 3 ระดับการปฏิบัติบางครั้ง

ระดับ 2 ระดับการปฏิบัติน้อยครั้ง

ระดับ 1 ระดับการไม่มีการปฏิบัติ

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยในการแปลผลซึ่งผลจากการคำนวณโดยใช้สูตรความกว้างของ
อันตรภาคชั้น มีดังนี้ (พัชกานต์ โพธิ์เบญจกุล. 2550: 67)

$$\begin{aligned}\text{จากสูตรความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8\end{aligned}$$

เกณฑ์การประเมินผลแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความพร้อมของพนักงานด้านจิต
สาธารณะในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แบ่งออกเป็น 5 ระดับโดยใช้คะแนนเฉลี่ย
ของแต่ละตัวแปรดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง โดยใช้แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า
(Rating scale method) โดยคำถามมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด (Close-ended Question)
โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval scale) เป็นการวัดแบบ Likert Scale มี 5
ระดับโดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- ระดับ 5 ระดับความภาคภูมิใจในตนเองมากที่สุด
- ระดับ 4 ระดับความภาคภูมิใจในตนเองมาก
- ระดับ 3 ระดับความภาคภูมิใจในตนเองปานกลาง
- ระดับ 2 ระดับความภาคภูมิใจในตนเองน้อย
- ระดับ 1 ระดับความภาคภูมิใจในตนเองน้อยที่สุด

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยในการแปลผลซึ่งผลจากการคำนวณโดยใช้สูตรความกว้างของ
 อันตรภาคชั้น มีดังนี้ (พัชกานต์ โพธิเบญจุกุล. 2550: 67)

$$\begin{aligned} \text{จากสูตรความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

เกณฑ์การประเมินผลแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความพร้อมของพนักงานด้านความ
 ภาควิชาการในตนเองในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แบ่งออกเป็น 5 ระดับโดยใช้
 คะแนนเฉลี่ยของแต่ละตัวแปรดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ด้านดิจิตอล โดยใช้แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale
 method) โดยคำถามมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด (Close-ended Question) โดยใช้ระดับ
 การวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval scale) เป็นการวัดแบบ Likert Scale มี 5 ระดับโดยมี
 เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- ระดับ 5 ระดับมากที่สุด
- ระดับ 4 ระดับมาก
- ระดับ 3 ระดับปานกลาง
- ระดับ 2 ระดับน้อย
- ระดับ 1 ระดับน้อยที่สุด

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยในการแปลผลซึ่งผลจากการคำนวณโดยใช้สูตรความกว้างของ
 อันตรภาคชั้น มีดังนี้ (พัชกานต์ โพธิเบญจุกุล. 2550: 67)

$$\text{จากสูตรความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$= \frac{5 - 1}{5}$$

$$= 0.8$$

เกณฑ์การประเมินผลแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความพร้อมของพนักงานด้านดิจิทัลในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แบ่งออกเป็น 5 ระดับโดยใช้คะแนนเฉลี่ยของแต่ละตัวแปรดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80	หมายถึง ความพร้อมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยวัดปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นและรวบรวมแนวความคิดทฤษฎีและงานวิจัยต่างๆที่สามารถใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. รวบรวมสาระและเนื้อหาต่างๆที่ได้จากงานวิจัยเพื่อนำมาสร้างแบบสอบถามที่เกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 โดยนำแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร ทฤษฎีเกี่ยวกับการความรู้ความเข้าใจ และทฤษฎีความพร้อมโดยกำหนดขอบเขตและเนื้อหาให้ครอบคลุมจุดมุ่งหมาย
3. สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 4 ส่วนแบ่งเป็น
 - ส่วนที่ 1 ลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ส่วนที่ 2 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
 - ส่วนที่ 3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
 - ส่วนที่ 4 ความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
4. นำเสนอแบบสอบถามต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อขอรับคำแนะนำและตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและนำมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้ครอบคลุมกับกรอบแนวคิดในการวิจัยความมุ่งหมายในการวิจัยตลอดจนผลงานวิจัยอื่นและแนวความคิดทฤษฎีต่างๆ
5. ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามด้านความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของเนื้อหาโดยนำแบบสอบถามที่ได้ไปทดสอบขั้นต้น (Try out) กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่ม

ตัวอย่างในเขตกรุงเทพมหานครที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คนเพื่อทดสอบความน่าเชื่อถือของชุดคำถามในแบบสอบถามเพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของคอนนบรัค (Cronbachs' alpha Coefficient) โดยจะมีค่าระหว่าง $0 \leq \alpha \leq 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 มากแสดงว่ามีระดับความเชื่อมั่นสูง

ตาราง 1 แสดงจำนวนข้อและค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของแบบสอบถาม

ตัวแปร	จำนวนข้อ	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา
1.การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0		
สื่อมวลชน	4	.829
สื่อบุคคล	3	.810
สื่อเฉพาะกิจ	3	.970
สื่อสมัยใหม่	2	.765
2.ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0		
ด้านความรู้ทั่วไป	10	.869
ด้านผลกระทบ	10	.852
3.ความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0		
ด้านความรู้ทักษะสูง	14	.992
ด้านจิตสาธารณะ	11	.990
ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง	10	.989
ด้านดิจิทัล	9	.986

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีแหล่งข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วย 2 ส่วนคือ

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 385 คน ผู้วิจัยเตรียมแบบสอบถามให้เพียงพอกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างนำแบบสอบถามที่หาคุณภาพแล้วนำไปขอความร่วมมือจากพนักงานในเขตกรุงเทพมหานครโดยก่อนที่ผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลจะทำการชี้แจงให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์และอธิบายวิธีตอบแบบสอบถามก่อนเริ่มต้นทำ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันแล้วจึงทำการรวบรวมแบบสอบถาม

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) เป็นข้อมูลที่ได้มาจากการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานของภาครัฐและเอกชนเพื่อประกอบการสร้างแบบสอบถามดังนี้

2.1 ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

2.2 หนังสือนิตยสารต่างๆ

2.3 หนังสือทางวิชาการบทความวิทยานิพนธ์และรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4. การจัดการข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาแล้วผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่รวบรวมได้มาดำเนินการต่อดังนี้

1. การตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม (Editing) และต่อมาทำการลงรหัส (Code) โดยนำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความถูกต้องแล้วมาลงรหัสเพื่อทำการป้อนข้อมูลต่าง ๆ ลงเครื่องคอมพิวเตอร์

2. การประมวลผลข้อมูลโดยทำการป้อนข้อมูลที่ตรวจสอบความถูกต้องแล้วโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical package for the social science) เพื่อวิเคราะห์เชิงพรรณนาและทดสอบสมมติฐานซึ่งแยกการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็นส่วนต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Statistic)

2.1.1 วิเคราะห์ลักษณะข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านเพศ เจนเนอเรชัน ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน และตำแหน่งงาน โดยการใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

2.1.2 วิเคราะห์ข้อมูลด้านการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D)

2.1.3 วิเคราะห์ข้อมูลด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D)

2.1.4 วิเคราะห์ข้อมูลด้านความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 โดยการใช้การแจกแจงความถี่ร้อยละการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D)

2.2 การวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติจะนำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามนำมาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรม SPSS เพื่อหาปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้ค่าทางสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1 และ 2 โดยหาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน สื่อบุคคล สื่อเฉพาะกิจ และสื่อสมัยใหม่ ที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 และหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้ทั่วไปและความรู้ด้านผลกระทบของแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ที่มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

1.1 การหาร้อยละ (Percentage) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลส่วนตัวของประชาชนในแบบสอบถามส่วนที่ 1 โดยใช้สูตรดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 214)

$$P = \frac{f}{n} (100)$$

เมื่อ P แทนร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์

f แทนความถี่ของข้อมูลในแต่ละกลุ่ม

n แทนจำนวนความถี่ทั้งหมดหรือจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

1.2 การหาค่าเฉลี่ย (Mean) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลประชาชนในแบบสอบถามส่วนที่ 2 3 และ 4 โดยใช้สูตรดังนี้ (กัลยา วาณิชยบัญชา. 2544: 49)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทนค่าคะแนนเฉลี่ย

$\sum x$ แทนผลรวมของข้อมูลทั้งหมดหรือคะแนนทั้งหมด

n แทนจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

1.3 การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลประชาชนในแบบสอบถามส่วนที่ 2 3 และ 4 โดยใช้สูตรดังนี้ (ธานินทร์ ศิลป์จารุ. 2550: 169)

$$S = \sqrt{\frac{n \sum fd^2 - (\sum fd)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S แทนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

n แทนจำนวนข้อมูลทั้งหมดหรือจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

i แทนอันดับภาคชั้น (ช่วงห่างของข้อมูลในแต่ละชั้น)

f แทนความถี่ในแต่ละอันดับภาคชั้น

d แทนค่ากึ่งกลางอันดับภาคชั้น - ค่าเฉลี่ยสมมติอันดับภาคชั้น

1.4 สถิติที่ใช้ทดสอบความเชื่อถือของแบบสอบถาม การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้วัดค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Cronbach's alpha coefficient) โดยใช้สูตรดังนี้ (กัลยา วาณิชยปัญญา. 2550: 34)

$$\alpha = \frac{k \overline{\text{covariance}} / \overline{\text{variance}}}{1 + (k-1) \overline{\text{covariance}} / \overline{\text{variance}}}$$

เมื่อ α แทนค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

k แทนจำนวนคำถามของแบบสอบถาม

$\overline{\text{covariance}}$ แทนผลรวมของค่าความแปรปรวนคะแนนรายข้อ

$\overline{\text{variance}}$ แทนค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) เพื่อใช้ในการทดสอบสมมติฐานได้แก่

2.1 วิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis - MRA) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อ หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม (Dependent Variable) จำนวนหนึ่งตัวแปร กับตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ตั้งแต่ 2 ตัวแปรขึ้นไป เป็นสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานโดยเมื่อ ทราบค่าตัวแปรหนึ่งก็จะสามารถทำอีกตัวแปรหนึ่งได้ โดยสามารถเขียนให้อยู่ในสมการเชิงเส้นตรง รูปแบบคะแนนดิบ ได้ดังนี้ (กัลยา วาณิชยปัญญา. 2551)

$$\hat{Y} = b_0 + b_1X_1 + b_2X_2 + \dots + b_kX_k$$

เมื่อ $\hat{Y}$ คือคะแนนพยากรณ์ของตัวแปรตาม Y

b_0 คือค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ

$b_{1,...,k}$ คือนำหนักคะแนนหรือสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระตัว
1 ถึง ตัวที่ k ตามลำดับ

$x_{0,...,1}$ คือคะแนนตัวแปรอิสระ ตัวที่ 1 ถึง ตัวที่ k

k คือ จำนวนตัวแปรอิสระ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการกำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

H_0	แทน	สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H_1	แทน	สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)
n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (Mean)
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
Sig.	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติจากการทดสอบใช้ในการสรุปผล การทดสอบสมมติฐาน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
t	แทน	สถิติทดสอบ T-test
F	แทน	สถิติทดสอบ F-test
df	แทน	ระดับชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean Squares)
MS	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean of Squares)
B	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระ (Unstandardized)
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานตัวแปรอิสระ (Standardized)
R^2	แทน	ประสิทธิภาพในการทำนาย (R Squares)
Adj R^2	แทน	ประสิทธิภาพในการทำนายที่ปรับแล้ว (Adjusted R Squares)
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

S.E.	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย (Standard Error of Estimate)
$\hat{Y}$	แทน	ความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
X_1	แทน	สื่อมวลชน
X_2	แทน	สื่อบุคคล
X_3	แทน	สื่อเฉพาะกิจ
X_4	แทน	สื่อสมัยใหม่
X_5	แทน	ด้านความรู้ทั่วไป
X_6	แทน	ด้านผลกระทบ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 5 ตอน ตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ เจนเนอเรชั่น ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน และตำแหน่งงาน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลระดับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในเขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในเขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลระดับความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในเขตกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ เจนเนอเรชั่น ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน และตำแหน่งงาน โดยนำเสนอในรูปแบบของความถี่ และร้อยละ ดังนี้

ตาราง 2 จำนวนความถี่ และค่าร้อยละของข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	143	35.8
หญิง	257	64.2
รวม	400	100
2. เจนเนอเรชั่น		
Boomers (เกิดในช่วง พ.ศ. 2489-2507)	5	1.3
Generation X (เกิดช่วงอายุปี พ.ศ. 2508-2520)	122	30.5
Generation Y (เกิดช่วงอายุปี พ.ศ. 2521-2538)	273	68.2
รวม	400	100
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	11	2.8
ปริญญาตรี	364	91.0
สูงกว่าปริญญาตรี	25	6.2
รวม	400	100
4. ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน		
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 1 ปี	54	13.5
2-5 ปี	190	47.5
6-10 ปี	108	27.0
มากกว่า 10 ปีขึ้นไป	48	12.0
รวม	400	100

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5. ตำแหน่งงาน		
พนักงานปฏิบัติการ	372	93.0
ผู้เชี่ยวชาญ	7	1.8
ผู้จัดการ/หัวหน้างาน	18	4.5
ผู้บริหารระดับสูง	3	0.8
รวม	400	100

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน จำแนกตามตัวแปรได้ดังนี้

1. เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยมีเพศหญิงจำนวน 257 คน คิดเป็นร้อยละ 64.2 และเพศชาย จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8

2. เจเนอเรชัน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็น Generation Y (เกิดช่วงอายุปี พ.ศ. 2521-2538) จำนวน 273 คน คิดเป็นร้อยละ 68.2 รองลงมาเป็น Generation X (เกิดช่วงอายุปี พ.ศ. 2508-2520) จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 และเป็น Boomers (เกิดในช่วง พ.ศ. 2489-2507) จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3 ตามลำดับ

3. ระดับการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 364 คน คิดเป็นร้อยละ 91.0 รองลงมามีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.2 และมีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 ตามลำดับ

4. ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการปฏิบัติงาน 2-5 ปี จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5 รองลงมามีระยะเวลาในการปฏิบัติงาน 6-10 ปีจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0 มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานต่ำกว่าหรือเท่ากับ 1 ปี จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 และมีระยะเวลาในการปฏิบัติงานมากกว่า 10 ปีขึ้นไปจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 ตามลำดับ

5. ตำแหน่งงาน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นตำแหน่งพนักงานปฏิบัติการจำนวน 372 คน คิดเป็นร้อยละ 93.0 รองลงมาเป็นตำแหน่งผู้จัดการ/หัวหน้างาน จำนวน 18 คน คิด

เป็นร้อยละ 4.5 เป็นตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8 และเป็นตำแหน่งผู้บริหารระดับสูง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยแจกแจงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในเขตกรุงเทพมหานคร

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการเปิดรับข่าวสาร
สื่อมวลชน			
หนังสือพิมพ์	2.61	1.020	ปานกลาง
วิทยุ	2.53	.988	น้อย
โทรทัศน์	4.08	.551	มาก
นิตยสาร	2.54	.935	น้อย
รวมการเปิดรับข่าวสารทางสื่อมวลชน	2.94	.726	ปานกลาง
สื่อบุคคล			
ครอบครัวหรือเพื่อนเป็นผู้ให้ข้อมูล	2.80	.986	ปานกลาง
การอบรม/สัมมนา	3.66	.813	มาก
การศึกษาดูงานที่เกี่ยวข้อง	2.26	1.361	น้อย
รวมการเปิดรับข่าวสารทางสื่อบุคคล	2.90	.808	ปานกลาง

ตาราง 3 (ต่อ)

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการรับรู้
สื่อเฉพาะกิจ			
โปสเตอร์	2.19	1.290	น้อย
ใบปลิว/เอกสารแผ่นพับ	2.13	1.272	น้อย
ป้ายโฆษณา	2.30	1.366	น้อย
รวมการเปิดรับข่าวสารทางสื่อเฉพาะกิจ	2.20	1.272	น้อย
สื่อสมัยใหม่			
อินเทอร์เน็ต	4.15	.600	มาก
โซเชียลมีเดียต่างๆ เช่น Facebook Line Instagram ฯลฯ	3.34	1.277	ปานกลาง
รวมการเปิดรับข่าวสารทางสื่อสมัยใหม่	3.74	.833	มาก
รวมการรับเปิดรับข่าวสารโดยรวม	2.88	.799	ปานกลาง

จากตาราง 3 แสดงระดับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

สื่อมวลชน

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อมวลชน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94 เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการเปิดรับข่าวสารทางโทรทัศน์อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 รองลงมาคือมีการเปิดรับข่าวสารทางหนังสือพิมพ์อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.61 และมีการเปิดรับข่าวสารทางนิตยสารและวิทยุอยู่ในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.54 และ 2.53 ตามลำดับ

สื่อบุคคล

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อบุคคล โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการเปิดรับข่าวสารโดยการอบรมสัมมนาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 รองลงมาคือมีการเปิดรับข่าวสารทางครอบครัวหรือเพื่อนเป็นผู้ให้ข้อมูลอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 และมีการเปิดรับข่าวสารโดยการศึกษาดูงานที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.26 ตามลำดับ

สื่อเฉพาะกิจ

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ โดยรวมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.20 เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการเปิดรับข่าวสารในระดับน้อยทั้ง 3 ข้อ โดยมีการเปิดรับข่าวสารทางป้ายโฆษณา ทางโปสเตอร์ และทางใบปลิว/เอกสารแผ่นพับ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.30 2.19 และ 2.13 ตามลำดับ

สื่อสมัยใหม่

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการเปิดรับข่าวสารทางอินเทอร์เน็ต อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 รองลงมาคือมีการเปิดรับข่าวสารทางโซเชียลมีเดียต่างๆ เช่น Facebook Line Instagram ฯลฯ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.34 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยแจกแจงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0	คะแนน		$\bar{x}$	S.D.	ระดับความรู้
	สูงสุด	ต่ำสุด			
ด้านความรู้ทั่วไป	10	3	6.07	2.93	มาก
ด้านผลกระทบ	10	3	5.93	2.81	ปานกลาง
ผลรวมความรู้ความเข้าใจ			6.00	2.87	ปานกลาง

จากตาราง 4 แสดงข้อมูลระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.00 เมื่อพิจารณารายด้านแล้วพบว่า

ด้านความรู้ทั่วไป

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไปโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.07

ด้านผลกระทบ

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.93

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลระดับความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยแจกแจงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพร้อม
1. ด้านความรู้ทักษะสูง			
Cognitive abilities			
ท่านมีความสามารถในการวิเคราะห์สถานการณ์ต่างๆ	2.94	.946	ปานกลาง
ท่านสามารถนำความรู้และความเข้าใจในกระบวนการต่างๆมาปรับใช้ เพื่อแก้ปัญหาสถานการณ์ได้	3.05	1.007	ปานกลาง
เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ๆที่ไม่ได้คาดคิด ท่านสามารถคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาได้	3.02	.989	ปานกลาง
System skills			
ท่านมีความสามารถในการบูรณาการระบบต่างๆ เข้ามาช่วยในการทำงานได้	3.01	.996	ปานกลาง
ท่านสามารถนำสื่อดิจิทัลมาจัดระเบียบกระบวนการทำงานให้เป็นระบบเดียวกันได้	3.03	1.021	ปานกลาง
Complex Problem Solving			
ท่านสามารถแยกแยะรายละเอียดของปัญหาได้อย่างชัดเจน	3.02	.983	ปานกลาง
ท่านมีความสามารถในการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่างๆ	3.01	.969	ปานกลาง
ท่านมีความสามารถในการหาวิธีการและทางเลือกต่างๆ มาแก้ไขปัญหา	3.03	.984	ปานกลาง
ท่านมีความสามารถในการประเมินทางเลือกที่มีทั้งหมด เพื่อสรรหาทางเลือกที่คิดว่าเหมาะสมที่สุด	3.05	.995	ปานกลาง

ตาราง 5 (ต่อ)

ความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผน เศรษฐกิจประเทศไทย 4.0	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความ พร้อม
ท่านเข้าใจความหมายของข้อความในรูปแบบต่างๆ	3.00	.982	ปานกลาง
ท่านสามารถสื่อข้อความได้อย่างถูกต้อง และมีการ นำเสนอในทางสร้างสรรค์	3.00	.969	ปานกลาง
Process skills			
ท่านรู้วิธีการใช้แหล่งสารสนเทศต่างๆ ในการเผยแพร่ และแลกเปลี่ยนความรู้	3.02	1.020	ปานกลาง
ท่านมีทักษะสำหรับการทำงานภายในเครือข่ายทางสังคม	3.00	.972	ปานกลาง
ท่านสามารถนำดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการทำงานและ การดำรงชีวิตประจำวันของตนเองได้	3.09	1.037	ปานกลาง
รวมความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูง	3.02	.943	ปานกลาง
2. ด้านจิตสาธารณะ			
การช่วยเหลือคนอื่น			
ท่านช่วยเหลือและแนะนำสิ่งที่ถูกต้องให้แก่ผู้อื่น	3.15	1.073	ปานกลาง
ท่านร่วมมือกับผู้อื่นในการพัฒนาองค์กร	3.18	1.117	ปานกลาง
ท่านชอบอำนวยความสะดวกให้กับผู้อื่น	3.16	1.097	ปานกลาง
ท่านชอบแบ่งปันสิ่งของให้กับผู้อื่น	3.18	1.114	ปานกลาง
การเสียสละต่อสังคม			
ท่านสละกำลังกาย กำลังทรัพย์ และเวลาช่วยเหลือผู้อื่น	3.01	1.004	ปานกลาง
ท่านเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน	3.12	1.061	ปานกลาง
ท่านเป็นผู้รู้จักให้มากกว่าผู้รับ	3.10	1.033	ปานกลาง
ท่านใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม	2.95	.975	ปานกลาง

ตาราง 5 (ต่อ)

ความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพร้อม
ความมุ่งมั่นพัฒนา			
ท่านสนใจในปัญหาและการเปลี่ยนแปลง โดยพร้อมที่จะเสนอแนวคิดเพื่อพัฒนาองค์กรให้ก้าวหน้า	3.05	1.054	ปานกลาง
ท่านตั้งใจทำงานของส่วนรวมจนสำเร็จ	3.21	1.150	ปานกลาง
ท่านริเริ่มสิ่งใหม่ๆ เพื่อพัฒนาองค์กรจนสำเร็จ	3.06	1.046	ปานกลาง
รวมความพร้อมด้านจิตสาธารณะ	3.10	1.016	ปานกลาง
3. ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง			
ท่านพอใจกับสภาพความเป็นอยู่ของตนในปัจจุบัน	3.07	1.014	ปานกลาง
ท่านรู้สึกว่าคุณเองเป็นคนมีความสามารถ	3.07	1.010	ปานกลาง
ท่านยอมรับเมื่อตนเองทำผิดพลาด	3.22	1.123	ปานกลาง
ท่านชอบเข้าสังคม ทำความรู้จัก และคบหาสมาคมกับคนจำนวนมาก	3.01	1.007	ปานกลาง
ท่านได้รับคำชมจากผู้อื่นบ่อยๆ	2.95	.921	ปานกลาง
เพื่อนร่วมงานยอมรับความคิดเห็นของท่าน	3.02	.971	ปานกลาง
ท่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมงานที่ไม่คุ้นเคยได้	3.14	1.069	ปานกลาง
ท่านมักประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้	3.07	1.013	ปานกลาง
ทุกครั้งที่มีปัญหา เพื่อนร่วมงานมักปรึกษาท่าน	3.01	.997	ปานกลาง
ท่านมีความสุขเมื่อได้รับการยอมรับจากผู้อื่น	3.17	1.100	ปานกลาง
รวมความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเอง	3.07	.975	ปานกลาง

ตาราง 5 (ต่อ)

ความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพร้อม
4. ด้านดิจิทัล			
ท่านมีทักษะในการใช้งานคอมพิวเตอร์ได้	3.08	1.030	ปานกลาง
ท่านสามารถใช้งานอินเทอร์เน็ตได้ด้วยตนเองผ่านจากมือถือและคอมพิวเตอร์	3.22	1.162	ปานกลาง
ท่านมีความเข้าใจระบบการรักษาความปลอดภัยบนอินเทอร์เน็ต	3.03	1.031	ปานกลาง
ท่านมีทักษะในการใช้โปรแกรมการประมวลคำเพื่อสร้างองค์ความรู้ให้แก่ท่านได้	2.96	.975	ปานกลาง
ท่านสามารถใช้โปรแกรมในการคำนวณตัวเลข หรือสถิติต่าง ๆ ได้	2.95	.985	ปานกลาง
ท่านมีทักษะในการใช้โปรแกรมนำเสนองาน	2.98	.998	ปานกลาง
ท่านมีความสามารถในการใช้โปรแกรมเพื่อสร้างสื่อดิจิทัล	2.90	.983	ปานกลาง
ท่านมีความสามารถในการทำงานร่วมกันแบบออนไลน์	2.99	1.008	ปานกลาง
ท่านมีความเข้าใจในการใช้ดิจิทัลเพื่อสร้างความมั่นคงปลอดภัย	2.96	1.002	ปานกลาง
รวมความพร้อมด้านดิจิทัล	3.01	.969	ปานกลาง
รวมความพร้อมโดยรวม	3.05	.950	ปานกลาง

จากตาราง 5 แสดงระดับความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

ด้านความรู้ทักษะสูง

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทักษะสูง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.02 เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพร้อมในระดับปานกลางทุกข้อ โดยข้อที่ได้คะแนนค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ สามารถนำดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการทำงานและการดำรงชีวิตประจำวันของตนเองได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.09 รองลงมาคือสามารถนำความรู้และความเข้าใจในกระบวนการต่าง ๆ มาปรับใช้ เพื่อแก้ปัญหาสถานการณ์ได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.05 และมีความสามารถในการประเมินทางเลือกที่มีทั้งหมด เพื่อสรรหาทางเลือกที่คิดว่าเหมาะสมที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.05 ตามลำดับ

ด้านจิตสาธารณะ

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านจิตสาธารณะ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.10 เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพร้อมในระดับปานกลางทุกข้อ โดยข้อที่ได้คะแนนค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ตั้งใจทำงานของส่วนรวมจนสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21 รองลงมาคือร่วมมือกับผู้อื่นในการพัฒนาองค์กร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.18 และชอบแบ่งปันสิ่งของให้กับผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.18 ตามลำดับ

ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.07 เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพร้อมในระดับปานกลางทุกข้อ โดยข้อที่ได้คะแนนค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ยอมรับเมื่อตนเองทำผิดพลาด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 รองลงมาคือมีความสุขเมื่อได้รับการยอมรับจากผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 และสามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมงานที่ไม่คุ้นเคยได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.14 ตามลำดับ

ด้านดิจิทัล

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านดิจิทัล โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.01 เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพร้อมในระดับมากที่สุดคือ สามารถใช้งานอินเทอร์เน็ตได้ด้วยตนเองผ่านจากมือถือและคอมพิวเตอร์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 รองลงมาคือมีทักษะในการใช้งานคอมพิวเตอร์ได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.08 และมีความเข้าใจระบบการรักษาความปลอดภัยบนอินเทอร์เน็ต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.03 ตามลำดับ

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้ โดยใช้วิธีการทดสอบ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ข้อมูลด้านการเปิดรับข่าวสาร ได้แก่ สื่อมวลชน สื่อบุคคล สื่อเฉพาะกิจ และสื่อสมัยใหม่ มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แตกต่างกัน ประกอบด้วยสมมติฐานย่อย 4 สมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1.1 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การเปิดรับข่าวสารไม่มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

H_1 : การเปิดรับข่าวสารมีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	267.625*	4	66.906	301.683	.000
Residual	87.602	395	.222		
Total	355.227	399			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยเทคนิค Enter มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจ

ประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระ การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ สื่อมวลชน (X_1) สื่อบุคคล (X_2) สื่อเฉพาะกิจ (X_3) และสื่อสมัยใหม่ (X_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสามารถสร้างสมการเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณได้ ดังนี้

ตาราง 7 แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยระหว่างความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน

ตัวแปร	B	SE	β	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	.523	.180		2.915	.004
สื่อมวลชน (X_1)	-.007	.059	-.006	-.122	.903
สื่อบุคคล (X_2)	-.014	.059	-.012	-.239	.811
สื่อเฉพาะกิจ (X_3)	.440*	.042	.593	10.582	.000
สื่อสมัยใหม่ (X_4)	.424*	.038	.375	11.071	.000
r = .888 Adj R ² = .751 R ² = .753					
F = 301.683 SE = .471 Sig. = .000					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ($\hat{Y}$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ สื่อเฉพาะกิจ (X_3) และสื่อสมัยใหม่ (X_4) โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูง เรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อย ได้แก่ สื่อเฉพาะกิจ (.440) และสื่อสมัยใหม่ (.424) โดยตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 75.3 ($R^2 = .753$) และค่า Sig. เท่ากับ .000 สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของระดับ

ความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 75.3 ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการความสัมพันธ์ของความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนี้

$$\hat{Y} = .523 - (.007)X_1 - (.014)X_2 + (.440)X_3^* + (.424)X_4^*$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ (X_3) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจเพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงเพิ่มขึ้น .440 หน่วย

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ (X_4) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงเพิ่มขึ้น .424 หน่วย

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร คือการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อมวลชน (X_1) และสื่อบุคคล (X_2)

สมมติฐานข้อที่ 1.2 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การเปิดรับข่าวสารไม่มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

H_1 : การเปิดรับข่าวสารมีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	316.755*	4	79.189	328.479	.000
Residual	95.226	395	.241		
Total	411.981	399			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยเทคนิค Enter มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระ การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ สื่อมวลชน (X_1) สื่อบุคคล (X_2) สื่อเฉพาะกิจ (X_3) และสื่อสมัยใหม่ (X_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสามารถสร้างสมการเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณได้ดังนี้

ตาราง 9 แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยระหว่างความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน

ตัวแปร	B	SE	β	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	.522	.187		2.786	.006
สื่อมวลชน (X_1)	-.012	.062	-.009	-.196	.854
สื่อบุคคล (X_2)	-.117*	.061	-.093	-1.915	.056
สื่อเฉพาะกิจ (X_3)	.519*	.043	.651	11.990	.000
สื่อสมัยใหม่ (X_4)	.485*	.040	.397	12.127	.000
r = .877 Adj R ² = .767 R ² = .769					
F = 328.479 SE = .491 Sig. = .000					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ($\hat{Y}$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ สื่อบุคคล (X_2) สื่อเฉพาะกิจ (X_3) และสื่อสมัยใหม่ (X_4) โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะ เรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อย ได้แก่ สื่อเฉพาะกิจ (.519) สื่อสมัยใหม่ (.485) และสื่อบุคคล (-.117) โดยตัวแปรทั้ง 3 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 76.9 ($R^2 = .769$) และค่า Sig. เท่ากับ .000 สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของระดับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 76.9 ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการความสัมพันธ์ของความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนี้

$$\hat{Y} = .522 - (.012)X_1 - (.117)X_2^* + (.519)X_3^* + (.485)X_4^*$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อบุคคล (X_2) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่า หากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อบุคคล เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านจิตสาธารณะลดลง -.117 หน่วย

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ (X_3) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่า หากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านจิตสาธารณะเพิ่มขึ้น .519 หน่วย

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ (X_4) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่า หากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านจิตสาธารณะเพิ่มขึ้น .485 หน่วย

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร คือการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อมวลชน (X_1)

สมมติฐานข้อที่ 1.3 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การเปิดรับข่าวสารไม่มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

H_1 : การเปิดรับข่าวสารมีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	290.027*	4	72.507	319.671	.000
Residual	89.593	395	.227		
Total	379.619	399			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยเทคนิค Enter มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระ การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ สื่อมวลชน (X_1) สื่อบุคคล (X_2) สื่อเฉพาะกิจ (X_3) และสื่อสมัยใหม่ (X_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสามารถสร้างสมการเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณได้ดังนี้

ตาราง 11 แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ระหว่างความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน

ตัวแปร	B	SE	β	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	.537	.182		2.960	.003
สื่อมวลชน (X_1)	.074	.060	.055	1.248	.213
สื่อบุคคล (X_2)	-.156*	.059	-.129	-2.633	.009
สื่อเฉพาะกิจ (X_3)	.493*	.042	.643	11.723	.000
สื่อสมัยใหม่ (X_4)	.450*	.039	.384	11.599	.000
r = .874 Adj R ² = .762 R ² = .764					
F = 319.671 SE = .476 Sig. = .000					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ($\hat{Y}$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ สื่อบุคคล (X_2) สื่อเฉพาะกิจ (X_3) และสื่อสมัยใหม่ (X_4) โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเอง เรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อย ได้แก่ สื่อเฉพาะกิจ (.493) สื่อสมัยใหม่ (.450) และสื่อบุคคล (-.156) โดยตัวแปรทั้ง 3 ตัวนี้สามารถทำนายความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 76.4 ($R^2 = .764$) และค่า Sig. เท่ากับ .000 สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของระดับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 76.4 ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการความสัมพันธ์ของความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนี้

$$\hat{Y} = .537 + (.074)X_1 - (.156)X_2^* + (.493)X_3^* + (.450)X_4^*$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อบุคคล (X₂) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อบุคคล เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองลดลง -.156 หน่วย

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ (X₃) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น .493 หน่วย

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ (X₄) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น .450 หน่วย

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร คือการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อมวลชน (X₁)

สมมติฐานข้อที่ 1.4 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การเปิดรับข่าวสารไม่มีผลต่อความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

H_1 : การเปิดรับข่าวสารมีผลต่อความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	274.963*	4	68.741	270.923	.000
Residual	100.223	395	.254		
Total	375.186	399			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยเทคนิค Enter มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ สื่อมวลชน (X_1) สื่อบุคคล (X_2) สื่อเฉพาะกิจ (X_3) และสื่อสมัยใหม่ (X_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสามารถสร้างสมการเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณสามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณได้ดังนี้

ตาราง 13 แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยระหว่างความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน

ตัวแปร	B	SE	β	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	.341	.192		1.774	.077
สื่อมวลชน (X_1)	-.012	.063	-.009	-.191	.848
สื่อบุคคล (X_2)	.043	.063	.036	.687	.493
สื่อเฉพาะกิจ (X_3)	.405*	.044	.531	9.106	.000
สื่อสมัยใหม่ (X_4)	.450*	.041	.387	10.988	.000
r = .856 Adj R ² = .730 R ² = .733					
F = 270.923 SE = .503 Sig. = .000					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ($\hat{Y}$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ สื่อเฉพาะกิจ (X_3) และสื่อสมัยใหม่ (X_4) โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านดิจิทัลเรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อย ได้แก่ สื่อสมัยใหม่ (.450) และสื่อเฉพาะกิจ (.405) โดยตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 73.3 ($R^2 = .733$) และค่า Sig. เท่ากับ .000 สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของระดับความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 73.3 ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการความสัมพันธ์ของความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนี้

$$\hat{Y} = .341 - (.012)X_1 + (.043)X_2 + (.405)X_3^* + (.450)X_4^*$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ (X_3) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่า หากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านดิจิทัล เพิ่มขึ้น .405 หน่วย

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ (X_4) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่า หากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านดิจิทัล เพิ่มขึ้น .450 หน่วย

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีมีความสัมพันธ์กับความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร คือการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อมวลชน (X_1) และสื่อบุคคล (X_2)

สมมติฐานข้อที่ 2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไปและด้านผลกระทบ มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แตกต่างกัน ประกอบด้วยสมมติฐานย่อย 4 สมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 2.1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : ความรู้ความเข้าใจไม่มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

H_1 : ความรู้ความเข้าใจมีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจ
ประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้
วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	288.257*	2	144.129	854.401	.000
Residual	66.970	397	.169		
Total	355.227	399			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยเทคนิค Enter มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไป (X_5) และด้านผลกระทบ (X_6) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสามารถสร้างสมการเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณได้ดังนี้

ตาราง 15 แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยระหว่างความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน

ตัวแปร	B	SE	β	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	1.211	.048		25.066	.000
ด้านความรู้ทั่วไป (X_5)	.127*	.021	.394	5.987	.000
ด้านผลกระทบ (X_6)	.175*	.022	.520	7.910	.000
r = .901 Adj R ² = .811 R ² = .811					
F = 854.401 SE = .410 Sig. = .000					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ($\hat{Y}$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไป (X_5) และด้านผลกระทบ (X_6) โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงเรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อยได้แก่ ด้านผลกระทบ (.175) และด้านความรู้ทั่วไป (.127) ซึ่งตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 81.1 ($R^2 = .811$) และค่า Sig. เท่ากับ .000 สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของระดับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 81.1 ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการความสัมพันธ์ของความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนี้

$$\hat{Y} = 1.211 + (.127)X_5 + (.175)X_6$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป (X_5) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไปเพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงเพิ่มขึ้น .127 หน่วย

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบ (X_6) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงเพิ่มขึ้น .175 หน่วย

สมมติฐานข้อที่ 2.2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : ความรู้ความเข้าใจไม่มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

H_1 : ความรู้ความเข้าใจมีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	326.724*	2	163.362	760.692	.000
Residual	85.257	397	.215		
Total	411.981	399			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยเทคนิค Enter มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไป (X_5) และด้านผลกระทบ (X_6) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสามารถสร้างสมการเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณสามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณได้ดังนี้

ตาราง 17 แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยระหว่างความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน

ตัวแปร	B	SE	β	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	1.192	.055		21.870	.000
ด้านความรู้ทั่วไป (X_5)	.211*	.024	.609	8.839	.000
ด้านผลกระทบ (X_6)	.106*	.025	.293	4.253	.000
r = .891 Adj R ² = .792 R ² = .793					
F = 760.692 SE = .463 Sig. = .000					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ($\hat{Y}$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไป (X_5) และด้านผลกระทบ (X_6) โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะ เรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อยคือ ด้านความรู้ทั่วไป (.211) และด้านผลกระทบ (.106) ซึ่งทั้ง 2 ตัวแปรนี้สามารถทำนายความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 79.3 ($R^2 = .793$) และค่า Sig. เท่ากับ .000 สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของระดับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 79.3 ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการความสัมพันธ์ของความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนี้

$$\hat{Y} = 1.192 + (.211)X_5 + (.106)X_6$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป (X_5) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่า หากมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านจิตสาธารณะเพิ่มขึ้น .211 หน่วย

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบ (X_6) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่า หากมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านจิตสาธารณะเพิ่มขึ้น .106 หน่วย

สมมติฐานข้อที่ 2.3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : ความรู้ความเข้าใจไม่มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

H_1 : ความรู้ความเข้าใจมีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	309.056*	2	154.528	869.399	.000
Residual	70.563	397	.178		
Total	379.619	399			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยเทคนิค Enter มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไป (X_5) และด้านผลกระทบ (X_6) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสามารถสร้างสมการเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณได้ดังนี้

ตาราง 19 แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยระหว่างความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน

ตัวแปร	B	SE	β	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	1.200	.050		24.200	.000
ด้านความรู้ทั่วไป (X_5)	.136*	.022	.408	6.250	.000
ด้านผลกระทบ (X_6)	.176*	.023	.507	7.769	.000
$r = .902$ $\text{Adj } R^2 = .813$ $R^2 = .814$ $F = 869.399$ $SE = .421$ $\text{Sig.} = .000$					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ($\hat{Y}$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไป (X_5) และด้านผลกระทบ (X_6) โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเอง เรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อยคือ ด้านผลกระทบ (.176) และด้านความรู้ทั่วไป (.136) โดยตัวแปรนี้สามารถทำนายความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 81.4 ($R^2 = .814$) และค่า Sig. เท่ากับ .000 สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของระดับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 81.4 ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการความสัมพันธ์ของความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนี้

$$\hat{Y} = 1.200 + (.136)X_5 + (.176)X_6$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป (X_5) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไปเพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น .136 หน่วย

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบ (X_6) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบเพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น .176 หน่วย

สมมติฐานข้อที่ 2.4 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : ความรู้ความเข้าใจไม่มีผลต่อความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

H_1 : ความรู้ความเข้าใจมีผลต่อความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Multiple Regression Analysis

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	280.916*	2	140.458	591.512	.000
Residual	94.270	397	.237		
Total	375.186	399			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 20 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความถดถอยพหุคูณความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยเทคนิค Enter มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไป (X_5) และด้านผลกระทบ (X_6) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสามารถสร้างสมการเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณได้ดังนี้

ตาราง 21 แสดงผลค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จำแนกตามรายด้าน

ตัวแปร	B	SE	β	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	1.226	.057		21.377	.000
ด้านความรู้ทั่วไป (X_5)	.146*	.025	.439	5.786	.000
ด้านผลกระทบ (X_6)	.152*	.026	.439	5.780	.000
$r = .865$ $\text{Adj } R^2 = .747$ $R^2 = .749$ $F = 591.512$ $SE = .487$ $\text{Sig.} = .000$					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 21 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ($\hat{Y}$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไป (X_5) และด้านผลกระทบ (X_6) โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านดิจิทัลเรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อยคือ ด้านผลกระทบ (.152) และด้านความรู้ทั่วไป (.146) โดยตัวแปรนี้สามารถทำนายความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 74.9 ($R^2 = .749$) และค่า Sig. เท่ากับ .000 สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของระดับความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 74.9 ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการความสัมพันธ์ของความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนี้

$$\hat{Y} = 1.226 + (.146)X_5 + (.152)X_6$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป (X_5) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่า หากมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านดิจิทัล เพิ่มขึ้น .146 หน่วย

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบ (X_6) พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่า หากมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านดิจิทัล เพิ่มขึ้น .152 หน่วย

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1. การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แตกต่างกัน

ตาราง 22 แสดงผลสรุปการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร

การเปิดรับ ข่าวสาร เกี่ยวกับแผน เศรษฐกิจ ประเทศไทย 4.0	สถิติที่ใช้	ผลการทดสอบสมมติฐาน ความพร้อมในการเข้าสู่ประเทศไทย 4.0			
		1.1 ด้านทักษะ ความรู้สูง	1.2 ด้านจิต สาธารณะ	1.3 ด้านความ ภาคภูมิใจ ในตนเอง	1.4 ด้าน ดิจิทัล
สื่อมวลชน	Multiple Regression	x	x	x	x
สื่อบุคคล		x	✓	✓	x
สื่อเฉพาะกิจ		✓	✓	✓	✓
สื่อสมัยใหม่		✓	✓	✓	✓

สมมติฐานข้อที่ 2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แตกต่างกัน

ตาราง 23 แสดงผลสรุปความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0	สถิติที่ใช้	ผลการทดสอบสมมติฐาน ความพร้อมในการเข้าสู่ประเทศไทย 4.0			
		2.1 ด้านทักษะความรู้สูง	2.2 ด้านจิตสาธารณะ	2.3 ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง	2.4 ด้านดิจิทัล
ด้านความรู้ทั่วไป	Multiple Regression	✓	✓	✓	✓
ด้านผลกระทบ		✓	✓	✓	✓

เครื่องหมาย ✓ หมายถึง สอดคล้องกับสมมติฐานหลัก H_1 (มีความแตกต่างกัน หรือมีผลต่อความพร้อม)

เครื่องหมาย × หมายถึง ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานหลัก H_0 (ไม่มีความแตกต่างกัน หรือไม่มีผลต่อความพร้อม)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อที่จะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะสามารถนำผลวิจัยที่ได้ไปวางแผนการส่งเสริม สนับสนุน และอบรมสัมมนาให้แก่บุคลากรได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนวางแผนในการคัดเลือกบุคลากรที่มีความพร้อมในการเข้าสู่ประเทศไทย 4.0 เข้าสู่องค์กรได้อย่างเหมาะสมต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
2. เพื่อศึกษาระดับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัย ที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเข้าสู่ประเทศไทย 4.0
3. เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัย ที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเข้าสู่ประเทศไทย 4.0

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบถึงความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 และสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปช่วยเตรียมความพร้อมที่เหมาะสมให้แก่พนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
2. เพื่อให้ทราบถึงการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัย เพื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะสามารถนำผลวิจัยที่ได้ไปวางแผนการส่งเสริม สนับสนุน และอบรมสัมมนาให้แก่บุคลากรได้อย่างเหมาะสม พร้อมทั้งจะเข้าสู่ประเทศไทย 4.0
3. เพื่อให้ทราบถึงการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัย เพื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะสามารถนำผลวิจัยที่ได้ไปวางแผนในการคัดเลือกบุคลากรที่มีความพร้อมในการเข้าสู่ประเทศไทย 4.0 เข้าสู่องค์กรได้อย่างเหมาะสม

สมมติฐานในการวิจัย

1. การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แตกต่างกัน
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ พนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานครและเนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2542) ดังนั้นเพื่อให้ได้กลุ่มเป้าหมายที่สามารถเป็นเสมือนตัวแทนประชากรที่ทำการวิจัยครั้งนี้ จึงใช้การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 385 คน และได้เพิ่มกลุ่มตัวอย่างอีก 15 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็น 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยวัดปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นและรวบรวมแนวความคิดทฤษฎีและงานวิจัยต่างๆที่สามารถใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. รวบรวมสาระและเนื้อหาต่างๆที่ได้จากงานวิจัยเพื่อนำมาสร้างแบบสอบถามที่เกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 โดยนำแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร ทฤษฎีเกี่ยวกับการความรู้ความเข้าใจ และทฤษฎีความพร้อมโดยกำหนดขอบเขตและเนื้อหาให้ครอบคลุมจุดมุ่งหมาย
3. สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 4 ส่วนแบ่งเป็น
 - ส่วนที่ 1 ลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ส่วนที่ 2 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
 - ส่วนที่ 3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
 - ส่วนที่ 4 ความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

4. นำเสนอแบบสอบถามต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญท่านอื่นๆ เพื่อขอรับคำแนะนำและตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและนำมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้ครอบคลุมกับกรอบแนวคิดในการวิจัยความมุ่งหมายในการวิจัยตลอดจนผลงานวิจัยอื่นและแนวความคิดทฤษฎีต่างๆ

5. ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามด้านความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของเนื้อหาโดยนำแบบสอบถามที่ได้ไปทดสอบขั้นต้น (Try out) กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในเขตกรุงเทพมหานครที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คนเพื่อทดสอบความน่าเชื่อถือของชุดคำถามในแบบสอบถามเพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's' alpha Coefficient) โดยจะมีค่าระหว่าง $0 \leq \alpha \leq 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 มากแสดงว่ามีระดับความเชื่อมั่นสูง ซึ่งงานวิจัยนี้มีผลแสดงดังตารางที่ 1

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษา “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร” สามารถสรุปผลได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

1. ข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยมีเพศหญิง จำนวน 257 คน คิดเป็นร้อยละ 64.2 และเพศชาย จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8

เจนเนอเรชั่น พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็น Generation Y (เกิดช่วงอายุ ปี พ.ศ. 2521-2538) จำนวน 273 คน คิดเป็นร้อยละ 68.2 รองลงมาเป็น Generation X (เกิดช่วงอายุปี พ.ศ. 2508-2520) จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 และเป็น Boomers (เกิดในช่วง พ.ศ. 2489-2507) จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 364 คน คิดเป็นร้อยละ 91.0 รองลงมามีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.2 และมีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 ตามลำดับ

ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการปฏิบัติงาน 2-5 ปี จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5 รองลงมามีระยะเวลาในการปฏิบัติงาน 6-10 ปีจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0 มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานต่ำกว่าหรือเท่ากับ 1 ปี จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 และมีระยะเวลาในการปฏิบัติงานมากกว่า 10 ปีขึ้นไปจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 ตามลำดับ

ตำแหน่งงาน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นตำแหน่งพนักงานปฏิบัติการ จำนวน 372 คน คิดเป็นร้อยละ 93.0 รองลงมาเป็นตำแหน่งผู้จัดการ/หัวหน้างาน จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 เป็นตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8 และเป็นตำแหน่งผู้บริหารระดับสูง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8 ตามลำดับ

2. ข้อมูลเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในเขตกรุงเทพมหานคร

ภาพรวมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่าการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88 โดยมีการเปิดรับข่าวสารทางสื่อสมัยใหม่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 รองลงมาคือสื่อมวลชน สื่อบุคคล และสื่อเฉพาะกิจ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94 2.90 และ 2.20 ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายด้าน ปรากฏการวิเคราะห์ ดังนี้

สื่อมวลชน พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94

เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการเปิดรับข่าวสารในระดับมาก 1 ข้อ คือ การเปิดรับข่าวสารทางโทรทัศน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 และผู้ตอบแบบสอบถามมีการเปิดรับข่าวสารในระดับปานกลาง 1 ข้อคือ การเปิดรับข่าวสารทางหนังสือพิมพ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.61 และผู้ตอบแบบสอบถามมีการเปิดรับข่าวสารในระดับน้อย 2 ข้อ คือการเปิดรับข่าวสารทางนิตยสาร และวิทยุ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.54 และ 2.53 ตามลำดับ

สื่อบุคคล พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90

เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการเปิดรับข่าวสารในระดับมาก 1 ข้อ คือ การอบรม/สัมมนา ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 มีการเปิดรับข่าวสารในระดับปานกลาง 1 ข้อ คือ การเปิดรับข่าวสารทางครอบครัวหรือเพื่อนเป็นผู้ให้ข้อมูล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 และมีการเปิดรับข่าวสารในระดับน้อย 1 ข้อ คือการศึกษาดูงานที่เกี่ยวข้อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.26 ตามลำดับ

สื่อเฉพาะกิจ พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.20

เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการเปิดรับข่าวสารในระดับน้อย ทั้ง 3 ข้อ โดยข้อที่ได้คะแนนค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ การเปิดรับข่าวสารทางป้ายโฆษณา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.30 รองลงมาคือทางโปสเตอร์ และใบปลิว/เอกสารแผ่นพับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.19 และ 2.13 ตามลำดับ

สื่อสมัยใหม่ พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74

เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการเปิดรับข่าวสารในระดับมาก 1 ข้อ คือการเปิดรับข่าวสารทางอินเทอร์เน็ต ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 และผู้ตอบแบบสอบถามมีการเปิดรับข่าวสารในระดับปานกลาง 1 ข้อ คือการเปิดรับข่าวสารทางโซเชียลมีเดียต่างๆ เช่น Facebook Line Instagram ฯลฯ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.34 ตามลำดับ

3. ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในเขตกรุงเทพมหานคร

ภาพรวมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.00 เมื่อพิจารณารายด้านแล้วพบว่า

ด้านความรู้ทั่วไป

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไปโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.07

ด้านผลกระทบ

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.93

4. ข้อมูลเกี่ยวกับความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ภาพรวมความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า ความพร้อมในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.05 โดยด้านจิตสาธารณะ ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง ด้านความรู้ทักษะสูง และด้านดิจิทัล อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.10 3.07 3.02 และ 3.01 ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายด้าน ปรากฏการวิเคราะห์ดังนี้

ด้านความรู้ทักษะสูง พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.02

เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพร้อมในระดับปานกลางทุกข้อ โดยข้อที่ได้คะแนนค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ สามารถนำดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการทำงาน และการดำรงชีวิตประจำวันของตนเองได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.09 รองลงมาคือสามารถนำความรู้และความเข้าใจในกระบวนการต่างๆมาปรับใช้ เพื่อแก้ปัญหาสถานการณ์ได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.05 และมีความสามารถในการประเมินทางเลือกที่มีทั้งหมด เพื่อสรรหาทางเลือกที่คิดว่าเหมาะสมที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.05 ตามลำดับ

ด้านจิตสาธารณะ พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.10

เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพร้อมในระดับปานกลางทุกข้อ โดยข้อที่ได้คะแนนค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ตั้งใจทำงานของส่วนรวมจนสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21 รองลงมาคือร่วมมือกับผู้อื่นในการพัฒนาองค์กร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.18 และชอบแบ่งปันสิ่งของให้กับผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.18 ตามลำดับ

ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.07

เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพร้อมในระดับปานกลางทุกข้อ โดยข้อที่ได้คะแนนค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ยอมรับเมื่อตนเองทำผิดพลาด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 รองลงมาคือมีความสุขเมื่อได้รับการยอมรับจากผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 และสามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมงานที่ไม่คุ้นเคยได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.14 ตามลำดับ

ด้านดิจิทัล พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.01

เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพร้อมในระดับมากที่สุดคือ สามารถใช้งานอินเทอร์เน็ตได้ด้วยตนเองผ่านจากมือถือและคอมพิวเตอร์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 รองลงมาคือมีทักษะในการใช้งานคอมพิวเตอร์ได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.08 และมีความเข้าใจระบบการรักษาความปลอดภัยบนอินเทอร์เน็ต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.03 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน

สมมติฐานข้อที่ 1 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.1 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานครอย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ สื่อเฉพาะกิจ และสื่อสมัยใหม่ โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูง เรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อย ได้แก่ สื่อเฉพาะกิจ (.440) และสื่อสมัยใหม่ (.424) โดยตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 75.3 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงเพิ่มขึ้น .440 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงเพิ่มขึ้น .424 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร คือการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อมวลชน และสื่อบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 1.2 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ สื่อบุคคล สื่อเฉพาะกิจ และสื่อสมัยใหม่ โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะเรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อย ได้แก่ สื่อเฉพาะกิจ (.519) สื่อสมัยใหม่ (.485) และสื่อบุคคล (-.117) โดยตัวแปรทั้ง 3 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 76.9 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อบุคคล พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อบุคคล เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านจิตสาธารณะลดลง -.117 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านจิตสาธารณะเพิ่มขึ้น .519 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านจิตสาธารณะเพิ่มขึ้น .485 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร คือการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อมวลชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 1.3 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ สื่อบุคคล สื่อเฉพาะกิจ และสื่อสมัยใหม่ โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเอง เรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อย ได้แก่ สื่อเฉพาะกิจ (.493) สื่อสมัยใหม่ (.450) และสื่อบุคคล (-.156) โดยตัวแปรทั้ง 3 ตัวนี้สามารถทำนายความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 76.4 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อบุคคล พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อบุคคล เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองลดลง -.156 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น .493 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น .450 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร คือการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อมวลชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 1.4 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านจิตตอลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านจิตตอลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ สื่อเฉพาะกิจ และสื่อสมัยใหม่ โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านจิตตอล เรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อย ได้แก่ สื่อสมัยใหม่ (.450) และสื่อเฉพาะกิจ (.405) โดยตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมด้านจิตตอลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 73.3 เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านจิตตอลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อ

เฉพาะกิจ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านดิจิทัลเพิ่มขึ้น .405 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านดิจิทัลเพิ่มขึ้น .450 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร คือการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อมวลชน และสื่อบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ด้านความรู้ทั่วไปและด้านผลกระทบ มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ด้านความรู้ทั่วไป และด้านผลกระทบ โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงเรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อยได้แก่ ด้านผลกระทบ (.175) และด้านความรู้ทั่วไป (.127) ซึ่งตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 81.1 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงเพิ่มขึ้น .127 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบ พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความรู้ทักษะสูงเพิ่มขึ้น .175 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2.2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไป และด้านผลกระทบ โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านจิตสาธารณะ เรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อยคือ ด้านความรู้ทั่วไป (.211) และด้านผลกระทบ (.106) ซึ่งทั้ง 2 ตัวแปรนี้สามารถทำนายความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 79.3 เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านจิตสาธารณะเพิ่มขึ้น .211 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบ พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านจิตสาธารณะของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ด้านผลกระทบ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านจิตสาธารณะเพิ่มขึ้น .106 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2.3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไป และด้านผลกระทบ โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเอง เรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อยคือ ด้านผลกระทบ (.176) และด้านความรู้ทั่วไป (.136) โดยตัวแปรนี้สามารถทำนายความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 81.4 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น .136 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบ พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น .176 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2.4 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมด้านจิตตอลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

ผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านจิตตอลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไป และด้านผลกระทบ โดยตัวแปรที่มีผลต่อความพร้อมด้านดิจิทัลเรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อยคือ ด้านผลกระทบ (.152) และด้านความรู้ทั่วไป (.146) โดยตัวแปรนี้สามารถทำนายความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 74.9 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านดิจิทัลเพิ่มขึ้น .146 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบ พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมด้านดิจิทัลของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าหากมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป เพิ่มขึ้น 1 หน่วย โดยไม่มีอิทธิพลของตัวแปรอื่นมาเกี่ยวข้อง ผู้ตอบแบบสอบถามจะมีระดับความพร้อมด้านดิจิทัลเพิ่มขึ้น .152 หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แตกต่างกัน

1.1 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อบุคคล ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยด้านจิตสาธารณะและด้านความภาคภูมิใจในตนเอง แสดงให้เห็นว่า การเปิดรับข่าวสารทางสื่อบุคคล ผ่านครอบครัว เพื่อน การอบรมสัมมนา ตลอดจนการไปศึกษาดูงานที่เกี่ยวข้อง นับว่าเป็นสื่อที่ค่อนข้างมีอิทธิพลต่อผู้รับสาร เนื่องจากสื่อดังกล่าวจะมีการสื่อสารกันโดยตรง สามารถที่จะโต้ตอบและแสดงความคิดเห็นกันได้ทันที ทำให้การโน้มน้าวเป็นไปได้ง่าย จึงส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยด้านจิตสาธารณะ

และด้านความภาคภูมิใจในตนเอง โดยสอดคล้องกับจิตติมา ชมใจ (2555) ที่ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้และการมีส่วนร่วมต่อการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน พบว่า การรับรู้และการมีส่วนร่วมที่แตกต่างกันส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนต่างกัน

1.2 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อเฉพาะกิจ ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยด้านทักษะความรู้สูง ด้านจิตสาธารณะ ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง และด้านดิจิทัล แสดงให้เห็นว่า การเปิดรับข่าวสารทางสื่อเฉพาะกิจ เช่น แผ่นพับ ใบปลิว ป้ายโฆษณา ฯลฯ ซึ่งสื่อดังกล่าวส่วนใหญ่จะเป็นข้อมูลที่ต้องอาศัยการอ่านและทำความเข้าใจ ทำให้พนักงานได้รับข้อมูลที่ถูกต้อง ทั้งนี้จึงส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยด้านทักษะความรู้สูง ด้านจิตสาธารณะ ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง และด้านดิจิทัล โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของปรียา รินรัตนกร (2559) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่พบว่า การเปิดรับข่าวสารและความรู้ความเข้าใจมีผลต่อการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.3 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ทางสื่อสมัยใหม่ ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยด้านทักษะความรู้สูง ด้านจิตสาธารณะ ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง และด้านดิจิทัล แสดงให้เห็นว่า การเปิดรับข่าวสารทางสื่อสมัยใหม่ไม่ว่าจะเป็นทางอินเทอร์เน็ตหรือทางโซเชียลมีเดียต่างๆ ซึ่งนับว่าเป็นสื่อที่ค่อนข้างมีอิทธิพลกับคนในสังคมยุคปัจจุบัน เนื่องจากในปัจจุบันนี้นิยมรับข้อมูลผ่านช่องทางดังกล่าว โดยสื่อสมัยใหม่นั้นก็ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของคนในสังคมปัจจุบันไปแล้ว ทั้งนี้จึงส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยด้านทักษะความรู้สูง ด้านจิตสาธารณะ ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง และด้านดิจิทัล โดยสอดคล้องกับชิตชนก ทองไทย (2556) ที่ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้และทัศนคติที่มีผลต่อความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมอาเซียนของนักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่พบว่า การรับรู้ของนักศึกษาปริญญาโทมีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมอาเซียน

สมมติฐานข้อที่ 2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ได้แก่ ด้านความรู้ทั่วไปและด้านผลกระทบ มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 แตกต่างกัน

2.1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไป ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยด้านทักษะความรู้สูง ด้านจิตสาธารณะ ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง และด้านดิจิทัล แสดงให้เห็นว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านความรู้ทั่วไปนั้นเป็นความรู้พื้นฐานที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในสังคมปัจจุบันที่เริ่มมีการนำเทคโนโลยีมาปรับใช้ในทุกภาคส่วน ซึ่งเราต่างก็เริ่มมีการปรับตัวในการใช้ชีวิต

ร่วมกับเทคโนโลยีต่างๆที่เข้ามา ทั้งนี้จึงส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยด้านทักษะความรู้สูง ด้านจิตสาธารณะ ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง และด้านดิจิทัล โดยสอดคล้องกับภชพ. เชื่อมทอง (2556) ที่ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความพร้อมว่าเกิดจากองค์ประกอบหลายอย่าง ได้แก่ องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา เช่น ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถในการรับรู้ ฯลฯ และองค์ประกอบด้านอารมณ์ เช่น แรงจูงใจ ความต้องการที่จะเรียนรู้ ความต้องการที่จะเปิดรับข่าวสาร เป็นต้น

2.2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบ ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยด้านทักษะความรู้สูง ด้านจิตสาธารณะ ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง และด้านดิจิทัล แสดงให้เห็นว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ด้านผลกระทบนั้นเป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่าพนักงานทราบถึงการเปลี่ยนแปลงในโลกปัจจุบันที่เกิดจากการที่มีเทคโนโลยีเข้ามาและจะส่งผลอะไรในการดำเนินชีวิตบ้าง ดังนั้นจึงต้องสามารถปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้นได้ ทั้งนี้จึงส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยด้านทักษะความรู้สูง ด้านจิตสาธารณะ ด้านความภาคภูมิใจในตนเอง และด้านดิจิทัล โดยสอดคล้องกับนฤมล สุวรรณา (2554) ที่ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความพร้อมของบุคลากรทางบัญชีเพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน : กรณีศึกษาสถานประกอบการ จ.สระบุรี โดยพบว่าความรู้ความเข้าใจในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับความพร้อมของบุคลากรทางบัญชี

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆไม่ว่าจะเป็นด้านทักษะความรู้สูง ด้านจิตสาธารณะ ด้านความภาคภูมิใจในตนเองและด้านดิจิทัลให้แก่พนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 นั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องจะต้องตระหนักและให้ความสำคัญกับการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ให้แก่พนักงานด้วย จึงจะส่งผลให้พนักงานเกิดการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประเทศไทย 4.0 มากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามตัวแปรต่างๆที่กล่าวมาในข้างต้นสามารถพยากรณ์การเตรียมความพร้อมได้เพียงระดับหนึ่งเท่านั้น ซึ่งยังมีปัจจัยอื่นๆที่มีผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 โดยจะต้องอาศัยการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในลำดับต่อไป

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการศึกษา “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ สรุปได้ดังนี้

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ควรพัฒนาและปรับปรุงด้านต่างๆดังนี้

1.1 ด้านสื่อมวลชน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการเพิ่มช่องทางการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ผ่านหนังสือพิมพ์ วิทยุ และนิตยสารให้มากยิ่งขึ้น เพราะยังมีการเผยแพร่ทางช่องทางดังกล่าวไม่มากนักรวมถึงในสังคมปัจจุบันคนไม่ค่อยนิยมรับสื่อทางช่องทางนี้ ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่าพนักงานมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารผ่านช่องทางดังกล่าวอยู่ในระดับน้อย สำหรับการเผยแพร่ข้อมูลแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ผ่านทางโทรทัศน์ที่มีการเปิดรับข่าวสารอยู่ในระดับมากนั้นก็ควรมีการปรับปรุงและพัฒนาให้มีความน่าสนใจในรูปแบบต่างๆให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมายมากยิ่งขึ้น

1.2 ด้านสื่อบุคคล นับว่าเป็นสื่อที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากบุคคลนั้นเป็นสื่อที่จะสามารถที่จะโน้มน้าวข้อมูลต่างๆ และสามารถตอบโต้ข้อมูลกันได้ทันทีอีกด้วย ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการวางแผนการส่งเสริม สนับสนุน และอบรมสัมมนาให้แก่บุคลากรอย่างเหมาะสมให้พนักงานได้มีการได้รับข้อมูลข่าวสารมากยิ่งขึ้น เพื่อที่จะได้เกิดความตื่นตัวและเห็นความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น และจะได้มีความพร้อมด้านต่างๆเพิ่มเติมมากยิ่งขึ้นต่อไป

1.3 ด้านสื่อเฉพาะกิจ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ผ่านโปสเตอร์ โบปปลิว และป้ายโฆษณาให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากเป็นสื่อที่จำเป็นจะต้องอ่านเพื่อทำความเข้าใจ หากสื่อมีความน่าสนใจและพนักงานสนใจที่จะอ่านศึกษา ก็จะส่งผลทำให้พนักงานมีการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 มากยิ่งขึ้นและมีความพร้อมที่จะรับกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

1.4 ด้านสื่อสมัยใหม่ ซึ่งนับว่าเป็นสื่อที่ค่อนข้างมีอิทธิพลในสังคมปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นทางอินเทอร์เน็ตหรือโซเชียลมีเดียต่างๆก็ตาม โดยในปัจจุบันนั้นสื่อสมัยใหม่เข้ามามีส่วนในการเผยแพร่ข้อมูลต่างๆให้แก่คนในสังคมจำนวนมาก และคนในปัจจุบันก็มักจะมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารต่างๆผ่านทางช่องทางดังกล่าว ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรสร้างแหล่งความรู้แก่พนักงานผ่านช่องทางนี้ เพื่อที่พนักงานจะได้รับรู้ข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 เพิ่มขึ้น

2. จากผลการศึกษาพบว่าพนักงานยังมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ไม่ว่าจะเป็นในด้านความรู้ทั่วไปหรือผลกระทบที่กำลังจะเกิดขึ้น อาทิเช่น การจัดหลักสูตรให้ความรู้ การสร้างเครื่องมืออื่นๆในการให้ความรู้ เป็นต้น เพื่อให้พนักงานได้มีความเข้าใจ และตระหนักถึงความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงให้พร้อมกับการที่องค์กรจะต้องมีการปรับตัวต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาศึกษาปัจจัยอื่นๆที่จะส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้มาวางแผนการเตรียมความพร้อมให้แก่พนักงานต่อไป

2. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจอื่นๆในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้มาเปรียบเทียบ และวางแผนให้พนักงานในทุกส่วนงานมีความพร้อมในด้านต่างๆที่มีความจำเป็นต้องเสริมในลำดับต่อไป

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสงวณ. (2527). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กันยา สุวรรณแสง. (2540). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2542). *การวิเคราะห์สถิติ: สถิติเพื่อการตัดสินใจ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2545). *การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล*. พิมพ์ครั้งที่ 6. ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2550). *การวิเคราะห์สถิติ: สถิติสำหรับบริหารและวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กานดารา เข้มสีดา. (2557). *ความพร้อมของพนักงาน บริษัท พีทีที โพลีเมอร์โลจิสติกส์ จำกัด ในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน*. วิทยานิพนธ์ บธ.ม, กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กรุงเทพธุรกิจ. (2559). *Thailand Economy 4.0 ความหวังไทย*. สืบค้นเมื่อ 6 มกราคม 2560, จาก <http://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/637748>.
- กรุงเทพธุรกิจ. (2560). *เปิดศึก 'อินชัวร์เทค' รับไทยแลนด์ 4.0*. สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2561, จาก <http://www.bangkokbiznews.com/news/detail/749983>.
- เกศินี จุฑาวิจิตร. (2540). *การสื่อสารเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น*. นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.
- โกศล มีความดี. (2547). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับการมีจิตสาธารณะของข้าราชการตำรวจ*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์), กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- กองบริหารงานวิจัยและประกันคุณภาพการศึกษา. (2559). *Thailand 4.0 โมเดลขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน*. กรุงเทพฯ: พิมพ์เขียว.
- คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย. (2560). *การเปิดเผยข้อมูลบริษัท ประกันวินาศภัย*. สืบค้นเมื่อ 6 มกราคม 2560, จาก <http://www.oic.or.th/th/consumer/insurance/companies/non-life/list>.
- จิตติมา ชมใจ. (2555). *เรื่องการรับรู้และการมีส่วนร่วมต่อการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน*. สารนิพนธ์ บธ.ม, กรุงเทพฯ: สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จำเนียร ช่างโชติ. (2532). *จิตวิทยาการรับรู้และเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- ชิตชนก ทองไทย. (2556). การรับรู้ และทัศนคติ ที่มีผลต่อความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน ประชาคมอาเซียนของนักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สารนิพนธ์ บธ.ม, กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฐานเศรษฐกิจ. (2559). เวอร์ชันใหม่ ประเทศไทย 4.0. สืบค้นเมื่อ 6 มกราคม 2560, จาก <http://www.thansettakij.com/2016/04/30/48324>.
- ณัฐนิชากร ศรีบริบูรณ์. (2550). การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของจิตอาสาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. ปริญญานิพนธ์ คศ.ม. (วิจัยการศึกษา), กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงฤทัย พงศ์ไพฑูรย์. (2544). การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับเพศศึกษาของวัยรุ่น ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ บธ.ม, กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เต็มศักดิ์ คทวณิช. (2543). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด(มหาชน).
- ไทยรัฐ. (2559). ไรท์ส ประเทศไทย 4.0 สร้างเศรษฐกิจใหม่ ก้าวข้ามกับดักรายได้ปานกลาง. สืบค้นเมื่อ 6 มกราคม 2560, จาก <http://www.thairath.co.th/content/613903>.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2550). การวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: วี.อินเตอร์พรีนท์.
- นภัศวินจ์ ศักดิ์ชัชวาล. (2553). พฤติกรรมการแสวงหาข้อมูลการท่องเที่ยวผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต เพื่อการตัดสินใจท่องเที่ยวภายในประเทศ. วิทยานิพนธ์ บธ.ม, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นฤมล สุมรรคา. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อความพร้อมของบุคลากรทางบัญชีเพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน : กรณีศึกษาสถานประกอบการ จ.สระบุรี. ค้นคว้าอิสระ บธ.ม, กรุงเทพฯ: บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. ถ่ายเอกสาร.
- ปรมะ สตะเวทิน. (2539). การสื่อสารมวลชน กระบวนการและทฤษฎี. กรุงเทพฯ: การพิมพ์.
- ปริยา รินรัตนาก. (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ บธ.ม, ชลบุรี: มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- พีระ จีระโสภณ. (2529). ทฤษฎีการสื่อสารมวลชน. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

- เพ็ญพร สุขวิวัฒน์. (2553). ความพร้อมสู่ตลาดแรงงานของนิสิตชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร. การค้นคว้าอิสระ บธ.ม, กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภขพน เชื้อมทอง. (2556). การเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. วิทยานิพนธ์ บธ.ม, กรุงเทพฯ: บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. ถ่ายเอกสาร.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2540). การวัดผลและการสร้างแบบผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิเชียร วิทยอุดม. (2547). พฤติกรรมองค์กร. กรุงเทพฯ: บริษัท วีระฟิล์มและโซเท็กซ์ จำกัด.
- ศ.นพ.วิจารณ์ พานิช. (2548). เอกสารประกอบการบรรยาย เรื่องการจัดการความรู้กับการบริหาร ราชการแนวใหม่. กรุงเทพฯ.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ. (2541). การบริหารการตลาดยุคใหม่ฉบับปรับปรุงใหม่ล่าสุด. กรุงเทพฯ: บริษัท วีระฟิล์มและโซเท็กซ์ จำกัด.
- สมบุญ ชาติพงศ์. (2540). เอกสารประกอบการอบรมเรื่องการวัดผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สิทธิโชค วรานุสันติกุล. (2524). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- หทัยชนก บุญปลูก. (2555). การเตรียมความพร้อมของพนักงาน บริษัทไทยโทเท็กซ์ไทมิลส์ จำกัด (มหาชน) ในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา วงษ์หา. (2555). การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติที่มีต่อการเตรียมความพร้อมสู่การ เป็นประชาคมอาเซียนของผู้เรียนระดับอาชีวศึกษา สังกัด สอศ.จังหวัดสระบุรี. ค้นคว้าอิสระ บธ.ม, กรุงเทพฯ: บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. ถ่ายเอกสาร.
- อุษณีย์ พรหมศรียา. (2555). ความพร้อมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดปทุมธานี ในการ เข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. วิทยานิพนธ์ บธ.ม, กรุงเทพฯ: ครุศาสตร์ อุดสาหกรรมเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. ถ่ายเอกสาร.
- Branden, N. (1966). *The Psychology of Self-Esteem*. New York: Bantam Books.
- Coopersmith, S. (1981). *SEI: Self-Esteem*. California: Consulting Psychologists Press.
- Downing, J; & D. Thackrey. (1971). *Reading Readiness*. London: University of London.

- Heatherton, T.F; & Polivy, Janet. (1991). *Development and Validation of A Scale for Measuring State Self-Esteem*. Journal of Personality and Social Psychology.
- Hersey, P; & Blanchard, K.H. (1993). *Management of Organizational Behavior: Utilizing Human Resources*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Marquardt,M. (1996). *Building the Learning Organization*. New York: McGrawHill.
- McBurner, Donal H; & Collings, Virginia B. (1984). *Introduction to Sensation/Perception*, Prentice Hall, Inc
- MediaSmarts. (n.d.). (2558). *Digital literacy fundamentals*. สืบค้นเมื่อ 1 พฤศจิกายน 2560, จาก <http://mediasmarts.ca/digital-media-literacy-fundamentals/digital-literacy-fundamentals>.
- Nonaka; & takeuchi. (2000). *Classic work: Theory of organizational knowledge creation* ใน *Morey, Maybury and Thuraisingham*, Knowledge Management: Classic and contemporary works.
- PwC Thailand. (2559). *“InsurTech” ปฏิวัติวงการประกันภัย ตอบโจทย์ผู้ใช้งานยุคดิจิทัล*. สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2561, จาก <https://www.pwc.com/th/en/pwc-thailand-blogs/blog-20170228.html>.
- PwC Press room. (2560). *Insurance CEOs embrace disruption, reveals PwC survey* *Insurance CEOs embrace disruption, reveals PwC survey media*. สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2561, จาก <https://press.pwc.com/News-releases/insurance-ceos-embrace-disruption-reveals-pwc-survey/s/ba563c55-255c-4264-8d8a-b5df34d59332>.
- Taylor,K. (1996).*The Behavioral Basis of Perception*. Oxford: Butterworth Heinemann.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

1. อ.ดร. อินทกะ พิริยะกุล

อาจารย์ประจำ ภาควิชาบริหารธุรกิจ
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. อ.ดร.สันติ เต็มประเสริฐสกุล

อาจารย์ประจำ ภาควิชาบริหารธุรกิจ
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ข
ตัวอย่างแบบสอบถาม

แบบสอบถามการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของพนักงานธุรกิจประกันวินาศภัยในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ ภาควิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

โดยแบบสอบถามจะประกอบด้วย 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1	ลักษณะทางประชากรศาสตร์
ส่วนที่ 2	การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
ส่วนที่ 3	ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0
ส่วนที่ 4	ความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

โดยข้อมูลส่วนตัวของท่านจะไม่ได้รับการเปิดเผยหรือนำไปใช้ประโยชน์อื่นใดนอกจากเพื่อการศึกษาเท่านั้น ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการช่วยตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านอย่างสูงในการเสียสละเวลาช่วยตอบแบบสอบถามมา ณ ที่นี้ด้วย

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ☐ หน้าข้อความที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่าน

1. เพศ:

☐

ชาย

☐

หญิง

2. เจนเนอเรชัน:

☐

Boomers (เกิดในช่วง พ.ศ. 2489-2507)

☐

Generation X (เกิดช่วงอายุปี พ.ศ. 2508-2520)

☐

Generation Y (เกิดช่วงอายุปี พ.ศ. 2521-2538)

3. ระดับการศึกษา:

☐

ต่ำกว่าปริญญาตรี

☐

ปริญญาตรี

☐

สูงกว่าปริญญาตรี

4. ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน

☐

ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 1 ปี

☐

2-5 ปี

☐

6-10 ปี

☐

มากกว่า 10 ปีขึ้นไป

5. ตำแหน่งงาน

☐

พนักงานปฏิบัติการ

☐

ผู้เชี่ยวชาญ

☐

ผู้จัดการ/หัวหน้างาน

☐

ผู้บริหารระดับสูง

☐

อื่นๆ โปรดระบุ

ส่วนที่ 2 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างที่ตรงตามการเปิดรับข่าวสารผ่านช่องทางต่าง ๆ ของท่านเพียงคำตอบเดียว

ท่านได้รับข่าวสารเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0 จากสื่อต่าง ๆ ในระดับใด	การเปิดรับข่าวสาร				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
สื่อมวลชน					
หนังสือพิมพ์					
วิทยุ					
โทรทัศน์					
นิตยสาร					
สื่อบุคคล					
ครอบครัวหรือเพื่อนเป็นผู้ให้ข้อมูล					
การอบรม/สัมมนา					
การศึกษาดูงานที่เกี่ยวข้อง					
สื่อเฉพาะกิจ					
โปสเตอร์					
ใบปลิว/เอกสารแผ่นพับ					
ป้ายโฆษณา					
สื่อสมัยใหม่					
อินเทอร์เน็ต					
โซเชียลมีเดียต่างๆ เช่น Facebook Line Instagram ฯลฯ					

ส่วนที่ 3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0	ใช่	ไม่ใช่
ด้านความรู้ทั่วไป		
1.ประเทศไทย 4.0 เป็นการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่จะมีการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีเข้ามาเป็นส่วนช่วยในการพัฒนาประเทศ		
2.Thailand 3.0 ทำให้รายได้ประเทศอยู่ในระดับยากจน		
3.Thailand 4.0 จะทำให้ประเทศไทยมีโอกาสกลายเป็นกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง		
4.ประชารัฐ คือการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนและภาครัฐ		
5.ประเทศไทยมีความได้เปรียบ 2 ด้านคือ ความหลากหลายเชิงชีวภาพ และความหลากหลายเชิงวัฒนธรรม		
6.Thailand 4.0 มีเป้าหมายเพื่อหลุดพ้น 3 กับดัก คือ หลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลาง หลุดพ้นจากกับดักความเหลื่อมล้ำ และหลุดพ้นจากกับดักความไม่สมดุล		
7.Thailand 4.0 มีเป้าหมายอยู่ที่ 5 อุตสาหกรรมหลักได้แก่ 1. กลุ่มอาหาร เกษตร และเทคโนโลยีชีวภาพ 2. กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และเทคโนโลยีทางการแพทย์ 3. กลุ่มเครื่องมือ อุปกรณ์อัจฉริยะ หุ่นยนต์ 4. กลุ่มดิจิทัล เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต 5. กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ วัฒนธรรม และบริการที่มีมูลค่าสูง		
8.Value-based Economy เป็นการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการผลิต เน้นการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าและบริการ		
9.กับดักประเทศรายได้ปานกลางคือ การที่ไม่สามารถที่จะขยับขึ้นไปแข่งขันกับประเทศคู่แข่งที่ขับเคลื่อนด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรมความคิดสร้างสรรค์ และในขณะเดียวกันก็ไม่สามารถขยับลงมาแข่งขันกับประเทศคู่แข่งที่ขับเคลื่อนด้วยการผลิตสินค้าต้นทุนต่ำด้วยแรงงานจำนวนมากมหาศาลและราคาถูกได้		
10.ผลลัพธ์ที่ได้จากการขับเคลื่อนกลไกเศรษฐกิจชุดใหม่เป็นไปในลักษณะ “ทำน้อยได้มาก” ไม่ใช่ในลักษณะ “ทำมากได้น้อย”		

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0	ใช่	ไม่ใช่
ด้านผลกระทบของแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0		
1.ปัจจุบันโลกอยู่ในยุคที่ 4 คือ The Fourth Industrial Revolution หรือยุคที่เกิดการรวมตัวและแตกตัวของเทคโนโลยีและนวัตกรรม		
2.ความฉลาดและความรู้ที่สร้างขึ้นมาจากสิ่งที่ไม่มีชีวิต หรือที่เรียกว่า Artificial Intelligence (AI) จะมาทำงานแทน Knowledge Worker		
3.ในอดีตการปฏิวัติอุตสาหกรรมใช้เวลา 50-100 ปี แต่ในยุคปัจจุบันใช้เวลาเพียง 5 ปีเท่านั้น		
4.ในโลกยุคใหม่นั้นการทำธุรกิจควรยึดหลักการ Economies of Scale คือ ยิ่งผลิตมากเท่าไร ต้นทุนถูกลงเท่านั้น ซื้อมากเท่าไรได้ ราคาถูกมากเท่านั้น		
5.เกิดการเปลี่ยนแปลงในวัฒนธรรมของการทำงาน โดยดิจิทัลเทคโนโลยีทำให้เราสามารถทำกิจกรรมหลายอย่างได้ในเวลาเดียวกัน (Multiplexing)		
6.งานในลักษณะ Routine Job จะค่อยๆลดน้อยถอยลง และจะค่อยๆถูกแทนที่ด้วยหุ่นยนต์ และ Automation		
7.วัฒนธรรมการเรียนรู้ในยุคใหม่ต้องประกอบไปด้วย 3 องค์ประกอบสำคัญคือ Learn, Unlearn และ Relearn		
8.คนไทย 4.0 จะต้องเป็นคนที่มีความรู้และทักษะสูง มีความสามารถในการรังสรรค์นวัตกรรม มีจิตสาธารณะ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย และมีความเป็น Digital Thai สามารถดำรงชีวิต เรียนรู้ทำงาน และประกอบธุรกิจได้อย่างเป็นสุขในโลกยุคดิจิทัล		
9.ทักษะที่มีความสำคัญในอนาคตได้แก่ Social Skills, Resource Management Skills และ- Technical Skills		
10.แรงงานปัจจุบันจะต้องมีการ Reskilling, Upskilling และ Multiskilling โดยเน้นการพัฒนาทักษะเพื่อรองรับงานที่เป็น Non – Routine / Task Special / Project – Based Jobs มากขึ้น		

ส่วนที่ 4 ความพร้อมของพนักงานในการรองรับแผนเศรษฐกิจประเทศไทย 4.0

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างที่ตรงตามข้อเท็จจริงเพียงคำตอบเดียว

1. ด้านความรู้ทักษะสูง	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
Cognitive abilities					
ท่านมีความสามารถในการวิเคราะห์สถานการณ์ต่าง ๆ					
ท่านสามารถนำความรู้และความเข้าใจในกระบวนการต่าง ๆ มาปรับใช้ เพื่อแก้ปัญหาสถานการณ์ได้					
เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ๆ ที่ไม่ได้คาดคิด ท่านสามารถคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาได้					
System skills					
ท่านมีความสามารถในการบูรณาการระบบต่างๆ เข้ามาช่วยในการทำงานได้					
ท่านสามารถนำสื่อดิจิทัลมาจัดระเบียบกระบวนการทำงานให้เป็นระบบเดียวกันได้					
Complex Problem Solving					
ท่านสามารถแยกแยะรายละเอียดของปัญหาได้อย่างชัดเจน					
ท่านมีความสามารถในการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่างๆ					
ท่านมีความสามารถในการหาวิธีการและทางเลือกต่างๆ มาแก้ไขปัญหา					
ท่านมีความสามารถในการประเมินทางเลือกที่มีทั้งหมด เพื่อสรรหาทางเลือกที่คิดว่าเหมาะสมที่สุด					

1. ด้านความรู้ทักษะสูง	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
Content skills					
ท่านเข้าใจความหมายของข้อความในรูปแบบ ต่างๆ					
ท่านสามารถสื่อข้อความได้อย่างถูกต้อง และมี การนำเสนอในทางสร้างสรรค์					
Process skills					
ท่านรู้วิธีการใช้แหล่งสารสนเทศต่างๆ ในการ เผยแพร่และแลกเปลี่ยนความรู้					
ท่านมีทักษะสำหรับการทำงานภายในเครือข่าย ทางสังคม					
ท่านสามารถนำดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการ ทำงานและการดำรงชีวิตประจำวันของตนเองได้					

2. ด้านจิตสาธารณะ	ปฏิบัติ ทุก ครั้ง (5)	ปฏิบัติ เกือบ ทุก ครั้ง (4)	ปฏิบัติ บางครั้ง (3)	ปฏิบัติ น้อย ครั้ง (2)	ไม่มี การ ปฏิบัติ (1)
การช่วยเหลือคนอื่น					
ท่านช่วยเหลือและแนะนำสิ่งที่ถูกต้องให้แก่ ผู้อื่น					
ท่านร่วมมือกับผู้อื่นในการพัฒนาองค์กร					
ท่านชอบอำนวยความสะดวกให้กับผู้อื่น					
ท่านชอบแบ่งปันสิ่งของให้กับผู้อื่น					
การเสียสละต่อสังคม					
ท่านสละกำลังกาย กำลังทรัพย์ และเวลา ช่วยเหลือผู้อื่น					
ท่านเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ ส่วนตน					
ท่านเป็นผู้รู้จักให้มากกว่าผู้รับ					
ท่านใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม					
ความมุ่งมั่นพัฒนา					
ท่านสนใจในปัญหาและการเปลี่ยนแปลง โดย พร้อมที่จะเสนอแนวคิดเพื่อพัฒนาองค์กรให้ ก้าวหน้า					
ท่านตั้งใจทำงานของส่วนรวมจนสำเร็จ					
ท่านริเริ่มสิ่งใหม่ๆ เพื่อพัฒนาองค์กรจนสำเร็จ					

3. ความภาคภูมิใจในตนเอง	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
ท่านพอใจกับสภาพความเป็นอยู่ของตนในปัจจุบัน					
ท่านรู้สึกว่าตนเองเป็นคนมีความสามารถ					
ท่านยอมรับเมื่อตนเองทำผิดพลาด					
ท่านชอบเข้าสังคม ทำความรู้จัก และคบหา สมาคมกับคนจำนวนมาก					
ท่านได้รับคำชมจากผู้อื่นบ่อยๆ					
เพื่อนร่วมงานยอมรับความคิดเห็นของท่าน					
ท่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมงาน ที่ไม่คุ้นเคยได้					
ท่านมักประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้ง ไว้					
ทุกครั้งที่มีปัญหา เพื่อนร่วมงานมักปรึกษา ท่าน					
ท่านมีความสุขเมื่อได้รับการยอมรับจากผู้อื่น					

4. ด้านดิจิทัล	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
ท่านมีทักษะในการใช้งานคอมพิวเตอร์ได้					
ท่านสามารถใช้งานอินเทอร์เน็ตได้ด้วย ตนเองผ่านจากมือถือและคอมพิวเตอร์					
ท่านมีความเข้าใจระบบการรักษาความ ปลอดภัยบนอินเทอร์เน็ต					
ท่านมีทักษะในการใช้โปรแกรมการประมวล คำเพื่อสร้างองค์ความรู้ให้แก่ท่านได้					
ท่านสามารถใช้โปรแกรมในการคำนวณ ตัวเลข หรือสถิติต่างๆได้					
ท่านมีทักษะในการใช้โปรแกรมนำเสนองาน					
ท่านมีความสามารถในการใช้โปรแกรมเพื่อ สร้างสื่อดิจิทัล					
ท่านมีความสามารถในการทำงานร่วมกัน แบบออนไลน์					
ท่านมีความเข้าใจในการใช้ดิจิทัลเพื่อสร้าง ความมั่นคงปลอดภัย					

ประวัติย่อผู้ทำปริญญานิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำปริญญานิพนธ์

ชื่อ นามสกุล

นางสาวภัทราวดี พิพัฒน์เดช

วันเดือนปีเกิด

2 มิถุนายน 2534

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

เลขที่ 451/81 Metro Sky รัชดาภิเษก ดินแดง กรุงเทพฯ

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2556

บริหารธุรกิจบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

พ.ศ. 2561

บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การจัดการ)

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

